

LISTY SVATÉ KATEŘINY SIENSKÉ.

SPIŠŮ SVATÉ KATEŘINY SIENSKÉ SVAZEK PRVNÍ

**V POSTUPU ČASOVÉM, JAK USPOŘÁDÁNY BYLY MIKULÁŠEM
TOMASSEEM A VYDÁNY 1860 VE FLORENCII, SE ZŘETELEM
I NA ODCHYLNÁ ČTENÍ VYDÁNÍ PŘEDCHOZÍCH, Z JAZYKA
ITALSKÉHO VĚRNĚ PŘEVEDL A S POMOCÍ BOŽÍ A PŘÁTEL
STUDIA VYDAL ANTONÍN LUDVÍK STRÍŽ. V OSVĚTIMA-
NECH NA MOR. 1912. TISKEM FRANT. OBZINY VE VYŠKOVĚ.**

LISTY
SVATÉ

KATEŘINY
SIENSKÉ

*Specie tua et pulchritudine tua intende,
prosperere procede et regna.*

MISSALE ROM., in festo S. Catharinae S.

VATÁ ATEŘINO IENSKÁ!

***K**dyž smrt tělesná jest pro vyvolené roz-
trháním pout prokletí, branou a začát-
kem vlastního pravého života, čím jest Tvůj
život nyníjší, byl-li mu ten život ohromu-
jící a neuvěřitelný, ježž nám vylíčili bratři
a žáci Tvoji — pouhou předehrou?*

Víme, jaká byla doba, v níž jsi žila na zemi: vira poklesla, rozmohla se smyslnost a prostopášnost, v rodech vládnoucích záští, sváry a boje, zvláště ve Tvé hrdé vlasti, úpadek kázně v Církvi, zvrhlost kněžstva i věřících, zlořády a zločiny, herese, pletichy na dvoře papežském, vypuzení Papežovo z Říma a zajetí v Avignoně. Celé tělo Církve bylo nemocné a bezvládné; zkázy jen přibývalo, a nebylo, kdo by ji zadržel a přivodil nápravu. V tomto zoufalém stavu přišla záchrana v Tobě, svatá Kateřino Sienská. Zazářila jsi již v dětství jako výjimečná květina svatosti, i není divu, že jsi stála sama jediná proti všem. Nepřátelství a útoky proti Tobě počínaly se od nejútlejších let a od vlastní rodiny, a rostly s Tvým věkem a Tvými styky s lidmi. Kde byl hřích, tam byl Tvůj nepřítel, a ten byl všude.¹ Tvá touha po výlučném království světla a pravdy nepopouštěla nikde místečka zatemnělosti a sebeklamu, Tvá láska ke všem tvorům, všem chtějící získať blaha, jehož sami se zbavovali roze-

hřívala nejstudenější srdce a tavila nejtvrdší k milování Boha, Tvá horlivost přetvořovala duše, jež byly chlěvy nejohavnějších oblud hříchů, v chrámy Ducha Svatého. Co jen kněží jsi vytrhla, nejtěžší překážky překonávajíc, ze spárů světa a ďábla, a co škůdcův a olupovatelů stáda Kristova vrátila jsi tak Kristu proměněných v bedlivé pastýře duší! A nikoho nenechala jsi v klidu a pohodlí cesty prostřední, stále ženouc všechny k vytrvalým útokům na království Boží. Řečem a listům, jimiž jsi napomínala a povzbuzovala, zajišťovala jsi účinek modlitbami a oběťmi svými, denními ustavičnými trýzněmi, sama stále nové a příšerné muky sobě nalézajíc, když Pán Ti jich nedával, a tímto neumdlévajícím násilím strhovala jsi Boha do duší nejvzpornějších. Neznala jsi rozdíl v osobách, stejným duchem mluvíc a píšíc nejmocnějším, papežům, kardinálům, králům, knížatům, vládám měst, jako lidem nepatrným, a stejně se oddávajíc vrahu nebo veřejné nevěstce jako svým panenským

dcerám řadovým. A poněvadž všecky tisně a potřeby Církve ležely Tobě na srdci, zasahovala jsi, a s jakou účinností, Ty, slaboučká, neučená, ani psáti neumějící, do nejdůležitějších událostí. Upokojovala jsi válčící města, smiřovala znepřátelené rody, potlačovala vzpoury, jimiž knížata světská i duchovní se pozdvihovala proti „Kristu na zemi.“ I s morem pustila jsi se v zápas, a ustal řádití přemožen důsledností Tvé trpělivosti a všudypřítomností Tvé čistoty. A čeho v průvodu vojsk nebylo lze se odvážiti, zmohla jsi Ty sama: dovedla jsi Papeže, dlouho bezradně vyčkávajícího v Avignoně, do Říma. Námahy a boje, které jsi podstupovala, nekončily se, abys vítězství a zdaru nedobyla nebo nepřipravila.

Svatá Kateřino Sienská! Ty dále vedeš své boje, a s vítězstvími ještě prudšími ztekáš hradby Božství. Ten, jenž se Tobě vzdával, když jsi byla v temnotách tohoto světa, kterak by Tobě odolával, když má Tebe před Svou tváří, když Ho máš v moci? A méně

bys nyní měla účasti na osudech Církve, pro niž jsi tolik vytrpěla a v níž takové slávy jsi Sobě zasloužila? Nuže viz, jaká ohavnost spuštění rozšířila se v této vždy svaté Církvi Boží. Ještě nebylo doby takové. Jest dosti zvláštních shod mezi dobou Tvého pozemského života a nynější, ale sama jsi pravila o úpadku, jenž tehdy byl, že jest „mlékem a medem proti tomu, co přijde“.

Tehdy lidé, jakkoliv vzpurní, neřestní a zatemnělí, měli vědomí, že jsou lidmi, nyní však „člověk postavil sebe na místo Boha“. Papež, jenž tuto pravdu definoval, chtěl jako Ty, by všecko obnovenó bylo v Kristu. Leč co bylo mu lze zmocí otcovskou mírností a láskou, když již mateřskými důtkami a výstrahami Marie Panny, královny nebeské, bylo pohrdnuto? Aby Církve byla uchována, jak Kristus slíbil, nezbyvá — který věrný by toho necítil? — než pozdvihnouti Sekery a značně oklestiti a očistiti strom království Božího. Těžký ú-

kol bude míti papež, na něhož Prozřetelnost vloží toto nádenictví. „Až bude chtít napraviti, předpověděla jsi, zvrhlé mravy kněží, protože tehdy přináseti budou celé svaté Církvi Boží všeobecné pohoršení, jakýsi mor bludařství Církve rozdělí a rozbouří... Nebude to vlastně bludařství, ale bude to jako bludařství a jakési roztržení Církve a všeho křesťanstva“. Viš, jaké síly bude třeba Papeži tomu, svatá Kateřino ! Proto Ty, kteráž jsi na papeže své doby tak naléhala, aby se vzmužili a mocně se chopili spravedlnosti a spasitelné kázně, ujmi se ho, stůj při něm a posiluj ho v jeho zkouškách a osamocení, jež lze předvídati. Nechť ani o krok neustoupí od Spravedlnosti a Pravdy, až se celý svět proti němu obrátí, nechť se nedá zvíklati ve své pevnosti ošemetnostmi pokrytců, byť i vše na zemi ztratil. V něm, v Petrovi, trvá Církve, i když „n á b o ž e n s t v í v y l i d n ě n o.“ Typomozíž mu všecky nepřátele zdolati a uveď ho,

nebot' i on bude vypuzen, znova do sdla apoštolského.

*Na Tvou přimluvu necht' Pán zničí do-
brotivosti své spravedlnosti všecko zlo, jež se
rozmohlo v jeho stádě pýchou, sobectvím a
svatokrádežnou nedbalostí pastýřů námez-
dných; necht' vzbudí již Církvi ony pastý-
ře svaté, o nichž jsi pravila, že při pouhém
pomyslení na ně plesá duch Tvůj v Pánu;
kéž brzyuzříme splněna Tvoje slova: „...Ne-
věsta Jeho, nyní všechna znetvořená a obna-
žená, bude tehdy překrásná a drahými skvo-
sty ozdobená a diadémem všech ctnosti koru-
novaná, a všichni lidé věrní radovatise budou,
vidouce se spravovány tak svatými pastýři,
a národové dosavád nevěřící přitaženi libou
vůní Ježíše Krista vrátí se do katolického
Ovčince a obrátí se k pravému Pastýři a nej-
bdělejšímu Strážci duší svých“.*

*A všem, kteří v těchto Listech Tvých hle-
dati budou poučení a posily, tutěž péci vě-
nuj, jakou jsi věnovala těm, jimž prvně byly
určeny. A připoutej k nim i takové, kteří by*

*od nich smutně odcházeli, uzříce v nich jen
stále tutéž odvěkou jedinou pravdu, platnou
od té chvíle, co člověk ze své vůle sáhl na
osudné ovoce p o z n á n í.*

*Specie tua et pulchritudine tua intende,
prosperere procede et regna !*

ANTONÍN LUDVÍK STRÍŽ.

V Osvětimanech, v den sv. Brigity 1912.

PANÍ LAPĚ, SVÉ MATCE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší matko v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si vás viděti s pravým poznáním sebe samě jakož i dobroty Boží k vám; neboť bez tohoto pravého poznání nemohla byste míti účasti na životě Milosti. Proto třeba vám s pravou a svatou pečlivostí se snažiti, abyste poznala, že vy nejste, a že za bytí jest vám děkovati Bohu, i za toliké dary a milosti, jichž se vám

dostalo od něho a dostává na pořád. Takto budete vděčnou a uznalou; a dojdete pravé a svaté trpělivosti; a nebudete viděti věcí malých pro veliké; ale veliké budou se vám jeviti malými a snadno snesitelnými pro Krista ukřižovaného. Není dobrým rytíř, který se nezkouší na poli bitevním; tak i vaši duši třeba zkoušeti se v bitvě mnoha trápení; a když vidí, že se osvědčuje v trpělivosti a neobrací hlavy zpět z netrpělivosti a z pohoršení nad tím, co Bůh na ni sesílá, tehdy ať se raduje a plesá a s dokonalou radostí

očekává života trvalého. Neboť spočinula-li v kříži a posiluje-li se trýzněmi a potupami Krista ukřižovaného, ať právem očekává věčného patření na Boha; neboť Kristus takovým ho slibuje. Ti totiž, kteří jsou pronásledováni a souženi v tomto životě, bývají potom nasyceni a utěšeni a osvětleni u věčném patření na Boha, zakoušejíce plně a

přímo jeho slasti. Ba již i v tomto životě těšívá ty, kteří se namahají pro něho. Avšak bez poznání sebe a Boha nelze nám dojíti tak velikého dobrobra. Nuže prosím vás jak jen dovedu a mohu, přičiňujte se o ně, abychom nepozbyly o voce svých námah. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko

KNĚZI ONDŘEJI DE'VITRONI.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře a otče účtují k nejsladší svátosti v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si vás viděti osvětleného praprvým a nejdokonalejším světlem, abyste znal důstojnost, do níž Bůh vás postavil. Neboť bez světla nebylo by lze vám ji poznati; neznaje ji nevzdával byste chvály a slávy svrchované Dobrotě, kteráž vám ji dala, a neživil byste z vděčnosti pramene zbož-

nosti, ale vysušil byste její v duši své, s velikou nevědomostí a nevděkem. Neboť čeho nevidíme, toho nelze nám znáti; čeho neznáme, toho také nemilujeme; čeho nemilujeme, za to nemůžeme býti vděční a uznali k svému Tvůrci. Jest nám tudíž potřebí světla. Ó nejdražší bratře, toto jest nám tak nezbytno, že kdyby duše uvážila, jak velice jest jí ho třeba, raději by zemřela, nežli by milovala nebo hledala, co jí zbavuje toho sladkého a pravého světla. Kdybyste mi řekl, chtěje uniknouti: „A co zbavuje mne to-

ho světla?" odpověděla bych vám podle svého nehlubokého porozumění, že jediné chmura vlastní smyslné sebelásky nás ho zbavuje. Láska ta jest stromem smrti, kořenícím v pyše. Z pychy tedy se rodí sebeláska a ze sebelásky pýcha; neboť jakmile se člověk miluje takovouto láskou, domýšlí se o sobě, a všechny jeho plody usmrcují, zbavující života Milosti duši, která je má. A pojídá je s chutí své vlastní vůle, to jest dobrovolně vězí ve vině smrtelného hříchu, již plodí sebeláska. Ó, jak to nebezpečné! Chápete jak? když ona připravuje člověka o sebepoznání, z něhož získal by ctnosti pokory, z kteréž vyrůstá milování a zánícení duše, uspořádané v lásce. A připravuje ho o poznání Boha, z kteréhožto poznání nabývá se toho sladkého ohně božské lásky. Hned spočátku totiž zbavila ho světla, jímž poznával; proto shledává se oloupenou o lásku, je-

likož nepoznala. Bez poznání stala se podobnou zvířeti; jako zase poznáním světlem rozumovým stává se člověk pozemským andělem v tomto životě.

Zejména sluhové, jež svrchovaná Dobrota nazývá Kristy svými, ti mají býti anděly a ne lidmi; a jsou také anděly, nezbavili se toho světla; a přímo mají úřad andělský. Anděl slouží každému rozmanitě, jak jej Bůh ustanovil; a jsou nám dáni na ochranu jeho dobrotou; tak kněží ustanovení v mystickém těle svaté Církve, aby nám sloužili krví a tělem Krista ukřižovaného, celého Boha a celého člověka přirozeností božskou spojenou s naší přirozeností lidskou, s duší v těle, a s duší i tělem spojeným s božstvím, přirozeností božské Otce věčného. I jest jím posluhovati, a posluhují jím ti, kteří mají pravé světlo, se sladkým ohněm lásky, s hladem po cti Boží a spáse

duši, které Bůh vám dal střeziti, aby jich vlk pekelný nepodával. Takoví chutnají plodů ctností dávajících život milosti, plodů se stromu pravé a dokonalé lásky. Opak toho, jak jsme byli řekli shora, činí ti, kteří mají strom lásky v duších svých, lásky totiž k sobě. Celý život jejich jest zkažen, poněvadž zkažen jest základní kořen náklonnosti duševní. Proto jsou-li to laici, jsou zlí ve svém stavu, dopouštějíce se mnoha nespravedlností a nežijíce jako lidé, ale jako zvířata, jež se válejí v blátě a žijí beze všeho rozumu; tak i oni, nezasluhující jména lidí, protože se zbavili důstojnosti světla rozumového, ale zvířaty, jež se válejí v blátě nečistoty a chodí za každou neřestí, jak je jejich zvířecí žádostivost vodí. Je-li to řeholník nebo kněz, nejen že nevede život jako anděl nebo jako člověk, ale žije jako hovado, mnohem bídneji často než laik. Ó jaký

pád a jaké tresty si chystají takoví! Jazyk toho nedovede vypověděti; ale však toho zkusí chuděra duše, až bude podrobena zkoušce. Takoví vzali na sebe úřad ďáblů. Dáblí jezdině o to se snaží a pracují, aby duše zbavili Boha, přivedouce je k tomu pokoji, jaký má (člověk) sám v sobě; tak oni zbavili se dobrého a svatého života, ježto pozbyli světla, a žijí tak zločinně. To možno i vám a jiným, kteří mají poznání, viděti. Oni stáli se ukrutnými sami k sobě, stavše se druhy ďáblů, a bydlí s nimi před časem. Tutéž krutost chovají k tvorům, ježto jsou zbaveni milování lásky k bližnímu. Nejsou strážci duší, nýbrž dávateli, neboť vrhají je sami do spárů vlka pekelného. Ó člověče ubohý, až bude žádán po tobě svrchovaným soudcem počet, nebude ti lze vydati ho; a nevydáš-li ho, propadneš věčné smrti. Avšak ty nevidíš svého trestu, poněvadž jsi se

připravil o světlo, a neznáš stavu, do něhož tě postavil Bůh svou dobrotou. Ach, nejdražší bratře, Bůh postavil ho jako anděla, a aby byl andělem přisluhuje tělem pokorného a neposkvrněného Beránka, a on jest zrovna vtěleným ďáblem. Nevede život řeholníka, neboť nemá v sobě nijakého řádu rozumového, ani nežije jako kněz, jemuž jest žiti pokorně s chotí breviérem po boku a splácti dluh modliteb každému tvorů, jenž má v sobě rozum, a jmění časné dávatí chudákům a ve prospěch Církve. Zatím však chce žiti jako pán, ve vysokém postavení a v rozkoších s velikými okázalostmi, v hodování, v naduté pýše a v domýšlivosti. Nezdá se, že bude míti kdy do syta: máje jedno obroč, hledá dvě, máje dvě, hledá tři; a tak nemožno, aby byl syt. Místo breviáře mnozí nešťastníci (kéž nebyl byste z nich!) drží se nečistých ženštin a zbraní, jako vojá-

ci, a mívají dýku po boku, jakoby se chtěli brániti proti Bohu, s nímž se dali do veliké války. Ale krušno bude bídnému vzpouzeti se proti Bohu, až napřáhne metlu božské spravedlnosti. Ze svého jmění živí děti a ty, kteří jsou zároveň s ním vtělenými ďábly. A to všecko vzešlo mu z vlastní sebelásky, o níž jsme pravili, že jest stromem smrti. Plody jeho vydávají puch smrtelných hříchů, jenž usmrcuje duši, zbavuje nás Milosti, ježto jsme se připravili o světlo. Viděli jsme tedy, že jedině chmura sebelásky nás ho zbavuje. Poněvadž jest tak nebezpečná, třeba se jí varovati a dobře se míti na pozoru, aby nevnikla do naší duše; a vnikla-li, užiti léku.

Lék jest takový: přebývatí v celle sebezpoznaní a poznávaní, že mysami sebou nejsme, a dobrotu Boží k nám; a uznávaní, že bytí a všeliká milost spočívající na našem bytí jest od něho. A hleděti na chyby

své, abychom nabyli nenávisť a odporu k smyslnosti. A s nenávistí unikneme oné sebelásce a shledáme se oděnými svatebním rouchem božské lásky, jehož duši třeba, aby mohla jíti na svatbu života věčného.

U vchodu cely postaví na stráž psa svědomí, který štěká, sotva ucítí přícházeť do srdce nepřátele, mnohé rozmanité myšlenky. A nejen štěká na nepřátele, ale budou-li přicházeť někdy dobré myšlenky s úmyslem učiniti nějaký dobrý skutek, zaštěká na ně jako na přátele; tak probudí milá ta stráž rozum světlem uvědomění, aby se podíval, jsou-li od Boha čili nic. A takto město duše naší jest v bezpečí, stojíc v tak silné pevnosti, že ani ďábel ani tvor ho nedobude. Stále vzrůstá od ctnosti k ctnosti, až dosáhne života trvalého; zachována a zvětšena jest krása jeho duše světlem rozumu, ježto neměla

na sobě chmury sebelásky; kdyby ji byla na sobě měla, nebyla by zachována. O tom rozjímajíc v duši své pravila jsem, že si přejí viděti vás osvětleného pravým a dokonalým světlem. Nuže, chci, abychom procitli ze spánku nedbalosti, prožívajíce život svůj v ctnosti se světlem; abychom žili v tomto životě jako pozemští andělé, utápějíce se v krvi Krista ukřižovaného, skrývajíce se do jeho nejsladších ran. Již něhonic vám nepravím; zůstaňte ve svatém a sladkém milování Božím.

Dostala jsem váš list, srozuměla jsem, co praví. Vězte, že na mně nemožno viděti ani o mně vyprávěti nic jiného než nejvyšší ubohost; nevědomá a porozumění nepatrného. Vše ostatní jest svrchované a věčné Pravdy: jí to přičítejte a nikoli mně. Vroucně se poroučím do vašich modliteb. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PROBOŠTU V CASOLE A JAKUBOVI DI MANZI TAMTÉŽ.

Jménem Ježíše Krista ukřiveného a sladké Marie. Nejdražší otcové a bratři v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhův Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás následovati Beránka, kterýž vykrvácel za nás na dřevě nejsvětějšího kříže. On byl naším smírem a naším prostředníkem, neboť postavil se mezi Boha a člověka a z veliké války učinil největší mír; a neohlížel se na naše nepravosti, ale ohlížeje se na nevystihlou dobrotu svou. Vám tedy, údům a otrokům vy-

koupeným tak drahocennou a slavnou krví, sluší následovati šlépějí jeho. Vidíte přece, že sladká Pravda prvotní se učinila pravidlem a cestou. Tak praví: *ego sum via, veritas et vita*. On jest tou cestou, jež jest tak veliké slasti a tak velikého světla, že kdo jí jde, nepadá do tmy. A my nevědomí, ubozí bídící, stále se vzdalujeme cesty světla a kráčíme cestou tmy, kdež jest ustavičná smrt. Nuže, nejdražší otcové a bratři, nechci, abychom tak ještě činili, ale chci, abyste následovali cesty Beránka, jenž vykrvácel s tak

velikým ohněm lásky, jak jsme pravili, že se učinil prostředníkem k usmíření Boha a člověka. Touto tedy cestou chci, abyste šli, totiž abyste i vy byli mezi sebou a Bohem, to jest mezi stránkou smyslnou a rozumem, stíhající nenávist nenávisti a lásku láskou. To jest, abyste měli nenávist a odpor k smrtelnému hříchu a urážkám, působeným našemu Tvůrci, a nenáviděli stránky smyslné, řádu zvráceného, jenž stále chce se bouřit proti Bohu; a nenávist a odpor k nenávisti, již chováte k bližnímu svému. Neboť nenávist bližního není než urážkou Boží; víte tedy třeba nám nenáviděti, nežli nenávidíme (jelikož se tím uráží sama Pravda); i nesmíme nenáviděti nepřátel svých, kteří nám křivdí a mu-sejí míti tuto nenávist ke mně; protože kdo jest ve smrtelné nenávisti, nenávidí více sebe nežli svého nepřítele. Víte přece, že tím větší jest nenávist, čím větší jest to, v čem jest

ubliženo; proto větší nenávist má ten, komu jest ubliženo v osobě, než ten, komu jest ubliženo ve slovech nebo ve jméni, neboť nic se nepokládá za tak drahé jako život. Proto člověk přičítá si za větší bezpráví, ubliženo-li mu v osobě, a pojímá větší nenávist. A teď uvažte, že není srovnání mezi ubližením, způsobeným někomu jiným tvorem, a ubližením, jež si působí sám. Jaké srovnání mezi věcí konečnou a nekonečnou? Nijaké. Nuže, ubliženo-li mi na těle a nenávidím-li pro ubližení mně způsobené, z toho následuje, že bližím duši své a zabíjím ji, zbavuje ji života Milosti a způsobuje jí smrt věčnou, stihne-li ji smrt v čas nenávisti; a ten není jistý. Třeba mi tedy míti větší nenávist k sobě, že zabíjím duši, jež jest nekonečná (nekončí nikdy co do bytí; neboť jakkoliv přestává býti v Milosti, nepřestává vůbec) než k tomu, kdo zabíjí tělo, jež jest ko-

nečné, jelikož ať tak či onak čeká ho konec; jestli věcí porušitelnou a svěžest jeho netrvá; a potud se uchovává a má cenu, dokud poklad duše jest v něm. Cím pak jest na pohled, když není v něm již toho kamene drahocenného? Pytlem hnoje, potravou smrti, potravou červů. Proto nechci, abyste pro bezprávi proti tomuto tělu konečnému spáchané a tak nicotné, uráželi Boha a blížili duši své, která jest nekonečná, jsouce v nenávisti a zášti. Máte tedy důvod, byste pojali větší nenávist k sobě nežli k nim; a tak stíhati budete nenávist nenávistí; protože nenávistí k sobě zažene te nenávist k bližnímu, střelíte jednou ranou a učiníte zadost Bohu i bližnímu; neboť vyhostíte nenávist z duše své učiníte mír s Bohem a učiníte mír s bližním.

Vidíte tedy, nejdraší bratři, že takto budete následovati Beránka, jenž jest cestou a pravidlem; toho budete-li se

držeti, dovede vás do přístavu spásy. Tento Beránek byl oním prostředníkem, jenž na kříži zadost učinil Otcovi za bezprávi a nám dal život Milosti; a z veliké války nastal největší mír, jedině jeho prostřednictvím. Sladký ten Beránek povstává s nenávistí k provinění spáchanému člověkem a k bezpráví způsobenému Otcovi urážkou; a přijímá tuto urážku a mstí se za ni sám na sobě on, který se nikdy nedotkl jedu hříchu. To vše učinila nenávist a láska. Láska ke ctnosti a nenávist k smrtelnému hříchu. Pravím tedy: toho pravidla třeba vám se držeti. Víte, že pro mnoho smrtelných hříchů jsme v nenávisti a v nelibosti u Boha; povstala válka s ním. Ale pravda jest, že když Beránek ten dal nám svou krev, možno nám učiniti tento mír; a i kdybychom každý den padli ve válce, každý den možno nám učiniti mír; avšak jistým způsobem, nebo jinak nikdy by-

chom ho neučinili. Způsob ten jest, bráti podíl na krvi Krista ukřižovaného; povstávati s nenávistí a láskou, a určiti si cílem potupu, trýzně a pohánění, biče a smrt Krista ukřižovaného, s pomyšlením, že my jsme ho usmrtili a každý den ho vraždíme smrtelně hřešíce. Nezemřelť za své viny, ale za naše. Tehdáž jsme duše onu nejdokonalejší nenávist k svému provinění, jak jsme pověděli; a nenávist ta zmaří jed smrtelného hříchu. A nebude chtíti pomstít se bližnímu, ale právě bude ho milovati jako sama sebe a hledati jen, jak by potrestal své viny. A bezpráví učiněného mu člověkem nebude přijímati jako učiněného člověkem; ale pomyslí si, že Tvůrce dopouští bezpráví to buď za hříchy přítomné nebo za jeho hříchy minulé; pročez nebude si ho bráti za bezpráví, ale zdáti se mu bude, jak tomu i jest, že Bůh je naň dopustil z velikého milosrden-

ství, chtěje spíše ztrestati jeho chyby v čase konečném než nechávati mu tresty do času nekonečného, kdež jest trýzeň beze všeho ostychu.

Toť tedy ten způsob; i považte, že není nám jiné cesty, ale každá jiná cesta vede nás k smrti, kromě této. Na této cestě sladkého Krista Ježíše nemůže pro nás býti smrti (ale zbavuje nás smrti), ani hladu (neboť má pro nás dokonalé nasycení); jestiž on Bůh a člověk. On jest cesta bezpečná, jež nedbá nepřátel a nebojí se ďáblů ani lidí; ale ti, kdož jí krácejí, jsou pevní, a říkají se sladkým zamilovaným Pavlovým: Bůh-li pro nás jest, kdo bude proti nám? A víte dobře, že nejste-li sami proti sobě, jsouce v bědách smrtelných hříchů, Bůh nikdy nebude proti vám; ale vždy vás přijme k sobě s milosrdenstvím a dobrotou. Pro lásku Krista ukřižovaného tedy nevyhýbejte se již cestě a neunikejte pravidlu, jež dáno jest

vaší hlavou Kristem ukřižovaným, sladkým a dobrým Ježíšem; ale povstaňte mužně a nevyčkávejte času, neboť čas také na vás nečeká. Jsmeť jen smrtelní; jest nám zemřítí, nevíme kdy. Bez vůdce ovšem nebylo by vám možno jíti; i jest vůdcem, jak jsme pravili, nenávisť a láska. Neboť nenávisť a láskou Kristus učinil zadost a ztrestal naše nepravosti na sobě. Vzhůru tedy zmužile! A nespěte již na lož smrti; ale stíhejte nenávisť nenávisťí a lásku láskou. Neboť láskou k Bohu, jehož milovati povinni a zavázáni jste povinností a příkazem, a láskou k spáse duše své (která jest ve stavu zatracení, jsouc v nenávisťi s bližním svým), láskou tou, pravím, zaženete lásku smyslnou, která působí vždy trýzeň a smrt a soužení tomu, kdo jí následuje, i dostává se mu v tomto životě závdavku pekla. Není tedy velikou slepotou a zatemnělostí, když může v tomto životě

zakoušeti života věčného, začínaje přebývati s Bohem v životě tomto obcováním v zánícení a lásce, a přece chce si zasloužiti pekla, začínaje nenávisťí a záští obcovati s ďábly? Není tvora, jenž by zobrazil, jaká jest pošetilost takových lidí. Nebylo by lze pomstíti¹⁾ A nezdá se, že by chtěli čekati, až svrchovaný soudce odsoudí je do společnosti ďáblů, neboť oni sami se odsuzují; a ještě než mají duši oddělenou od těla, berou ji v tomto životě, dokud jsou pocestnými a poutníky, vidouce se běžeti jako vítr k cíli smrti, aniž toho dbají; vedou si tudíž jako blázni a ztřeštěnci. Ach, ach, otevírejte zrak poznání a nečekejte na sílu a moc soudce svrchovaného. Jiný jestiž soudce lidský, jiný soudce božský. Před tím nelze se odvolávati ani

¹⁾ Snad vynechána asi taková myšlenka: Nebylo by lze pomstíti pošetilosti takové více, než oni sami mstíjí na sobě. (Pozn. Tommaseova)

vzítí si obhájce nebo zástupce; neboť soudce pravý učinil svým obhájcem svědomí, jež v oné krajní chvíli samo se odsuzuje, že zasluhuje smrti. Nuže sudme se v tomto životě, pro lásku Krista ukřižovaného. Sudme sebe hříšníky, a vyznávající, že jsme urazili Boha, žádejme ho za milosrdenství, a on nám ho udělí, nebudeme-li chtít souditi bližního svého a mstít se na něm. Neboť milosrdenství, jehož žádám pro sebe, sluší mi dáti jinému. Takto číníce, budete zakoušeti opravdově Boha, setrváte na cestě bezpečné a budete pravými prostředníky mezi sebou a Bohem, a posléze dostane se vám věčného patření na Boha. Pročež rozjímajíc a majíc soucit

s vašimi dušemi a nechtějíc, abyste byli déle v takových temnotách, rozhodla jsem se pozvatí vás na tu sladkou a slavnou svatbu. Neboť nejste stvoření a učinění za jiným účelem. A protože se mi zdá, že cesta pravdy jest vám zavřena pro nenávisť, již chováte, a cesta lži a ďábla, otevírá, jest velmi široká a otevřena vám, chci, abyste na-prosto odešli s té cesty tmavé, smířice se s Bohem a svým bližním, a uvedli se na cestu, dávající vám život. A prosím vás za to od Krista ukřižovaného, neodepřete mi té milosti. Nechci vás přetěžovati slovy. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JISTÉMU MNICHU KARTUZIÁ- NOVI, KDYŽ BYL VE VĚZENÍ.

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Vám, nejmilejší a nejdraž-
ší bratře v Kristu Ježíši, já
Kateřina, služebnice a otro-
kyně sluhů Božích, píšu, po-
silujíc vás drahocennou krví
jeho Syna, a přeju si viděti
srdce i duši vaši spojené a pře-
tvořené v náplni lásky Syna
Božího. Neboť bez té pravé lá-
sky nelze nám míti života Mi-
losti ani snášeti břemen s do-
brou a dokonalou trpělivostí.
A nevidím, nejdražší bratře,
že bychom mohli míti této pra-
vé lásky, nemá-li duše na zře-
teli neocenitelnou lásku, již

Bůh k ní měl; a zvláště viděti
ho vykrváčeného na dřevěnej-
světějšího kříže, kdež jediné
lásky držela ho probodeného
a přikovaného. Pravím vám,
nejdražší bratře, že nebude ni-
jaké hořkosti, jež by neselá-
dla, ani tak veliké tíže, aby
nezlehčela. Pochopila jsem ve-
líká soužení a trápení, jež má-
te; to jest, považujeme je za
trápení; ale otevřeme-li zrak
poznání sebe samých a dob-
roty Boží, budou se nám jevit
velikými útěchami. Poznání
sebe, pravím; abychom totiž
viděli, že my nejsme, a kterak
vždy jsme byli pachateli všech

hříchův a nepravostí. Neboť když duše uvede si na zřetel, že urazila svého Tvůrce, svrchované a věčné dobro, vzrůstá v ní nenávist k sobě, i chce za to vykonati pomstu a spravedlnost; a s uspokojením by snášela všechny trýzně a námahy, aby učinila zadost za urážku, již způsobila svému Tvůrci. Za největší milost, kterou jí Bůh udělil, tedy pokládá, že ji trestá v tomto životě, a že neponechal si tresty pro příští život, kdež jsou nekonečné. Ó, nejdražší bratře v Kristu Ježíši, neuvažujeme-li, jak veliký jest prospěch z toho, trpíme-li tresty v tomto životě, pokud jsme poutníky, běžícími stále k cíli smrti, neunikáme jim. A mnoha dober nabývá člověk, maje soužení. První jest, že se spodobuje s Kristem ukřižovaným v jeho strastech a potupách. A jaký větší poklad možno míti duši, než býti oděnou jeho potupami a strastmi? Jiné dobro jest, že trestá svou duši pykaje za hří-

chy a nedostatky její; rozmnožuje milost a nese poklad do života trvalého svými útrapami, jež Bůh mu dává, chtěje ji odměniti za její strasti a útrapy.

Nebojte se, nejdražší bratře můj, viděl-li jste nebo vidáte-li, že ďábel, aby překazil pokoj a trpělivost srdce a duše vaší, vkládá vám do duše rozmrzelosti a temnoty, vnoukaje vám všelijaké myšlenky a úvahy. Bude se i zdáti, že se tělo vaše chce vzpouzeti duchu. Ba někdy duch rouhání bude chtít i potřísniti srdce v jiných rozmanitých bojích; ne že by myslel, že duši lapí v oněch pokušeních a bojích, jelikož ví už, že se rozhodl raději zemřítí nežli urazití Boha smrtelně svou vůlí; ale činí tak, aby ho přivedl do takového smutku, kdy zdá se člověku, že hřeší, ač nehřeší, i zanechá všeho cviku. Ale nechci, abyste činil tak; neboť nesmí duše nikdy přijíti do smutku pro nějaký boj, do něhož jest po-

stavena, aniž zanechati kdy nějakého cviku nebo úkolu nebo čeho jiného. A kdyby něčeho jiného neučinila, aspoň stanouti před křížem a říci: „Ježíši, Ježíši! Důvěřuju v Pána našeho Ježíše Krista.“ Vězte dobře: když přicházejí myšlenky, a vůle nesouhlasí, ba zemřela by raději, není hříchu; jedině totiž vůlí se hřeší. Nuže, posilujte se ve svaté a dobré vůli a nestarejte se o myšlenky; pomyslete si, že dobrota Boží dovoluje ďáblům, aby obtěžovali vaši duši, aby vás zpokornil a přivedl k poznání své dobroty a k tomu, byste se utíkal k

němu do nejsladších jeho ran, jako dítě se utíká k matce. Neboť dobrotivě budeme přijati sladkou matkou Láskou. Pomyslete, že nechce smrti hříšníka, ale chce, aby se obrátil a živ byl. To jen nesmírná láska má ho k tomu, by dával soužení a dopouštěl pokušení jako útěchy; nechceť jeho vůle než našemu posvěcení. A aby dal nám naše posvěcení, vydal sám sebe takové trýzni a potupné smrti nejsvětějšího kříže. Zůstávejte tedy ve sladkých ranách Ježíše Krista a ve svatém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU FRANTIŠKU Z MONTALCINA, DOKTORU PRÁV.

Jménem Ježíše Krista ukřičovaného a sladké Marie. Nejmilejší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás založeným v pravé a svaté trpělivosti, ježto pozoruju, že bez trpělivosti nemohli bychom se líbiti Bohu, nýbrž okoušeli bychom závdavku pekla v tomto životě.

Ó, jak bláhový byl by člověk, jenž by chtěl okoušeti pekla, kde mu možno míti život věčný! Dobře-li totiž pozoruji, není v životě věčném

nic jiného než vůle pokojná, zladěná a poddaná sladké vůli Boží, takže nemohou žádati si nebo chtítí nežli toho, co chce Bůh; a všechna záliba pravých poživatelů jest založena na této vůli pokojné. Tak naproti tomu ty, kteří jsou v pekle, pálí a šíří zlá vůle zkažená, v níž dostává se jim krutých muk, s netrpělivostí, nenávisí a záští; jimi se hlořádají a kormoutí. A to vše připravuje si nevědomost a zaslepenost člověka, jenž kdyby býval byl moudrý v tomto životě, pokud byl v čase Milosti, kdy totiž byl schopen při-

jímati milost, kdyby byl chtěl, byl by unikl té zaslepenosti a nevědomosti. Ó, nejdražší bratře, vejděte v soulad s pravými poživateli, kteří v tomto životě počínají poživati Boha, činíce jednu vůli s ním. Neboť jen v tom jest naše trýzeň, že chceme, čeho nemožno míti. Miluje-li vůle čest, bohatství, rozkoše a hodnosti nebo zdraví tělesné, chce-li a žádá-li si jich s nezřízenou náklonností a nemůže-li jich míti, ale často pozbude i toho, co má; má z toho největší trýzeň, protože se miluje příliš nezřízeně. Vůle tedy působí trýzeň; ale zbavte se vlastní vůle, a ta tam bude všeska trýzeň.

Jak možno se jí zbavit? Tím, že svlečeme se s člověka starého, sami se sebe, a oblečeme se v člověka nového věčné vůle Slova, Boha a člověka. A hledáte-li, čemu chce ta sladká vůle, zeptejte se Pavla, jenž praví, že nechce než našemu posvěcení. A co dává nám nebo dopouští na nás,

budiž to strast či nemoc, ať jakéhokoliv druhu, dává je a dopouští s velikým tajemstvím pro naše posvěcení a nezbytost jejich k naší spáse.

Nesmíme tedy býti netrpěliví v tom, co jest naším dobrem; nýbrž s velikým vděkem pokládati se nehodnými tak veliké milosti, jako jest trpěti bolest pro Krista ukřižovaného; to jest pokládati se nehodnými ovoce, jež nastupuje po námaze, a činiti se hodnými námahy, z odporu a nenávisti k sobě samým a k té stránce smyslné, která se vzepřela svému Tvůrci a urážela ho.

A kdybychom řekli: „nezdá se, že by tato smyslnost chtěla vejíti v soulad a snášeti je“, — dejme jí uzdu se svatou a sladkou pamětí na Krista ukřižovaného, lichotíce jí i hrozíce jí slovy: „snášej dnes, duše má. Snad že zítra bude u konce tvůj život. Pomysli, že jest ti zemřítí a nevíš kdy“. A dobře-li uvaž-

jeme, tak veliká jest námaha, jako čas; a čas člověkův jest jako špička jehly, nic více. Jakže tedy veliká jest, jářku, námaha? Toho nelze říci; není jí vůbec. A kdyby tato náruživost smyslná přece zdvihala hlavu, nažehť jí bázně a lásky, řka: „považ, že ovocem netrpělivosti jest trýzeň věčná; a v poslední den soudu stihne tě trest zároveň se mnou. Lepší jest ti tedy chtít, čemu chce Bůh, milovati, co on miluje, nežli chtít, čemu ty chceš, milovati sebe láskou smyslnou. Mužně, chci, abys snášela, pomysli, že nejsou úměrná utrpení tohoto života oné budoucí slávy, kterou Bůh připravil těm, kteří se ho bojí a odívají se sladkou jeho vůlí.“

Potom pomyslete, sladký bratře a otče, že když duše tak dobře se přidržela rozumu, otvírá i zrak poznání a vidí, že ona není, jelikož všecko bytí, jež má, pochází od Boha. Nachází jeho neocenitelnou lásku, jež z milosti, a ni-

koli z povinnosti, stvořila ji k obrazu a podobnosti svému, aby se radovala a měla účast ve svrchované a věčné kráse Boha, jenž za jiným účelem ji nestvořil. To dokazuje nám prvotní věčná Pravda, že za jiným cílem člověka nestvořil. Když na dřevě nejsvětějšího kříže umřel, aby nám vrátil onen cíl, jehož jsme byli pozbyli, vykrvácel a otevřel tělo své, jež se všech stran vylévalo proudy krve s takovým ohněm lásky, že všecka tvrdost srdce by nezbytně povolila, všecka netrpělivost by zmizela a změnila by se v dokonalou trpělivost. Není věcí tak hořké, aby krví Beránkovou nesesládla, ani tíže tak veliké, aby nezlehčela.

Nuže nespěme již, ale tím mžikem času, jenž nám zbyl, proběhněte zmužile, jsa přimknut k praporu nejsvětějšího kříže, s dobrou a svatou trpělivostí, a pomyslete, že čas jest kratičký a námahy pramalounko, a odměna a ovo-

ce veliké. Nechci, abyste se vyhýbal velikému dobru pro trošičku námahy; neboť naříkáním a stýskáním námahy nepoleví, ale ještě přibývá námahy na námahu, protože kladu vůli svou v chtění toho, čeho mi nelze mít.

Oblecte se, oblecte v Krista sladkého Ježíše; jenž jest tak pevným oděním, že ani ďábel ani tvor nemůže vám ho vzít, nechcete-li vy. On jest svrchovaná věčná slast, jež maří všecku hořkost. V něm zakouší se všeliké slasti; v něm tuční a sytí se duše tak, že všecko ostatní mimo Boha pokládá za lejno a bláto. Kochá se v potupách, posměchu a urážkách; a nechce ničeho než připodobniti se Kristu ukřižovanému. Na něm spočinula svou zálibou, a všecku péči svou naň uvrhla; a tím více se raduje, čím u větším

utrpení se vidí; neboť vidí, že to jest cesta pravá. Žádné jiné není, jež by ji tak blízce spodobovala s Kristem ukřižovaným, jako cesta sladkých utrpení.

Chci, abyste mi byl rytířem udatným, a pro Krista ukřižovaného se nevyhýbal ráně nemoci. Považte, jaká veliká jest milost Boží, že v čas nemoci klade uzdu mnoha neřestem a chybám, jež by se spáchaly ve zdraví; a odčiňuje a čistí hříchy spáchané, jež zasluhují trestu nekonečného; a Bůh svým milosrdenstvím trestá je trestem konečným. Nuže zmužile pro lásku Krista ukřižovaného. Přibijte se na kříž s Kristem ukřižovaným, kochejte se v ranách Krista ukřižovaného. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANÍ LAPĚ, SVĚ MATCE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší matko v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhův Ježíše Krista, píši vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás pravou služebnicí Krista ukřižovaného, založenou v pravé trpělivosti, neboť bez trpělivosti se nemůžeme líbiti Bohu. Trpělivostí dáváme na jevo touhu po cti Boží a spáse duší. A mimo to ukazuje, že duše jest spodobena a oděna v sladkou vůli Boží, neboť ze všeho seraduje, a jest spokojena tím, co ji potká; i jest člověk, jsa

oděn tak sladkým rouchem, stále v pokoji, a s uspokojením přijímá strast pro slávu a chválu jména Božího. A dává sebe i dítky a všechny věci své, i život pro čest Boží. Tak tedy chci, byste činila, nejdražší matko; abyste totiž všechnu svou vůli i mne nehodnou bídnu dceru svou obětovala službě a cti Boží a spásu duší, s pravou a dobrou trpělivostí, krmíc se ovocem nejsvětějšího kříže se sladkým zamilovaným a pokorným Beránkem. A tak nic nebude se vám jeviti námahou. Svlechte se se sebelásky smyslné; ne-

boť jest čas dávati čest Bohu
a námahu bližnímu. Svléčena
jsouc ze sebelásky, půjdete s
rozkoší a nikoli s námahou.

Více nepravím. Zůstávejte ve
svatém a sladkém milování
Božím. Ježíši sladký, Ježíši
lásko.

KARDINÁLU PETRU Z OSTIE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a důstojný otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás spoutaným poutem lásky, jako jste se stal Legátem¹⁾ v Itálii, jak jsem se dověděla; z čehož mám velmi zvláštní radost, uvažujíc, že tak bude vám možno konati dosti pro čest Boží a svaté Církve. Avšak jen tímto poutem, bez jiného pouta,

¹⁾ legato = spoutaný, Legato = legát papežský.

nebo byste nepřinesl toho užitku; proto jsem pravila, že si přeju viděti vás spoutaným poutem lásky, neboť víte, že žádného prospěchu v milosti ani sobě ani bližnímu nemožno nám učiniti bez lásky. Lásky jest oním sladkým a svatým poutem, jež poutá duši s jejím stvořitelem; vpoutává Boha do člověka, a člověka do Boha. Tato neocenitelná láska držela probodeného a přikovaného Bohočlověka na dřevě nejsvětějšího kříže; ta urovnává různice: ta pojí odloučené; obohacuje ty, kteří jsou chudí ctností, jelikož dává

život všem ctnostem; dává mír a ruší válku; dává trpělivosti, síly a dlouhé vytrvalosti ve všem dobrém a svatém konání; a nikdy neumdlévá a neustává od lásky k Bohu a k svému bližnímu, ani pro strast, ani pro trýzně, ani pro bezpráví, ani pro výsměch, ani pro opovržení. Nedá se pohnouti netrpělivostí ani k rozkošem, ani k zálibám, jež by jí svět mohl dáti se všemi svými vábnostmi. Kdo ji má, jest vytrvalý a nikdy se nepohne, neboť jest založen na živé skále Krista sladkého Ježíše; to jest, naučil se od něho milovati svého stvořitele, následuje jeho šlépějí. V něm se dočetl pravidla a nauky, již se mu sluší držeti; neboť on jest cesta, pravda a život: kdo tedy čte v něm, jenž jest knihou života, drží se správné cesty a hledí jen po cti Boží a spáse svého bližního. Tak činil Kristus sladký Ježíš, a neodtrhl této lásky ode cti Otcovy a spásy naší ani pro

strasti, ani pro muka, ani pro vábení, jež mu činili, ani pro nevděk náš; ale vytrval až do posledku, i splnil to přání a splnil dílo, jež mu bylo vloženo do rukou Otcem, totiž vykoupení pokolení lidského; a tak naplnil čest Otcovu a naši spásu. Nuže v tom poutu a lásce, chci, abyste následoval, uče se od prvotní a sladké Pravdy, jež vám zřídila cestu dávající vám život, a dala vám formu a pravidlo, a naučila vás učení pravdy. Chci tedy, abyste jako pravý syn a sluha, vykoupený krví Krista ukřižovaného, následoval jeho šlépějí, se srdcem zmužilým a ochotnou bedlivostí, nikdy neochabuje ani pro bolest ani pro rozkoš; ale vytrvávejte až do konce v tom a každém jiném díle, do něhož se pouštíte pro Krista ukřižovaného. Snažte se vyhlazovati nepravosti a bídy světa, množství chyb, jež se páchají; kteréž jsou hanou jména Božího. Pro to vy, jako hladovíci po cti je-

ho a spáse bližního, přičiňuj-
te se, seč jste, o nápravu to-
liké nepravosti. Jsem jista, že
budete-li v sladkém poutu lá-
sky, budete užívatí poslání
svého, jehož se vám dostalo od
náměstka Kristova, tak jak
bylo řečeno; ale bez toho první-
ho pouta lásky nemožno vám
ho užívatí a konatí tak, jak jste
povinen. A proto vás prosím,
snažte se míti v sobě tuto lá-
sku. A spoutejte se s Kristem
ukřižovaným, a s pravými a
skutečnými ctnostmi násle-
dujte jeho šlépějí; a s bližním
poutejte se skutkem lásky.

Avšak chci, abychom uvá-
žili, nejdražší otče, že není-li
duch náš vysvěcen ze všeli-
ké sebelásky a ze zalíbení
v sobě a ve světě, nemožno
mu nikdy dojítí té pravé a do-
konalé lásky a pouta milování.
Neboť lásky ty si navzájem
odporují; a tak si odporují,
že sebeláska tě odlučuje od
Boha a od bližního, láska
ona tě spojuje; ta dává ti smrt,
ona život; tato tmu, ona svět-

lo; tato válku, ona mír; ta tí-
svírá srdce, že se tam neve-
jdeš ani ty, ani bližní; láska
božská je rozšiřuje, pojímající
do sebe přátele i nepřátele a
všeliké stvoření, mající v so-
bě rozum; neboť se oděla za-
nícením pro Krista, i násle-
duje ho. Sebeláska jest ubo-
há, odlučuje se od spravedl-
nosti a dopouští se nespra-
vedlností; a má bázeň otro-
ckou, která ji nenechává či-
niti správně, co jest povinna,
buď pro lichocení neb pro
strach, aby nepozbyla svého
postavení. Toť ono otroctví a
bázeň, jež přiměla Piláta k
vraždě Kristově. Takoví tudíž
nekonají spravedlnosti, nýbrž
nespravedlnost; a nežijí spra-
vedlivě, ani ctnostně, ani se
zanícením božské lásky, ný-
brž nespravedlivě a neřestně
s temnou sebeláskou. Tako-
vé tedy lásky, chci, abyste
se úplně sprostil, a byl zalo-
žen v pravé a dokonalé lásce,
miluje Boha pro Boha, ježto
zasluhuje, aby byl milován,

protože jest svrchovaná a věčná Dobrota, a miluje sebe pro něho a bližního pro něho, a nikoli z ohledu na vlastní prospěch. Nuže tak chci, otče můj, Legátenašeho pána papeže, aby jste byl spoután poutem pravé a nejvroucnější lásky; toho přeje si duše má viděti na vás. Jiného nic nepravím. Po-

silujte se v Kristu sladkém Ježíši; a buďte bedlivým, a nikoli nedbalým v tom, co jest vám konati: na tom poznám, jste-li legátem-spoutaným a hladovíte-li viděti prapor nejsvětějšího kříže vyzdvižen. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRU JUSTOVI, PŘEVO-
ROVI OLIVETÁNSKÉMU.

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Nejdražší otče v Kristu sla-
dkém Ježíši. Já Kateřina, slu-
žebnice a otrokyně sluhů Je-
žíše Krista, píšu vám v draho-
cenné krvi jeho, přejíc si vi-
děti vás pojídatelem a chut-
natelem duší, učícím se od pr-
votní sladké Pravdy, jež z
hladu a žízne úzkostlivé tou-
hy po spáse naší křičela na dř-
vě nejsvětějšího kříže řkouc :
Žízním. Jakoby řekla : Více
žízním a toužím po spáse va-
ší, než touto trýzní konečnou
mohu vám ukázati. Jestliž trý-
zeň žízně svaté touhy neko-

nečná, a trýzeň jeho jest ko-
nečná ; i dává nám na jevo
svou žízeň po pokolení lid-
ském, třebas byl také těle-
sně ztrápen žízní. Ó sladký
a dobrý Ježíši, zároveň dá-
váš na jevo žízeň i žádáš, aby
ti dáno bylo pítí. A kdy žá-
dáš na duši pítí ? Tehdy, když
ukazuješ nám zanicení a lás-
ku svou, Pane můj. Vidíte
dobře, nejdražší otče, že krev
nám dává na jevo nevýslov-
nou lásku, neboť pro lásku
svou daroval krev, a láskou
tou žádá od nás pítí. Kdo to-
tiž miluje, žádá, aby byl mi-
lován a aby se mu sloužilo.

Sluší se, aby ten, kdo miluje, byl milován. Tehdy duše dává píti svému tvůrci, když splácí mu lásku láskou. Nelze jí však odpláceti se mu službou, již by snad konala jemu, nýbrž službou bližnímu; proto chápe se duše s takovou velikou bedlivostí toho, by sloužila bližnímu svému službou, již vidí Bohu nejlíbeznější, a tak v té se cvičí. A nade všechny jiné služby líbící se našemu Spasiteli jest vytrhávati duše ze spárů ďáblových, vytrhávati je ze stavu pozemského, z tlamy marnosti světské, a uváděti je do svatého řádu náboženského. A netoliko nesmíme jich nechávati a strážiti se jich, když s takovou touhou přicházejí, ale třeba vrhnouti se i v smrt tělesnou, abychom jich přitáhli. Toť onen svatý nápoj, jehož žádá Syn Boží na kříži. Ať tedy nikterak nejsme nedbalí dávatí mu ho, nýbrž bedliví, neboť vídíte dobře, že žízni tou umírá. A nečinme jako Židé, kteří

mu dali octa a žluči. Tehdy dostává Spasitel octa a žluči od nás, jsme-li ve smyslné sebelásce, v nedbalosti, kořenící v tom, že hovoříme světu a máme v něm zalíbení, málo si hledíce bdění a modlitby a málo hladovějíce po cti Boží a spáse duší. Toť vpravdě ocet a žluč smísená s velikou hořkostí, v níž jest její odpornost, neboť jemu se protiví a nám jest k hořkosti a škodě. Čeho tedy třeba činiti, abychom mu nedávali tohoto nápoje? Ničeho nám není třeba než lásky; a lásky nelze nabýti než láskou. Láska vystupuje se světlem, aby přitáhla k sobě lásku; to jest, pozdvihujíc zrak vědomí našeho se zaníceností a touhou, stanoví si cílem Krista ukřižovaného, kterýžto cíl nám zjevila vůle a láska Otce věčného, s níž nás stvořil jedině za tím účelem, abychom měli život věčný. Krev Slova jednorozeného Syna Božího nám zjevuje tu lásku, účel, za kterým byli jsme stvo-

ření. Tehdy zanícenost naše se zrakem vědomí upřeným na zanícenost Krista ukřižovaného přitahuje k sobě lásku; a shledává se, že miluje, co Bůh miluje, a nenávidí, čeho Bůh nenávidí. A jelikož hřích jest vně Boha, má jej v takové nenávisti a odporu, že nejen nemá zalíbení ve hříchu, ale dala by tisíc životů tělesných, kdyby jich tolik měla, aby uchránila duše smrtelného hříchu.

Dejte mu tedy pít, nejdražší otče; vždyť vidíte, s jakou láskou vás o to žádá. Ať vzroste ve vás svatá a dobrá touha po tomto milostném pokrmu. A nedívejte se nikdy na nějakou důstojnost, ani na nízkost, ani na velikost, ani na to, manželský-li kdo či nemanželský; neboť Syn Boží, jehož slépějí sluší nám následovati, neštil se a neštil nikdy osoby pro nějaký stav nebo jiné zrození, ani spravedlivých ani hříšníků; ale každého tvora, majícího v sobě rozum, přijí-

má stejně s láskou, jen když chce povstati z hniloby smrtelného hříchu, z marnosti světské, a vrátiti se v Milost. Toť jest učení od něho dané. A ačkoliv dáno jest všem, mnohem více dáno jest vám a jiným správcům a sluhům ráčným. Když tedy přicházejí vám dobré sazenice do rukou, a přicházejí s hladem a touhou po Řádu a z lásky k ctnosti vycházejí ze světa a běží po de jeho poslušnosti, není se jim vyhýbat ani straniti se jich ať pro cokoliv. A ať jsou zrozeni jakkoliv; neboť Bůh neopovrhne duši toho, kdo jest počat ve hříchu smrtelném, více než duši toho, kdo jest počat ve stavu svátosti Manželství. Jest příjemcem svátých a dobrých přání, naším Bohem. Proto vás prosím a chci, abyste tuto čerstvou sazenici, kterou vám převor poslal žádaje, aby byla přijata do Řádu, přijal laskavě; neboť má svatou a dobrou vůli; a stav přirozený jest ta-

ké dobrý; a z lásky přiklonil své zanícení k řeholi, a zejména Duch Svatý ho volá do do Řádu vašeho. Nesmíte, a vím, že nechcete odporovati Duchu Svatému. Divím se velmi, že přišla odpověď zamítavá, a velice mne to překvapilo. Snad to bylo chybou toho, kdo konal poselství, že snad toho nedovedl lépe; ne že by se byl přičiňoval jinak než o dobré, ale nedovedl lépe. Nuže prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, rozhodněte se najisto přijmouti ho; což bude ctí Boží i Řádu. A nepouštějte mi ho, neboť jest to dobrý jinoch; kdyby nebyl

dobrý, neposílala bych vám ho. Žádám vás o to z milosti; z povinnosti jest vám to učiniti dle řádu lásky. A kdo přichází k vám žádaje dobré ho, nebuďte k němu skoupý; dejte mu ho. Na tom upozoruji, jste-li na kříži, abyste dal totiž píti žíznivému, jenž od vás žádá píti; nebo nevidím, že bychom jinou cestou mohli býti Bohu líbezni. Proto jsem pravila, že si přeju viděti vás hladovým chutnatелеm a pojídatelem krmě duší pro čest Boží. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NEJMENOVANÉ PANÍ.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší sestro v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhův Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás osvícenou pravdou Boží, neboť jinak nemohla byste mítí účasti v životě Milosti na tomto světě, byla byste v ustavičné hořkosti a na konec dostalo by se vám věčného zatracení. Neboť jsouc zbavena světla, pohoršovala byste se všemi jeho tajemstvími, považujíc to, co vám dává z lásky, za nenávist, a co by

vám dal pro život, za smrt. A kterou pravdu jest nám znáti, nejdražší sestro? Jest nám viděti, že Bůh nás svrchovaně miluje, a láska že ho přiměla stvořiti nás k svému obrazu a podobnosti, aby dal nám radovati se věčnému naň patření. Kdo nám ukazuje tuto pravdu a tuto lásku? Krev pokorného a neposkvrněného Beránka. Neboť když jsme byli hříchem Adamovým připraveni o věčné patření na Boha a vyhoštění z života věčného, bylo posláno to sladké a milostné Slovo od Otce, aby podstoupilo smrt a tím dalo nám

život a smylo naše viny svou drahocennou krví; a on jako zamilovaný běžel k potupné smrti kříže, by naplnil poslušnost Otcovu a naši spásu. Ne-
ní nám skryta tato pravda; krev nám ji zjevuje. Vždyť kdyby Bůh nebyl nás stvořil za řečeným účelem a nebyl nás nevystihle miloval, nebyl by nám dal takového výkupce. Duše tedy osvětlená touto pravdou náhle nabývá v zraku svého vědomí světla nejsvětější víry, za jisté majíc, že co Bůh dává neb dopouští v tomto životě na svého tvora, to dává z lásky a aby se naplnila tato pravda na nás. Náhle tudíž stává se trpělivou, že pranic jí nezarmoutí, ale bývá spokojena tím, co jest na ni se-
sláno Boží dobrotou, snáše-
jíc s pravou a svatou trpě-
lostí nemoci, ztrátu bohatství, postavení, příbuzných a přátel. A nejen že je trpělivě snáší, ale má je v náležitě účtě, jako co jest jí posláno od jejího sladkého Tvůrce z lásky

a k jejímu posvěcení. A kdo jest ten bláznivý a pošetilý, jenž by se rmoutil ze svého dobra? jen ten, kdo jest zbaven světla, protože nezná pravdy ani svého dobra.

Chci tedy, nejdražší sestro, abyste otevřela zrak svého vědomí, a vytrhala a vyplela z něho každý kořínek sebelásky a citlivosti k sobě, aby vám bylo možno poznati tu pravdu, a byste viděla, že Bůh jest svrchovaný lékař, a umí a může a chce nám dáti naše potřeby a lék, jímž by se vyléčila naše nemoc; proto abyste se sladkou, svatou a opravdovou trpělostí přijímala lék, který nám dal z neobyčejné lásky, již vám přináší. K tomu vás vyzývám, nejsladší sestro, abyste pro netrpělivost nepozbyla ovoce svých námah, ale v tomto životě stála v dokonalém pokoji a klidu, v souladu se sladkou vůlí Boží; a z ničeho se nermuťte, než jediné z urážek, které se jemu dějí, a ze škody duši. Tak či-

níc ukážete, že jste osvěcena pravdou, a posléze dostane se vám nekonečného ovoce za vaše námahy.

Měla jsem s vámi soucit v nehodě, jež vás potkala; ale uvidím-li vás v souladu s vůlí

Boží, a že čerpáte z toho, čeho třeba, budu se tím těšiti zároveň s vámi. Jiného vám nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BENINKÁSOVI JAKUBOVU, POKREVNÍMU BRATROVI.

Jménem Ježíše Krista ukřizovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhův Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás zkoupaným a ztopeným v oné krvi, kterou sesílíte, že snesete s pravou trpělivostí každou námahu a soužení, ať přichází odkudkoliv. A učiní vás vytrvalým, že až do smrti snášeti budete s pravou pokorou, neboť v té krvi osvícen bude zrak vašeho vědomí pravdou. Že totiž Bůh nechce než našemu posvěcení,

jelikož nás nevýslovně miluje; vždyť kdyby nás nebyl velmi miloval, nebyl by zaplatil za nás takové ceny. Budtež tedy, budtež spokojen v každém čase, v každém místě; neboť všechno vám propůjčeno jest od věčné Lásky. Pro lásku radujte se v souženích, a považujte se nehodným toho, že Bůh vás posílá cestou svého Syna; a ve všem vzdávejte slávu a chválu jeho jménu. Posilujte se Kristem sladkým Ježíšem. Nic jiného vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PETROVIKARDINÁLUZOSTIE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a nejdůstojnější Otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás mužem srdnatým a ne bázlivým, byste zmužile sloužil Nevěště Kristově, pracuje o čest Boží duchovně i časně, jak toho v dnešní době tato sladká Nevěsta potřebuje. Jsem jista, že pozdvihne-li se zrak vašeho vědomí a uvidí její nesnáž, budete tak činiti bedlivě a beze vší bázně nebo nedbalosti. Du-

še, která se bojí bázní otrockou, žádného díla neučiní dokonale; a ať jest v jakémkoli stavu, ve věcech malých i velikých ochabuje, a nepřivede, co započala, k dokonalosti. Ó, jak nebezpečná jest tato bázeň! Ona ustřihuje perutě svaté touhy; oslepuje člověka, nenechávajíc ho poznati a viděti pravdy; pochází tato bázeň ze zaslepenosti lásky k sobě samému. Neboť jakmile tvor mající v sobě rozum miluje se sebeláskou smyslnou, již se bojí; a příčinou toho jest, že položil lásku a naději svou ve věc mdlou, kte-

rá nemá do sebe pevnosti a niž jaké stálosti, ale miji jako vítr. Ó, zvrácená láska, jak jsi škodлива pánům časným i duchovním, i poddaným! Představený církevní, ten nikdy netresce protože se bojí, aby nepozbyl prelátství a nezněl bil se svým poddaným. A právě tak jest škodлива i poddanému, neboť není pokory v tom, kdo miluje sebe takovou láskou, nýbrž jest v něm zakořeněna pýcha, a pyšný nikdy není poslušen. Pán svět-ský, ten nezachovává spravedlnosti, nýbrž dopouští se mnoha krivých a falešných nespravedlností, konaje je po libosti své a po libosti tvorů. Tím pak, že se netrestá a nezachovává se spravedlnost, poddaní jsou horší a horší; neboť jsou hýčkáni ve svých neřestech a zlobách. Nuže, když tak jest nebezpečna sebeláska s nezřízenou bázni, dlužno se jí varovati a upříti zrak vědomí na cíl Beránka neposkrvněného, jenž jest pravi-

dlem a poučením naším, a jeho povinni jsme následovati. Neboť on jest sama Láska a Pravda; a nehledal ničeho než cti Otcovy a našeho spasení. Nebál se Židů, ani jejich pronásledování, ani zloby ďábelské, ani hanby, opovrzení a urážek, a na konec nebál se potupné smrti na kříži. My jsme žáci, postavení do té sladké a lahodné školy.

Chci tedy, nejdražší a nejsladší otče, abyste s největší bedlivostí a sladkou prozíravostí otevřel zrak vědomí v tomto životě na tu knihu života, jež vám skýtá tak sladkého a lahodného učení. A nedbejte ničeho jiného než cti Boží a spásy duší a služby sladké nevěstě Kristově. Neboť s tímto světlem svlečete se ze sebelásky a budete oděni láskou božskou; a hledati budete Boha pro jeho neskonalou dobrotu, a protože zasluhuje, abychom ho hledali a milovali; a milovati budete sebe a ctnosti a nenáviděti

neřestí pro Boha; a toutéž láskou milovati budete svého bližního. Vidíte dobře, že Dobrota Boží vás umístila do mystického těla svaté Církve, hýčkajíc vás na nádrech této sladké Nevěsty, jen abyste jedl se stolu nejsvětějšího Kříže pokrm cti Boží a spásy duší. A nechce, aby se jedl jinak než na kříži, snášením námah tělesných s mnoha úpěnlivými touhami, jako činil Syn Boží, jenž zároveň trpěl mukami na těle i trýzní touhy; a větší byl kříž touhy nežli kříž tělesný. A touha jeho byla tato: hlad po našem vykoupení, aby naplnil poslušnost Otce věčného; a trýzněn jím byl, dokavad neviděl ji naplněnu. A ještě jakožto Moudrost Otce věčného viděl ty, kteří brali účastna jeho krvi, i ty, kteří nebrali pro své viny; a protože krevdána byla všem, bolela ho nevšímavost těch, kteří nechtěli bráti v ní účasti. To byla ona křížovaná touha, kterou nesl od začátku až do konce; ale

když dal svůj život, neustala tím touha, ale kříž touhy. A tak jest i vám činiti a každému tvorů, majícímu v sobě rozum; dávatí totiž námahu tělesnou i námahu touhy a trpěti urážením Boha a ztracením tolika duší, jež vidíme hynouti. Zdá se mi, že jest na čase, nejdražší otče, dáti čest Bohu a námahu bližnímu. Nesluší tedy žítí ještě se sebláskou smyslnou, ani s otrockou bázni, ale s pravou láskou a svatou bázni Boží pracovati.

Jste nyní postaven v moc časnou i duchovní; i prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, veďte si zmužile, a starejte se o čest Boží, kdy a jak jen vám možno, radě i pomáhaje, aby neřesti byly vyhubeny a ctnosti nastoleny. V jednání časném, jež svatý úmysl činí duchovním, veďte si zmužile, usiluje, seč jste, o mír a sjednocení celého území. A kdyby pro to svaté dílo bylo třeba dáti život tělesný, dejž

se tisíckrát, bylo-li by to možno. Jak chmurné to pomyslení i popatření, viděti se ve válce s Bohem pro množství hříchů poddaných i pastýřů, a pro vzpouru zdviženou proti svaté Církvi! a nad to ještě ve válce tělesné! Zatím co každý věřící křesťan bude pohotově k válce proti nevěřícím a falešným křesťanům, vede ji druh proti druhu. A tak služebníkům Božím bolesti a hořem srdce puká, když vidí je tolik urážeti Boha, nad zatracením duší, jež v ní hynou; a ďábli se radují vidouce, co chtějí viděti. Jest věru tedy dáti život po příkladu Mistra Pravdy, a nestarati se ani o čest ani o potupu, již by nám svět působil bolestným trápením a smrtí tělesnou. Jsem jista, že budete-li oblečen v člověka nového, Krista sladkého Ježíše, a svlečen ze starého, z vlastní totiž smyslo-

sti, učiníte tak čile, neboť budete zbaven bázně otrocké. Neboť jinak neučinil byste tak nikdy, ale padl byste v chyby shora řečené.

Pozorujíc tedy, že nezbytno vám jest býti mužem srdnatým a bez veškeré bázně a zbaveným sebelásky, protože jste od Boha postaven v úřad, jenž nevyžaduje bázně, leč svatě, proto pravila jsem vám, že přejí si viděti vás mužem srdnatým a ne bázlivým. Doufám v Boží dobrotu, že učiní milost vám i mně, že naplní totiž vůli svou a vaše i moje přání. Pokoj, pokoj, pokoj, otče nejdražší. Mějte na zřeteli, vy i jiní, a přičiňte se, aby Svatý Otec více hleděl na ztrátu duší než na ztrátu měst; neboť Bůh žádá si duší více než měst. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

OPATOVI V SANT' ANTIMO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, ctihodný a nejdůstojnější otče v Kristu Ježíši, vaše nehodná dcera Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, se poroučí, přejíc si viděti vás koupaným a ztopeným v krvi Syna Božího, jež způsobí, že každá hořkost bude se nám zdáti sladkou a každé sebe větší břímě lehčím, a že budete následovati šlépějí Kristových. Onť pravil, že jest pastýřem dobrým, který dává život za své ovečky. A tak přeje si duše má viděti i vás, otče; abyste totiž byl

pravým pastýřem, ztraceným všeliké sebelásce, a se zmužilou touhou měl a držel zrak upřený, aby nikdy se nezavíraje stále zíral po cti Boží a spáse duší. Dobře, dobře hlídejte, ať vlk neuchvátí vašich oveček. Ó jak bude sladko a lahodno vám i mně, uvidím-li, že se nestaráte ani o smrt, ani o život, ani o cti, ani o potupu, ani o opovržení, ani o křivdy, ani o nějaká pronásledování, jež snad působil by vám svět nebo vaši poddaní; a jen že máte na zřeteli a staráte se o bezpráví, jež Bohu se páchají. V to vložte, nejdražší otče,

všecku svou péčí, abyste ukazoval, že jste dobrým pastýřem a pravým zahradníkem; pastýřem trestaje, zahradníkem převraceje půdu vzhůru dolů, to jest převraceje život nezřízený ve zřízený, vytrháváje z něho neřesti a sázeje ctnosti, seč budete s pomocí sladké a božské Milosti, které hojně dostává se duši hladovějící a toužící po Bohu. A hladu toho nabudeme na dřevě nejsvětějšího kříže, neboť tam najdete Beránka vykrváčeného a otevřeného pro nás, s takovým hladem a touhou po cti Otcově a spáse naší, že sotva bylo by mu možno trýzní na těle ukázat opravdově, jak velikou má touhu. To asi chtěl říci, když zvolal na kříži žíznm; jakoby řekl: Tak velikou mám žízeň po vaší spáse, že nelze mi ji ukojití: dejte mi pítí. Od těch žádal sladký Ježíš pítí, jež viděl, že neberou účasti na vykoupení jeho krví, a nebylo mu dáno než hořkosti. Ach, nejsladší

otče! ustavičně vidíme, že nejenom v dobu na kříži, ale i potom a nyní ustavičně na nás žádá pítí, a jeví ustavičnou žízeň. Ach, mně nešťastné! nezdá se mi, že by tvorstvo podávalo mu kdy čeho jiného než hořkosti a hnisu hříchů. Jest nám tedy věru vstáti s hladem a péčí a míti na zřeteli jeho hlad, aby duše opojená nemohla po ničem toužiti a nic milovati, nežli co Bůh miluje, a nenáviděti, čeho Bůh nenávidí; a zvláště vám, jenž jste pastýřem. Běžte, běžte, ctihodný otče, bez nedbalosti a nevědomosti, neboť čas jest krátký a jest náš.

Vzkázal jste mi, že jste našel zahradu bez rostlin. Posilněte se a čiňte, seč jste; neboť doufám v dobrotu Boží, že zahradník Duch Svatý opatří zahradu a postará se v této i v každé jiné potřebě. Posílám k vám toho, jenž nese vám list; dá vám zprávu o paní Morandě, choti pana Františka z Montalcina, jež má při

rukou nějakou dívku a děvče, mající dobrou touhu činiti vůli Boží; i ráda by je osamotnila způsobem, jenž se mi příliš nelíbí. Proto bych ráda, abyste se spolu dohodli; a jak by to bylo ve vaší možnosti, naléztí řádné místo, aby se založil pravý a dobrý klášter a poslaly se tam dvě dobré hlavy; neboť údů měli bychom dosti po rukou. Myslím, že kdyby se to vykonalo, bylo by to k veliké cti Boží. Prosím svrchovanou Dobrotu, aby v

tom rozhodla nejlépe, a vás učinila bedlivým v tomto i každém vašem díle, tak abyste i život dal pro Krista ukřižovaného. Prosím vás, vzkazte mi, je-li klášter svatého Jana ve Valdarno pod vaší správou; to pro jistou věc, o níž vám poví ten, jenž nese vám list. Nic jiného nepravím. Zůstaňte ve svatém a sladkém milování Božím. Já, služebnice neužitečná, se vám poroučím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

MARKOVI BINDIMU, KUPCI.

Nejdražší bratře v Kristu
sladkém Ježíši. Já Ka-
teřina, služebnice a otrokyně
sluhů Ježíše Krista, píšu vám
v drahocenné krvi jeho, pře-
jíc si viděti vás založeným
na pravé a svaté trpělivosti,
neboť jinak nemohli bychom
se líbiti Bohu, ale pozbyli by-
chom ovoce svých námah.
Proto jest nám třeba té slavné
ctnosti trpělivosti. A kdybyste
mi řekl: „Mám veliké námahy
a necítím se silným k té trpě-
livosti; a nevím, jak bych jí
získal,“ — odpovídám vám,
že není nikoho, komu by ne-
bylo možno jí míti, chce-li se

říditi rozumem. Leč ovšem při-
znávám vám, že jsme křehci
a slabi sami sebou, podle smy-
slnosti; a zvláště když člověk
příliš miluje sebe a tvory a jmě-
ní časné smyslně; neboť když
tak je miluje úzkostlivou lá-
skou smyslnou a potom jich
pozbude, působí mu to nesne-
sitelnou trýzeň. Ale Bůh, jenž
jest naší silou, chceme-li roz-
umem, mocí vůle a rukou svo-
bodné rozvahy deptati svou
křehkost; Bůh nepohrdne ná-
silím, jež sami sobě budeme
činiti, aby nás neobyčejně ne-
politoval; jesti příjemcem sva-
tých tužeb; a dá nám té sla-

dké a královské ctnosti, i snese všelikou námahu s pravou a svatou trpělivostí. Vidíte tedy, že každému lze ji míti, chce-li užívatí rozumu, ježž dal mu Bůh, a neříditi se jenom křehkostí; vždyť bylo by velmi neslušno, abychom my, tvorové rozumní, neužívali jiného rozumu než nemá zvířata. Těm nemožno užívatí rozumu, protože ho nemají; ale my, protože jej máme, jsme povinni ho užívatí; a neužívající ho přicházíme v netrpělivost a pohoršujeme se tím, co na nás Bůh seslal, a tak ho urážíme.

Jak si tedy počínati, abychom nabyli té trpělivosti, když mohu a jsem povinen ji míti, a když bez ní urážel bych Boha? Čtvero základních věcí nám sluší míti a rozjímati. Předně, pravím, sluší nám míti světlo Víry, v kterémžto světle svatě Víry získáme všeliké ctnosti; a bez toho světla chodili bychom v temnotách jako slepý, jemuž den jest nocí. Tak i duše bez toho světla. Co Bůh

učinil z lásky, jež jest dnem světlým nade vše světlo, to pokládá za noc, noc totiž nenávisi, domnívajíce se, že Bůh z nenávisi sesílá na ni soužení a námahy, jež má. Nuže tedy vidíte, že sluší nám míti světlo nejsvětější Víry.

Druhé jest to, čeho se získává tímto světlem, to jest v pravdě sluší nám věřiti, a nejenom věřiti, ale býti jistými, že jen Bůh jest, a že všechno, co má v sobě bytí, pochází od něho, mimo hřích, kterýž není. Zlé vůle člověkovy, páchající hřích, nečiní on, ale ostatní vše; ať skrze oheň nebo skrze vodu nebo skrze druhou smrt či cokoliv jiného, všechno pochází od něho. Tak pravil i Kristus v Evangeliiu, že nepadne ani lísteček se stromu bez jeho prozřetelnosti; a řekl ještě více, že totiž i vlasy na naší hlavě jsou všechny spočteny, a ani jeden nevypadne, aby on o tom nevěděl. Tak-li tedy praví o věcech bezcitných, mnohem

více pečuje o nás, tvory rozumné; a v tom, co nám dává nebo na nás dopouští, užívá své prozřetelnosti, a vše se děje s tajemstvím a z lásky, a nikoli z nenávisti.

Za třetí sluší nám viděti a znáti v pravdě se světlem Věry, že Bůh jest svrchovaná věčná Dobrota a nemůže chtíti než našemu dobru; neboť jeho vůlí jest, abychom byli v něm posvěceni; a co nám dává nebo dopouští na nás, za tím účelem dává. A kdybychom snad o tom pochybovali, myslíce, že chce něco jiného než naše dobro, pravím, že nemožno nám o tom pochybovati, máme-li na zřeteli krev pokorného a neposkvrněného Beránka, neboť Kristus otevřený, ztrýzněný a ztrápený žízni na kříži ukazuje nám, že svrchovaný a věčný Otec nevystihle nás miluje, neboť z lásky své k nám, když jsme spáchavše hřích stali se nepřáteli, daroval nám Slovo jednorozeného Syna svého, a Syn

dal nám život, běže jako zamilovaný v potupnou smrt kříže. Kdo toho byl příčinou? Láska, již hořel k naší spáse. Z toho tedy vidíte, že krev nás zbavuje všeliké pochybnosti, již bychom snad měli, že by Bůh chtěl něco jiného než naše dobro. A zdaž může svrchovaná Dobrota něco jiného než dobro? Nemůže. A svrchovaná věčná Prozřetelnost zdaž užije něčeho jiného než prozřetelnosti? Ten, který nás miloval ještě než jsme byli, a z lásky nás stvořil k obrazu a podobenství svému, nemůže nás nemilovati a nestarati se o nás prozřetelně v každé naší potřebě duševní i tělesné. Bůh stále miluje, jakožto Stvořitel, své tvory; ale jen hřích jest to, čeho nenávidí na nás, pročez sesílá na nás mnohé svízele v tomto životě na těle nebo na jmění tělesném, rozmanitými způsoby, jak vidí, že nám třeba; a jako pravý lékař dává lék, jehož žádá naše nemoc. A to

činí, buď abychom ztrestal na chyby v tomto čase konečném, bychom méně strastí zakusili na onom světě, nebo činí tak, zkoušeje nás z ctnosti trpělivosti. Jako učinil Jobovi, je muž odňal, aby vyzkoušel jeho trpělivost, dítky a vše jeho jmění časné, a na tělo seslal mu nemoc, jež ustavičně vyváděla červy. Manželka ho opustila pro jeho kříž a osten, neboť stále soužila Joba velikým posměchem a výčitkami. A když byl Bůh vyzkoušel jeho trpělivost, nahradil mu vše dvojnásob. Job nikdy si v tom nezasteskl, ale říkal: „Bůh dal, Bůh vzal; budiž jménu jeho stále žehnáno.“ Někdy Bůh na nás dopouští, a bychom poznali sami sebe a nepatrnou pevnost a stálost světa, a že všechno, co máme, i život i zdraví, ženu i děti, bohatství a postavení světské a rozkoše světa, to vše máme jakožto propůjčené nám od Boha k užívání a ne jako naše; a tak toho jest nám u-

žívati. A jest nám zřejmo, že tomu tak, neboť ničeho nelze nám mít, co by bylo naše a co by nám nemohlo býti vzato, leč jediné Milost Boží. Tato Milost ani ďáblem ani tvorem ani jakýmkoli soužením nemůže nám býti vzata, nechceme-li my. Když člověk poznává toto, to jest dokonalost Milosti a nedokonalost světa a našeho života tělesného, přichází mu v nenávist svět se všemi svými rozkošemi, i vlastní jeho křehkost, jež bývá často příčinou (když miluje smylně), že zbaven bývá Milosti; a miluje ctnosti, jež jsou nástrojem uchovávajícím nás v Milosti. Z toho tedy vidíte, že Bůh z lásky na nás dopouští, a bychom se srdcem zmužilým se vymaňovali ze světa se svou bedlivostí, a se srdcem a zaníceností, a hledali poněkud statků nesmrtelných, a zanechávali země se všemi jejími výpady a hledali nebe. Nebylí jsme učiněni, a bychom se živili zemí, ale a bychom byli

v tomto životě jako poutníci, stále běžíce k cíli svému životu věčnému s pravými a opravdovými ctnostmi; a ne sluší se zastavovati na cestě pro nějakou výhodu nebo přiležitost, již by nám svět dával, ani pro protivenství; nyní brž běžeti zmužile a neobraceti se k nim s nezřízenou radostí ani s netrpělivostí, ale s trpělivostí a svatou bázní Boží všecky přecházeti. Velmi potřebným bylo vám to soužení, neboť Bůh dával vám touhu, byste se vytrhl z mnoha pout a vypletl své svědomí; i táhl vás s jedné strany svět, s druhé Bůh. Nyní Bůh z veliké lásky k vaší spáse, vytrhl vás a dal vám cestu, dovedete-li ji přijmouti. Oněm dal život věčný, a vás volá pokladem soužení, abyste on nebyl připraven, ale abyste v tom mžiku času, jenž vám zbývá, poznal jeho dobrotu a svoje chyby.

Za čtvrté toto nám sluší míti, abychom došli pravé tr-

pělivosti: rozjímati o hříších a nedostacích svých, a jak jsme urazili Boha, jenž jest Dobro nekonečné; za což by následoval (nejenom za veliké viny, ale i za malou) trest nekonečný; a zasluhujeme tisíce pekelných, rozjímáme-li, co jsme my ubožáci, kteří jsme urazili svého Tvůrce. A kdo jest ten sladký Tvůrce náš, jenž jest námi urážen? Vidíme, že to ten, jenž jest Dobro nekonečné; a my jsme ti, kteří sami sebou ani nejsme, neboť bytí své a všelikou milost, která jest nad bytí, máme od něho; neboť my sami sebou jsme bídní ubožáci. A ačkoliv zasluhujeme trestu nekonečného, on z milosrdenství nás trestá v tomto čase konečném, kdy snášejíce útrapy s trpělivostí, odpykáváme si viny a dobýváme zásluh. Ale není to mu tak s tresty, které trpí duše na onom světě. Neboť je-li v trýzních očištcových, odpykává, ale nenabývá zásluh. Jest nám tedy věru snášeti

tuto nepatrnou útrapu dobrovolně. Nepatrnou možno nazvat i každou jinou pro krátkost času; vždyť tak veliké jest trápení, jak dlouhý jest čas v tomto životě. A jak dlouhý jest náš čas? Jest jako špička jehly. Jest tedy pravda, že jest nepatrné; neboť trápení, jež minulo, již nemám, ježto minul čas; toho, které snad přijde, také nemám, protože nejsem jista o čase, neboť jest mi zemřít, a nevím kdy. Jedině tedy tento mžik přítomnosti, jest, a nic více. Nuže jest nám trpěti s velikou radostí, jelikož každé dobro se odměňuje a každá vina se trestá. A Pavel praví: „Nejsou úměrna utrpení tohoto života oně budoucí slávě, již se dostane duši, která trpí s dobrou trpělivostí“. Nuže tímto způsobem snesete vše a získáte ctnosti pravé trpělivosti; a trpělivost ta, získaná láskou se světlem nejsvětější Víry, přinese vám

ovoce za všechny námahy. Jinak pozbyl byste dobra pozemského i dobra nebeského; neboť jiného způsobu není.

Proto pravila jsem vám, že přejí si viděti vás založeným v pravé a svaté trpělivosti, i prosím vás, číňte tak. Mějte na paměti Krev Krista ukřižovaného, a každá hořkost vám promění se v slast a každá sebe větší tíže vám zlehkne. A nechťěte si vybírat i času ani místa po svém, ale buďte spokojen, jak vám je Bůh dal.

Litovala jsem vás pro nehoudu, jež vás potkala. Na pohled zdá se velmi krutou, a přece stala se s velikou prozřetelností a pro vaši spásu. Prosím vás, vzmužte se a neumdlévejte pod touto sladkou kázní Boží. Nic jiného vám nepravím, než abyste poznával čas, dokud ho máte. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

TŘEM SVÝM BRATRŘÍM VE FLORENCII.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratři v Kristu sladkém Ježíši. Vzpomínám nezměrné lásky našeho sladkého Spasitele, jenž vydal sebe na smrt, aby nám dal život Milosti. Nic jiného nechťel náš sladký Spasitel, než-li, vida, že vyšli jsme z řádu lásky, znova nás uvéstí v ono spojení lásky, i spojil se se smrtí nejhanebnější, — jakou mohl vyvoliti. Ach, Spasitel náš viděl nás, jak stůněme nezřízenou žádostivostí, již v sobě chováme k těmto věcem prchavým, které větrem mí-

její a odumírají, buď ony nám nebo my jim. Proto prosím vás, já nehodná a neužitečná služebnice Kateřina, skládejte naději svou v Boha a nedůvěřujte tomuto životu smrtelnému, jenž pomíjí. Prosím vás jako otroky vykoupené, skládejte svou touhu a náklonnost duše své s všelikou péčí na Pána svého, jenž vás vykoupil, jak praví svatý Petr: „Nevykoupil vás zlatem ani stříbrem, ale svou nejsladší drahocennou krví“.

Proto vás prosím, nejdražší bratři, budiž vám tato sladká cena velmi drahou, to jest

milujte ji ; a abyste ukázali, že ji milujete, buďte vždy milovníky a zachovávately příkázání Božích. A zvláště vás prosím a doléhám na vás, se strany Krista ukřižovaného, o první a poslední příkázání Boží, o lásku totiž a jednotu Boží. Tou svatou láskou ráda bych viděla vás všechny zamilovány, a aby plny jí byly vaše duše. V tom jest srdce mé. A chtějíc, abyste dávali na jevo tuto lásku, ráda bych vás viděla spojenými a svázanými tímto sladkým pou-
tem, aby ani ďábel ani slovo

nějaké osoby vás nerozdělilo.

Připomínám si slovo, jež řekl Ježíš Kristus : „Kdo se poníží, bude povýšen“. Ty Beninkaso, jenž jsi nejstarší, snaž se býti nejmenším všech; a ty, Bartoloměji, snaž se býti menším než nejmenší; a tebe, Štěpáne, prosím, budiž podroben Bohu i jim. A tak sladce se zachováte v nejdokonalejší lásce. Bůh vám dávej vždycky svou nejdokonalejší Milost. Nic jiného vám nepíšu. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

ŽIDU KONSILIOVI.

Pochválen buď Ježíš Kristus ukřižovaný, syn slavné Panny Marie. Tobě, nejmilější a nejdražší bratře, vykoupení drahocennou krví Syna Božího, jako já, já nehodná Kateřina píši, dohnána jsouc Kristem ukřižovaným a jeho sladkou Matkou Marií, abych vás prosila a přiměla, abyste vyšel a opustil tvrdost a temnou nevěru a obrátil se a přijal Milost svatého křtu; nelež vám beze křtu míti Milosti Boží. Kdo jest beze křtu, nemá podílu na ovoci Církve svaté, ale jako úd uhnulý a odřezaný od shromáždění věr-

ných křesťanů spěje od smrti časné k smrti věčné a právem dostává se mu trýzně a temnot, neboť nechtěl se umytí vodou svatého křtu a za bezcennou měl krev Syna Božího, již prolil s tak horoucí láskou. Ó, nejdražší bratře v Kristu Ježíši, otevři zrak chápání a pohled na nestihlou jeho lásku, která tebe zvesatými dchnutími, jež ti přišla do srdce; a skrze sluhy své tě žádá a zve, že chce s tebou učiniti mír, neohlížeje se na dlouhou válku a bezprávi, jichž se mu dostalo od tebe tvou nevěrou. Neboť tak jest

sladký a dobrotivý Bůh náš, že jakmile nastal zákon lásky, a Syn Boží vešel v Pannu Marii a prolil přehojnost krve na dřevě nejsvětějšího kříže, lze nám nabyti hojnosti božského milosrdenství. Jako totiž zákon Mojžíšův založen byl na spravedlnosti a trestu, tak zákon nový, daný Kristem ukřižovaným, život evangelický, založen jest na lásce a milosrdenství. Tak jest sladký a dobrotivý, jen když člověk se obrací k němu ponížen a věren, s vírou, že skrze Krista máme život věčný. I zdá se, že nechce si připomínati urážek, jež mu působíme, a nechce nás věčně zatracovati, nýbrž stále míti milosrdenství. Nuže povstaň, bratře můj, chceš-li býti spjat s Kristem; a nespi již v takové slepotě,

neboť Bůh nechce, a já též nechci, aby hodina smrti zastihla tě slepého; ale touží duše má viděti, že přicházíš k světlu svatého křtu, jako je len, jsa určen, touží po vodě živé. Nevzpírej se tedy již Duchu Svatému, jenž tě volá, a nezhrdej láskou, již má k tobě Maria, ani slzami a modlitbami za tebe; nebo příliš přísný byl by tobě soud. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím; já prosím ho, kterýž jest svrchovaná Pravda, aby nás osvítil a naplnil svou nejsvětější milostí a splnil mé přání na tobě, Konsilie. Toto dáno tobě, Konsilie, se strany Krista Ježíše. Pochválen buď Kristus ukřižovaný a jeho nejsladší Máť slavná Panna Maria dona svatá Maria. Ježíši svatý, Ježíši lásko.

JISTÉMU VZNEŠENÉMU PRELÁTOVI.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojný a nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista ukřižovanéko, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás hladovým po pokrmu tvorstva pro čest Boží, učím se od prvotní sladké Pravdy, jež z hladu a žízně své po naši spáse umírá. Nezdá se, že by možno bylo tohoto neposkvrněného Beránka nasytiti; volá na kříži, jsa sycen potupami, a praví, že žízní. Třebas byl žíznil tělesně, větší však byla žížeň sva-

té touhy jeho po spáse duší. Ó nevystihlá nejsladší Lásko, ani se nezdá, že tolik dáváš, vydávaje se takým mukám, a že větší zůstává touha jeho po spáse duší, byť dal sebe více. Toho příčinou jest láska. A nedivím se tomu; neboť láska tvá byla nekonečná, trýzeň konečná. Proto větším byl mu kříž touhy než kříž tělesný.

To, vzpomínám si, zjevil kdysi sladký a dobrý Ježíš své jisté služebnici. Vidouc na něm kříž touhy a kříž tělesný tázala se ho: „Pane můj sladký, která trýzeň byla ti větší, trýzeň tělesná či trýzeň tou-

hy?" On odvětil sladce a do-
brotivě řka: „Dcero má, ne-
pochybuj, neboť ujišťuji tebe,
že není nijakého srovnání me-
zi něčím konečným a neko-
nečným. Tak pomysli, že trý-
zeň má tělesná vzala konec,
kdežto svatá touha nekončí
nikdy. Proto nesl jsem kříž
svaté touhy. A nevzpomínáš
si, dcero má, že jednou, když
zjevil jsem ti své narození,
viděla jsi mne malým dětá-
tkem, narozeným s křížem na
bedrách? Věz tedy, že když
já, Slovo vtělené, byl jsem za-
set do lůna Mariina, nastal
mi kříž touhy, bych konal po-
slušnost Otce svého a splnil
jeho vůli na člověku; to jest
aby člověk znova byl uveden
v Milost a nabyl cíle, pro nějž
byl stvořen. Tento kříž byl mi
větší trýzní než kterákoliv jiná
trýzeň, kterou již jsem nesl kdy
tělesně. Proto zplesal duch můj
s největším veselím, když jsem
se viděl ve chvílích posledních,
a zvláště při večeři ve Svatý
Čtvrtek. Proto jsem pravil: S

toužebností toužil jsem slaviti
tuto Velikou Noc, to jest ko-
nati obět těla svého Otci. Nej-
větší veselí a potěšení jsem
měl, neboť jsem viděl, že se
chystá čas, kdy zbaven bu-
du toho kříže touhy; to jest,
čím blíže viděl jsem se bičům
a mukám tělesným, tím více
slábla trýzeň. Neboť trýzeň tě-
lesná zapuzovala trýzeň tou-
hy, jelikož viděl jsem splño-
vati se, po čem jsem toužil.“
Ona odpověděla řkouc: „Ó
sladký pane můj, praviš, že ta
trýzeň kříže touhy odešla od
tebe na kříži. Kterak to? Zdaž
pozbyl jsi touhy po mně?“
On pravil: „Dcero má sladká,
nikoliv. Neboť když umíral
jsem na kříži, skončila trýzeň
svaté touhy zároveň s živo-
tem, neskončila však touha a
hlad můj po vaší spáse. Vždyť,
kdyby nevýslovná láska, kte-
rou jsem choval a chovám k
lidskému pokolení, byla usta-
la a skončila, nebylo by vás.
Jako totiž láska vytáhla vás
z lůna Otce mého, stvořivši vás

s jeho moudrostí, tak láska ta vás zachovává; neboť nejste učiněni ničím než láskou. Kdyby přitáhl k sobě lásku s onou mocí a moudrostí, s níž vás stvořil, nebylo by vás. Já, jednorozený Syn Boží, stal jsem se svodem, přivádějícím vám vodu Milosti. Já zjevuji vám zanícenost Otce svého; neboť zanícenost, již on má, mám i já; a co mám já, má on; neboť jsem jedno s Otcem, a Otec jest jedno se mnou; a skrze mne zjevil sebe. Proto jsem pravil, že co jsem přijal od Otce, zjevil jsem vám. Všeho příčinou jest láska."

Nuže vidíte, důstojný otče, že sladký a dobrý Ježíš láska umírá žízni a hladem po naší spáse. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, mějte stále na očích hlad tohoto Beránka. Po tom touží duše má, abych viděla vás umíratí svatou a pravou touhou, to jest přeju si viděti ve vás tento hlad zanícením a láskou ke cti Boží, spáse duší a vyvře-

šení svaté Církve tak vzrůstí, až byste hladem tím padli mrtev. Neboť jako Syn Boží (jak jsme pravili) hladem zemřel, tak vy odumřete všeliké vlastní sebelásce; a vůle a žádostivost odumřiž všeliké naruživosti smyslné, hodnostem a rozkošem světským, zalíbení ve světě a všech jeho okázalostech. Nepochybuj, že obrátíte-li zrak poznání k sobě samému, poznáváje, že vy nejste, shledáte, že bytí vaše dáno jest vám s tak velikým ohněm lásky. Pravím, že srdce a zanícení vaše se neudrží, aby se neroztrhlo láskou; nebude tam možno žíti sebelásce; nebude hledati sebe pro sebe, pro vlastní prospěch svůj, ale hledati bude sebe pro čest Boží; ani bližního pro sebe, pro vlastní prospěch, ale milovati ho bude a toužiti po jeho spasení pro chválu a slávu jména Božího. Neboť vidí, že Bůh svrchovaně miluje tvorstvo; a to jest příčinou,

že služebníci Boží hned milují tak tvorstvo, protože vidí, že Tvůrce je svrchovaně miluje; a podmínkou lásky jest milovati, co miluje ten, koho milují. Pravím, že nemilují Boha pro sebe, nýbrž milují ho jakožto svrchovanou a věčnou Dobrotu, za sluhující, aby byla milována. Opravdu, otče, takoví dali výhost životu, neboť nemyslí již na sebe. Nechtějí než strasti, potupy, muka a opovržení; všemi mukami světa pohrdají; tím však větší jest kříž a trýzeň, již nesou, vidouce urážení a tupení Boha a zatracení tvorů; a tak veliká jest trýzeň ta, že zapomínají pocitu vlastního života. A nejen že neunikají bolesti, ale libují si v ní a vyhledávají ji. Uvádějí se v soulad s oním sladkým zamilovaným rčením Pavlovým, jenž honosil se soužením pro lásku Krista ukřižovaného. Nuže tohoto sladkého hlasatele, chci a prosím vás, byste následoval.

Ach! běda, nešťastná duše má! Otevřte zrak a pohledte na zvrácenost smrti, jež zachvátila svět, a zvláště tělo svaté Církve. Ach, roztrhniž se srdce i duše vaše, vidouc tolik urážek Božích. Vizte, otče, že vlk pekelný odnáší tvory, ovečky pasoucí se v zahradě svaté Církve, a nenachází se, kdo by se pohnul a vyrval mu je z tlamy. Pastýřové spí ve vlastní sebelásce, v samé žádostivosti a nečistotě; jsou tak zpití pýchou, že spí a nevědí o sobě, třebaš vidí, že ďábel, vlk pekelný, odnáší život Mílosti jim i jejich poddaným. Oni toho nedbají; a všeho toho příčinou jest zvrácenost lásky k sobě. Ó, jak jest nebezpečna tato láska u představených i poddaných. Církev ní představený zachvácen-li jest sebeláskou, netrestá chyb svých poddaných; neboť kdo miluje sebe pro sebe, upadá v bázeň otrockou a proto nekárá. Kdyby totiž miloval sebe pro Boha, nebál by se bázní

otrockou; nýbrž směle se srdcem zmužilým by káral chyby a nemlčel by, ani by se netvářil nevidoucím. Této lásky chci abyste byl zbaven, nejdražší otče. Prosím vás, činite tak, aby nebylo vám řečeno ono tvrdé slovo s důtkou prvotní Pravdy, řkoucí: „zlořečený buď, že jsi mlčel.“ Ach, nemlčte již! Křičte stotisíci jazyky. Vidím, že mlčením svět jest zkažen, nevěsta Kristova zbledlá, zbavená barvy, neboť vyssáta byla jí krev z hrdla, to jest oni krev Kristovu, jež dána jest z milosti a ne z povinnosti, s pýchou kradou, berouce čest náležející Bohu a dávající ji sobě; a loupeží se simonií, prodáváním darů a milostí, jež jsou nám dány z milosti za cenu krve Syna Božího. Ach! umírám a nemohu umřítí. Nespěte již v nedbalosti; konejte v době přítomné, co lze. Myslím, že nastane vám jiná doba, kdy bude vám možno také

více konati; nyní však pro čas přítomný vás vyzývám, byste svlékl duši svou s všeliké sebelásky a oděl ji hladem a ctností opravdovou a pravou, ke cti Boží a spáse duší. Posilujte se v Kristu Ježíši sladké lásce; neboť záhy objeví se nám květy. Snažte se, aby prapor kříže záhy se vznesl; a neochabuj vaše srdce a zánícení pro nijakou nesnáz, již viděl byste přicházeti; ale tehdy ještě více se posilujte, pomysleje, že Kristus ukřižovaný bude vykonavatelem a splněním nyjících tužeb sluhů Božích. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ztápějte se v krvi Krista ukřižovaného; položte se na kříž s Kristem ukřižovaným; skryjte se do ran Krista ukřižovaného; koupejte se v krvi Krista ukřižovaného. Odpusťte, otče, mé opovržlivosti. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

**CTIHOD. BRATRU ŘEHOLNÍ-
MU ANTONÍNU Z NIZZY, Z ŘÁ-
DU SV. AUGUSTINA, V SELVA
DI LAGO.**

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Vám, nejmilejší a nejdraž-
ší otče a bratře v Kristu Je-
žíši, já Kateřina, služebnice
a otrokyně sluhů Ježíše Kri-
sta, píšu, a poručím vás do
drahocenné krve Syna Boží-
ho, přejíc si viděti vás uto-
peným a udušeným ve výhni
božské Lásky, a v ní spále-
nou a utopenou vaši vlastní
vůli, jež zbavuje vás života a
přináší vám smrt. Otevřme
oči, nejdražší bratře; mámeť
dvoji vůli; jedna jest smyslná,
hledající věci smyslové citel-
ných, druhá jest duchovní, jež

pod zdáním a barvou ctností
drží se pevně vůle své. A jeví
ji tehdy, když chce voliti místa
a doby a útěchy po svém, a
říká: „rád bych toto, abych
více požíval Boha.“ A jest to
veliký klam a šalba ďáblova;
neboť ďábel nemoha oklamati
sluhů Božích první vůli (je-
likož ji sluhové Boží již umrt-
vili věcem smyslným), krad-
mo bere jim druhou vůli věcmi
duchovními. Často totiž do-
stává se duši útěchy, a po-
tom cítí se jí od Boha zba-
vena, a dostane se jí jiné,
která bude menší útěchy, ale
většího ovoce. Tu duše, obli-

bivší si v té, která působí slast, jsouc jí zbavena, má bolest a bývá mrzutou. A proč mrzutou? Protože by jí nerada byla zbavena; a říká: „Mně zdá se, že oním způsobem více miluji Boha než tímto. Z onoho cítím nějaké ovoce, z tohoto necítím ovoce žádného, leč bolest a často mnohé boje, i zdá se mi, že tak urážím Boha.“ — Pravím, synu a bratře v Kristu Ježíši, že duše ta se klame vlastní vůlí; že nerada byla by zbavena oné slasti; tímto vna-
didlem chytá ji ďábel. A často ztrácejí čas, chtějíce čas po svém, protože neprožívají toho, jež mají, leč v bolesti a temnotě.

Řekl kdysi náš sladký Spasitel které si své nejmilejší dceři: „Viš, jak si počínají ti, kteří by rádi plnili mou vůli v útěše a v slasti a v rozkoši? Jakmile jsou jí zbaveni, rádi by vyšli z mé vůle, jelikož se jim to zdá dobrým, a aby Boha neurazili; leč v

tom skrývá se klamná smyslnost; a aby unikl trýzním, padá v urážku, aniž toho pozoruje. Kdyby však duše byla moudrá a měla v sobě vůli mou, zírала by po ovoci a nikoli po slasti. Jaké jest ovoce duše? nenávisť k sobě a láska ke mně. Nenávisť a láska ta vyšly z poznání sebe sama; a tu poznává, že sám, plný chyb, nic není; a vidí na sobě mou dobrotu, která mu uchovává dobrou vůli; a vidí člověk, že jsem to učinil, aby mi sloužil u větší dokonalosti, a soudí, že jsem to učinil k lepšímu a k většímu jeho dobru. Takový, nejdražší dcero, nechce čas po svém, poněvadž jest ponížen; a poznáváje svou slast, nedůvěřuje si ve svém chtění; ale jest věren mně. Odívá se svrchovanou a věcnou vůli mou, neboť vidí, že nedávám ani neberu, leč k vašemu posvěcení; a vidí, že jen láska mne pudí, bych dával vám slast a bral vám ji;

i nemožno mu želeťi nějaké útěchy, že mu byla vzata ať z vnitra či z vnějšku, ať dáblem či tvory; neboť vidí, že kdyby nebylo to jeho dobrem, nedopouštěl bych toho. Takový se tedy raduje, neboť má světlo v nitru i vně; a tak jest osvícen, že když přijde ďábel s temnotami, aby v myslí jeho způsobil zmatek, řka: „to máš za své hříchy;“ — odpovídá jako člověk nevyhýbající se trýzni: „dík buďž mému Tvůrci, že si vzpomněl na mne v čas temnot, trestaje mne trýzní v čase konečném. Veliká to láska, že nechce mne trestati v čase nekonečném.“ Ó, jaký klid má v mysli duše ta, jsouc zbavena vůle, jež působí bouří! Avšak nepočíná si tak ten, kdo má vůli v nitru živou, hledaje věci po svém; myslí si asi, že lépe ví, čeho mu třeba, nežli já. A často si říká: „zdá se mi, že urážím Boha. Kéž zbaví mne toho urážení a učiní, čemu chce.“

Znamením, že zbaveni jste urážení, jest, když vidíte v sobě dobrou vůli neurážeti Boha a odpor k hříchu; to dodávej vám naděje. Pročež kdyby všechna přičinění vnější i útěchy vnitřné byly zmařeny, vždycky stůjž pevně do brá vůle líbiti se Bohu. Na té skále založena bývá Milost. Praviš-li: „nezdá se mi, že ji mám“; — pravím, že to klam; neboť kdybys jí neměla, nebála bys se urážeti Boha. Ale to ďábel staví ti toto na oči, aby duše přišla do zmatku a nezřízeného zářmutku, a aby pevně se držela své vůle, chtějíc útěchy, doby i místa po svém. Nevěř mu, dcero nejdražší; ale stále buď odhodlána přijímati a trpěti trýzně, ať jakkoliv je Bůh dává. Jinak činila bys jako ten, kdo stojí ve dveřích se světlem v ruce a natahuje ruku ven a svítí ven, a uvnitř jest tma. Toť ten, kdo již ve věcech vnějších jest zladěn svůlí Boží, pohrdaje světem, ale

uvnitř zůstává v něm vůle duchovní živá, zakryta barvou ctnosti.“ — Tak pravil Bůh oné své služebnici prve zmíněné.

Proto jsem řekla, že chci a přeju si, aby vaše vůle byla utopena a proměněna v něm,

stále jsouc odhodlána snáseti trýzně a námahy, ať jakoliv Bůh nám je dává. Tak budeme zbaveni tmy a budeme mítí světlo. Amen. Chválen budiž Ježíš Kristus ukřižovaný a sladká Maria.

SVĚMU BRATRU BENINKASOVI, KDYŽ BYL VE FLORENCII.

ménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.

Nejdražší bratře v Kristu
Ježíši. Já Kateřina, služeb-
nice neužitečná, posiluju tě a
žehnám, a vybízím tě k slad-
ké a nejsvětější trpělivosti;
neboť bez trpělivosti nemohli
bychom se líbiti Bohu. Nuže
prosím vás, aby se vám do-
stalo ovoce vašich soužení,
chopte se té zbraně trpělivo-
sti. A zdálo-li by se vám vel-
mi krušným, snášeti mnoho
útrap, uvádím vám na paměť
tré věcí, abyste snášel trpěli-
věji. Předně chci, abyste po-
myslil na krátkost času své-

ho, že nejste jist dnem zítřej-
ším. Možná zajisté říci, že ne-
máme útrapy minulé, ani té,
která nastane, ale toliko mžik
času, v němž právě jsme. Věru
tedy snášeti jest trpělivě, když
čas jest tak krátký. Za druhé,
rozjímejte o ovoci, jež vychází
z útrap. Pravíť svatý Pavel,
že nelze srovnati útrap s ovo-
cem a odměnou nebeské slá-
vy. Za třetí, abyste uvažo-
val o škodě, jež vzchází těm,
kteří snášejí s hněvem a ne-
trpělivostí; vzcházíť jim ško-
da zde, a věčná trýzeň duše.

Í prosím vás, nejdražší bra-
tře, snášejte s všelikou trpě-

livostí. A nerada bych, aby vám vypadlo z mysli, napravití svůj nevděk a nevědomost, povinnosti totiž, kterou máte k své matce a k níž jste zavázán přikázáním Božím. A viděla jsem, že tak hromadíte svůj nevděk, že netoliko neposkytl jste jí povinné pomoci; ač jsem vás v tom omlouvala, že jste nemohl; a kdybyste byl mohl, nevím, zdali byste to byl učinil, neboť s pouhými slovy dělal jste jí drahoty. Ó, jaký nevděk! Neuvážil jste útrapy porodu ani mléka, které ona vydala z prsů svých, ani mnoha námah, které měla s vámi a se všemi ostatními. A řeknete-li mi,

že neměla k nám lásky, pravím, že není to pravda; neboť takovou měla lásku k vám i ke druhému, jakou oběť vám přinesla.

Ale třebas by to bylo i pravda; vy jste povinni k ní a ne ona k vám. Ona nepřijala těla od vás, ale dala tělo své vám. Prosím vás, napravte tuto chybu i ostatní; a promiňte mé nevědomosti. Vždyť kdybych nemilovala vaší duše, neříkala bych vám, co vám pravím. Připomínám vám vaši zpověď, vám i vaší rodině. Nic jiného vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

MIKULÁŠI DI CATERINO PETRONI ZE SIENY.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás zachovávatelem sladkých přikázání Božích, abyste mohl nabýti účasti na životě Milosti. Ale nemohl byste toho s odporem a nenávistí k bližnímu svému; neboť druhé přikázání Boží jest milovati bližního jako sebe samého. Tato záliba v milování bližního vychází ze zdroje lásky božské. Kdo tedy není

v lásce Boží, není ani v lásce k bližnímu svému; nejsa v ní, jest jako oud uťatý od těla, jenž ihned pozbývá života a usychá; neboť jest odříznut od svého kmene. Tak i duše nenávistí odloučená od božské lásky, ihned odumírá milosti, a ať jakékoliv dobro koná, nemá pro ni ceny, pokud jde o život věčný.

Proto ovšem neustávejž člověk a číň dobro, ať v jakémkoli stavu; neboť každé dobro jest odměněno a každá vina trestána. Není-li odměněno v životě věčném, Bůh splácí je člověku tím, že buď

poskytne mu času, aby napravil život svůj, nebo pošle mu někoho ze svých sluhů na pomoc, aby ho vytáhl ze spárů ďábelských, nebo dá mu v hojnosti statků časných; a i když zemře a třebas jest v pekle, má menší trýzeň. Neboť větší trýzeň by ho stihla, kdyby po ten čas, co konal tu trochu dobra, byl konal zlo. Z toho tedy i z jiných důvodů nikterak nesluší zanechávati někdy dobra, byť v jakémkoli stavu se konalo. Ale dobře jest uvažovati, když Bůh jest tak sladkým odměnovatelem, že každý dobrý skutek, přes to, že vykonán jest ve smrtelném hříchu, chce nějak odplatiti.

Jak mnohem více učiní těm, kteří je konají ve stavu mi-

losti, s pravou a svatou touhou po lásce Boží a v milování bližního svého! Těm za jejich konání dal ovoce nekonečné; žijí-li v tomto čase v milosti, v onom dán jest jim život věčný. Nuže chci, abyste s všelikou svatou pílí snažil se žíti v milosti, konaje sladká přikázání Boží; neboť jinak nebylo by vám možno. Proto jsem vám pravila, že toužím viděti vás konatelem řečených přikázání. Více již zde nepravím, leč že na tom, oč vás požádám, uvidím, jste-li v onom milování čili nic. Oč vás žádám, toť pokoj, jenž....¹⁾ Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

¹⁾ Další chybí.

SVÉMU BRATRU BENINKASOVI VE FLORENCII.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a nejmilejší bratře v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, posiluju vás drahocennou krví Syna Božího, přejíc si viděti vás zcela zladěným s vůlí Boží a přetvořeným; vědoucím, že toť ono svaté a sladké jho, které všelikou hořkost mění v slast. Každé sebe těžší břímě stává se lehkým pod tímto nejsvětějším jhem vůle Boží, bez níž nemohl byste se libiti Bohu, nýbrž okoušel byste závdavku pekla. Posilněte se,

posilněte, nejdražší bratře, a neochabujte pod tou kázní Boží; ale mějte důvěru, neboť když pomoc lidská ochabuje, pomoc Boží jest na blízku. Bůh se o vás postará. Považte, že Job pozbyl jmění, dítek i zdraví; zůstala mu žena jeho, aby mu byla ustavičným bičem; a když byl Bůh zkusil jeho trpělivost, dal mu všeho dvojnásob a posléze život věčný. Trpělivý Job nikdy se nezakrmoutil, leč stále konaje ctnost svaté trpělivosti říkal: „Bůh jest dal, Bůh vzal; budiž jméno Boží požehnáno.“ Tak chci abyste činil i vy,

nejdražší bratře, abyste byl milovníkem ctností se svatou trpělivostí, s častou zpovědí, jež vám ulehčí ve vaších námáhách. A pravím vám: Bůh užije své dobrotivosti a svého

milosrdenství a odmění vás za všechnu námahu, již z lásky k němu snesete. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

OSOBE, JEJÍŽ JMÉNO ZAMLČENO.

Jménem Ježíše Krista ukřiveného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás opravdovým dlužníkem, splácejícím svůj dluh svému Tvůrci. Víte, že všichni jsme dlužníky Bohu, neboť co máme, máme jen z milosti a lásky nevystihlé. Neprosili jsme nikdy, aby nás stvořil; pužen tudíž ohněm lásky stvořil nás k obrazu a podobnosti svému; stvořil nás v takové důstojnosti, že není ja-

zyka, jenž by toho vypověděl, ani oka, jež by prohlédlo, ani srdce, jež by pochopilo důstojnosti člověka, jak jest veliká. Toť dluh, jež jsme vzali od Boha; i chce, aby dluh ten byl mu splácen; láska totiž láskou. Spravedливо a slušeno jest, aby ten, kdo se vidí milovaným, miloval. A ještě větší lásku nám projevil, než by projevití mohl, dav život za nás. Neboť když viděl Bůh, že člověk spáchav hřích pozbyl své důstojnosti a zavázal se ďáblu, přišla svrchovaná věčná Dobrota. Jsa zamilován do svého tvorstva, chce

je uvéstí v předešlý stav a vybavití je ze závazku, posílá Slovo jednorozeného Syna svého, odsuzuje ho k smrti, aby vrátil život Milosti člověku; posílá ho, aby vyplatil člověka a vyprostil ho z vězení hříchu a ze spárů ďábelských. Ó sladký a rozmilý Synu Boží, nevystihlé Slovo, Lásko nejsladší, ty jsi se stal výplatou i platitelem; ty jsi roztrhl dlužní blánu mezi člověkem a ďáblem; neboť hříchem se mu člověk zapsal; roztrhnuv tedy blánu těla svého vyprostil jsi nás.

Ach, pane můj! kdo není šířán takovýmto ohněm lásky? Nebudou šířáni ti, kteří každý den znova činí nový úpis s ďáblem, nemajíce na mysli tebe, Kriste Ježíši bičovaný, potupami nasycený, Bože a člověče. Ach, běda! takoví činí z těla svého chlév, v němž chovají sprostá zvířata beze všeho rozumu.

Ach, nejdražší bratře, nešpěte již smrtí smrtelného hří-

chu. Pravím vám, že sekera již přiložena jest ke kořeni stromu. Chopte se lopaty své té bázně Boží a veďte ji rukou lásky. Vyvrzte hnilobu z duše i z těla svého. Nebudte ukrutníkem k sobě, ani katem, utínaje se od své hlavy, Krista sladkého a dobrého Ježíše. Žádné hniloby již, žádné nečistoty! A utíkejte se k svému tvůrci; otevřte zrak duše své a vizte, jak veliký jest oheň lásky jeho, že se vás ujal a neporučil zemi, aby se rozevřela, ani dravé zvíři, aby vás sežrala. Ba ještě vám dal zemi svých plodů, slunce, teplo, světlo, nebe a pohyb, abyste žil, dávaje vám lhůtu, abyste se mohl napravití. To učinil jen z lásky. Ó, daremný nevědomý dlužníku, nevyčkávejte již času; dejte v oběť Kristu ukřižovanému mysl, duši i tělo své. Nepravím, abyste učinil si smrt, chtěje tak pro odloučení od života tělesného; ale smrt žádostem smyslným, aby vůle nám byla

mrtva, a rozum aby žil, následuje šlepečí Krista ukřižovaného. Tehdy budete spláceti dluh. Dávejte Bohu, co jest Božího, a zemi, co jest zemského. Bohu jest dávat srdce, duši a zanícenost s velikou pílí a nikoli nedbalostí. Dlužno, aby všechny činy vaše byly založeny v Bohu. Co dáti zemi, to jest této strance smyslné? Čeho zaslouží. Čeho zaslouží, kdo zabíjí? Aby byl usmrcen. Tak sluší nám ubíjeti tuto vůli, bičováním těla našeho: mořiti je, klásti na ně jho svatých příkázání Božích. A nevidíte, že jest smrtelné? Záhy míjí svěžest jeho, jako květu utrženého od svého kořene. Nežijte již tak, pro lásku Krista ukřižovaného! Neboť ručím vám, že takové zpustlosti a takové nepravosti Bůh nestrpí, nenapравíte-li života svého, nýbrž vykoná za ně největší spravedlnost a sešle na vás soud. Pravím vám, že nejen Bohu, jenž jest svrchovaná čistota, ale ani dá-

blům nelze toho strpěti; neboť na všechny hříchy se rádi dívají, kromě tohoto hříchu proti přirozenosti. Nuže jste vy hovado či nemá tvář? Vidím přece, že máte podobu člověka; ale ovšem z tohoto člověka stal se chlév; v něm jsou sprostá zvířata smrtelných hříchů. Ach, dosti již, pro lásku Boží! Pomyslete, pomyslete na spásu svou; ozvete se Kristu, jenž vás volá. Jste učinen, abyste byl chrámem Božím, to jest abyste přijímal Boha Milostí, žije ctnostně a účasten jsa krve Beránkovy, v níž smývají se naše nepravosti.

Ach, ach, nešťastná duše má! Nevím, jak přiložiti ruku k svým i vašim nepravostem. Jak jen byla tak krutá a bezcitná duše vaše a vaše zvířecí náruživost smyslná, že až ke hříchu proti přirozenosti.... Ach! roztrhnětež se srdce, rozestup se země, všechny skály převalte se na nás a vlci zadavtež nás; nestrptež

takové nečistoty a urážky způsobené Bohu i duši vaší. Bratře můj, zde ochabuje jazyk a všechny smysly. Ach! nechci již tak. Učiňte konec přítrž té bídě, o níž jsem vám pravila; a připomínám vám, že Bůh toho nestrpí, nenapravíte-li se.

Ale pravím vám, že budete-li chtít napravit život svůj v tomto mžiku času, který vám zbývá, Bůh jest tak dobrotivý a milosrdný, že bude mít k vám milosrdenství; dobrotivě vás přijme do svého náručí, učiní vás účastným ovoce krve Beránkovy, prolité s tak velikým ohněm lásky; i není hříchu tak velikého, aby nenalezl milosrdenství. Větší jestť milosrdenství Boží než naše nepravosti, jen když chceme se napravit a vyvrhnouti hnilobu hříchu svou zpovědí, s předsevzetím raději zemřít nežli vrátiti se zase k vývratku. Tím způsobem znovu nabudete své důstojnosti, hříchem pozbyté; a splá-

tíme dluh, jímž povinni jsme Bohu. Vězte, že kdybyste ho nesplatil, padl byste do nejtemnějšího žaláře, jaký lze si zobraziti. Vězte, že nesplácíte-li se tento dluh, vyznání a ošklivosti k hříchu, netřeba, aby se někdo jiný namáhal a ujmál se člověka, neboť on sám, se společností ďáblů, kteří jsou jeho pány, jimž sloužil, spěje do hlubiny pekelné. Bratře můj sladký v Kristu sladkém Ježíši, nechci, aby tento žalář a zatracení přišly na vás; nýbrž chci a prosím vás (a ráda vám pomohu) jménem Krista ukřižovaného, vyjděte z rukou ďáblových. Zaplaťte dluh své zpovědi s ošklivostí k urážce Boží a s předsevzetím, že nepadnete již do takové bídy. Mějte v paměti Krista ukřižovaného; zničte jed těla svého, připomínaje si zbičované tělo Krista ukřižovaného, Boha a člověka. Neboť spojením přirozenosti božské s přirozeností lidskou nabylo tělo naše takové důstojnosti,

že vyvýšeno jest nade všechny kůry andělské. Styďtež se věru pošetili synové Adamovi, vydávající se v takovou bídu a pozbývající své důstojnosti. Učiňte si cílem Krista ukřižovaného, skrývejte se do ran Krista ukřižovaného, utápějte se v krvi Krista ukřižovaného. A neotálejte aniž vyčkávejte času, neboť čas na vás také nečeká. A kdyby snad křehkost vaše působila vám potíž, držte se rozumu jakožto dobrého soudce. Zasedněte na stolec svého svědomí a nedejte uniknouti žádnému hnutí, aby nebylo vámi spraveno se svatou a sladkou pamětí na Boha. Pobízejte sám sebe k odporu a nesvolte vůli k hříchu, ani nepřipusťte, aby činem vešel ve skutek; ale rcete: „snášej dnes, duše má, tuto trochu trýzně; odporuj a nesvoluj. Snad že zítra skončí život tvůj. Ale i zůstaneš-li na živu, budeš činiti, co Bůh dá. Dnes číň toto.“ Pravím vám, že takto-li budete si počínati,

duše i tělo vaše, jež nyní jest chlévem, stane se chrámem, v němž zalíbí se Bohu, i usídli se ve vás svou Milostí. Později, až dovrší se život váš, dostane se vám věčného patření na Boha, kdež jest život beze smrti a sytost bez přesytení. Nechtějte pozbyti tak velkého dobra pro tak smutnou rozkoš. Jiného nic vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Promiňte mé nevědomosti. Snad jsem vás obtížila slovy a řekla, co bychom snad neradi slyšeli. Mějte mne omluvenou; neboť zanícenost a láska moje k spasení vaší duše mne k tomu přiměla. Vždyť kdybych vás nemilovala, nemísila bych se do toho a nestarala bych se, vidouc vás v rukou ďáblových; ale jelikož vás miluju, nelze mi toho snést. Chci, abyste byli účasten krve Syna Božího. Ježíši sladký, Ježíši lásko, Maria sladká.

MARTINOVI Z PASSIGNANA, OPATU VE VALLOMBROSE.

Jménem Ježíše Krista ukřizovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás pravým zahradníkem a správcem zahrady duše vaší, i vašich poddaných. Jsme sadem, či v pravdě zahradou, a v tom sadě a v té zahradě učinila Pravda prvotní zahradníkem rozum se svobodnou vůlí; tento rozum a svobodná vůle, s přispěním Boží Milosti, má za úkol vy-

trhávati trní neřestí a sázeti vonné byliny ctností.

Nemohl by však ctností sázeti, kdyby napřed neobrátil země zároveň s trním, to jest země vlastní vůle smyslné, jež nemá zalíbení v ničem než v rozkoších pozemských a pomíjivých, plných hloží a trní, a neřestí a hříchů. Obrátíž se tedy tato země, nejdražší Otče, silou lásky, v tom mžiku času, jenž nám zbývá; a buďtež nasázeny sladké a opravdové ctnosti: láska nevýslovná od neposkvrněného Beránka, okořeněná nenávistí

a odporem k sobě, pravou trpělivostí, vírou živou a ne mrtvou, pravými skutky, odporem k světu, pravou spravedlností, okořeněnou milosrdenstvím k vašim poddaným; ochotná poslušnost Krista i Řádu, vytrvávající až k smrti. Řádu, pravím; abyste byl zachovávatelem Řádu, se svatou a pravou touhou, s bděním a ustavičnou modlitbou; aby totiž vědomí stále přicházelo k úvaze a poznání, že není, a dobroty Boha, jenž jest, kterýž jest, k sobě. S tím rukou v ruce jde ustavičná modlitba; není ustavičná modlitba nic jiného než svatá touha a sladké zanícení duše; a zanícení jde za vědomím. Tyto jsou z bylin, které vydávají největší vůni v této zahradě. Proto chci, abyste byl bedlivější, neboť tam naleznete hlad po cti Boží a spáse svých poddaných; a tak splníte vůli svou i přání mé, jež jsem pravila, že přeju si vás vidětí pravým zahradníkem duše va-

ší i vašich poddaných. Neboť hladově po spáse pro čest Boží, budete bedlivě vybavovati je z bídy a trestati chyby a vyvyšovati ty, kteří jsou ctnostni a kteří chtějí žítí podle Řádu.

Když zahrada jest tak dobře vystrojena, chci, abyste postavil na stráž psa svědomí; a budiž přivázán k bráně, aby zaštěkal, když by přicházeli nepřátelé, a zrak vědomí by spal. Jakmile totiž osten svědomí zaštěká, zrak se probudí a vzchopí se proti nepřátelům s nenávistí a odporem; a honem se zabezpečí a ozbrojí se zbraní lásky. Třeba dávatí potravu tomuto psovi, aby byl hodně ostražitým; a potravou jeho není nic jiného než nenávist a láska, nesená v nádobce pravé pokory a držaná rukou pravé trpělivosti. Neboť mezi nenávistí a láskou rodí se pokora a sladká a lahodná trpělivost. A čím více potravu, tím více ostražitosti. A tak

velice pozorným stává se ten pes, že i když jdou přátelé, šteká, aby vědomí vstalo a podívalo se, kdo jsou, a rozeznavo, od Boha-li jsou čili nic. A tak nebude lze oklamati zahradníka a vyloupiti zahrady; a nepřijde nepřítel, aby mu nasek kroukole sebelásky, kterážto sebeláska plodí trní a dusí símě ctností. Dávejte pít, dávejte pít tomu psu; to jest naplňte nádobu své paměti krví Krista ukřižovaného; a předkládejte mu ji ustavičně, aby nezemřel a nehybnul žizní.

Nuže, nejdražší Otče, kopáme do světa se všemi jeho nádhernostmi, rozkošemi a bohatstvími, a chudičký následuje Beránka, stráveného a opuštěného pro nás na dřevě nejsvětějšího kříže. Nevyčkávejme již času, pro lásku Boží! Vždyť čas nám mizí před rukama, že toho člověk ani nepozoruje; pročez nemá smyslu, aby čekal na to, čeho nemá, a ztrácel, co má. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NANNĚ BENINKASOVÉ, SVĚ NETEŘI, VE FLORENCII.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti tě pravou nevěstou Krista ukřižovaného a prchati všemu, co by ti bránilo míti toho sladkého a slavného ženicha. Toho však bys nemohla, nebyla-li bys z oněch pannen moudrých, zasvěcených Kristu, jež měly svítilny s olejem a měly v nich světlo. I vidíš, že chceš-li býti nevěstou Kristovou, dlužno ti

míti svítilnu, olej a světlo. Víš, jak tomu rozuměti, dcero má? Svítilnou rozumí se srdce naše; má totiž srdce býti jako svítilna. Vidiš dobře, že svítilna bývá shora široká, ze spodu úzká; takové jest i srdce, na znamení, že jest nám je vždy míti shora široké, svatými totiž myšlenkami, svatými představami a ustavičnou modlitbou; a míti stále na paměti dobrodiní Boží, a zvláště dobrodiní krve, již jsme vykoupeni. Vždyť požehnáný Kristus, dcero má, nevykoupil nás zlatem ani stříbrem, ani perlami či jiným dra-

hým kamením, nýbrž vykoupil nás drahocennou krví svou. Nuže tak velikého dobrodiní nesmíme nikdy zapomínati, nýbrž stále dlužno je nositi na očích se svatou a sladkou vděčností, a viděti, jak Bůh nás nevystihle miluje; on nedbal a vydal svého jednorozenného Syna potupné smrti kříže, aby nám dal život Milosti. Pravila jsem, že svítlna ze spodu jest úzká; tak i naše srdce, na znamení, že srdce má býti zúženo vůči těmto věcem pozemským, to jest, netoužiti po nich ani jich nemilovati nezřízeně, ani nežádati si více, než Bůh se líbí nám dáti; avšak stále děkovati mu, vidouc, jak sladce o nás pečuje, že ani zbla nám nikdy nechybí. Nuže takto bude srdce naše doopravdy svítilnou. Pomysli však, dcero má, že to by nestačilo, kdybychom neměli uvnitř oleje. Olejem rozumí se ona sladká drobounká ctnost hluboké pokory; neboť třeba jest, aby

nevěsta Kristova byla pokorná a přívětivá a trpělivá; a tak bude pokorná, jak bude trpělivá, a tak trpělivá, jako pokorná. Ale této ctnosti pokory nelze nám dospěti, leč pravým poznáním sebe samých, to jest poznáním své bídy a křehkosti, a že sami sebou nejsme s nijaký čin ctnostný, ani že nedovedeme si pomoci od nějakého boje nebo strasti; neboť máme-li nemoc tělesnou nebo nějakou strast nebo duševní boj, nejsme s to, bychom si od nich pomohli nebo se jich zbýli; vždyť kdybychom s to byli, ihned bychom si pomohli. Věřu tedy jest pravda, že sami sebou nejsme nic, leč potupa, ubohost, hnus, křehkost a hříchy; pročž dlužno nám vždycky státi poníženě a pokorně. Zůstati však jenom na tomto poznání sebe nebylo by dobře, neboť duše dospěla by omrzlosti a zmatku, a že zmatku dospěla by zoufalství; proto ďábel ničeho by si ne-

přál než uvéstí nás ve zmatek, aby nás potom uvedl v zoufalství. Třeba tedy mítí poznání dobroty Boží k nám a viděti, že nás stvořil k obrazu a podobenství svému a přetvořil k milosti v krvi jednorozeného Syna svého, sladkého Slova vtěleného; a jak neustále dobrota Boží v nás působí. Ale viz, že zůstati jenom v tomto poznání Boha nebylo by dobře, neboť tím dospěla by duše domýšlivosti a pýchy. Třeba tedy, aby obojí bylo spolu smíseno, to jest mítí svaté poznání dobroty Boží i poznání sebe samých; tak budeme pokorní, trpělivi a přívětivi; a takto budeme mítí olej ve svítilně.

Nyní jest nám třeba ještě světla, sice nebylo by dosti. Světlem tím jest světlo nejvyšší víry. Říkají však Svätí, že víra beze skutku jest mrtvá; nebyla by tudíž víra živá ani svatá, nýbrž mrtvá. Proto jest nám potřebí neustále se přičiňovati o ctnosti

a zanechati dětinství a svých marností a nežítí již jako děvčata světská, nýbrž jako věrné nevěsty, zasvěcené Kristu ukřižovanému; takto budeme mítí svítilnu i olej i světlo.

Leč praví Evangelium, že oněch panen moudrých bylo patero. Nuže pravím ti, že třeba nám, aby každého z nás bylo patero, sice nevejdem na svatbu života věčného.

Tímto paterem míní, že třeba nám ujařmovati a umrtvovati patero našich smyslů tělesných tak, abychom jimi nikdy nehřešili, působíce si jimi nebo některými z nich nezřízenou rozkoš nebo zálibu. Tak bude nás patero, to jest budeme mítí ujařmeno patero svých smyslů tělesných.

Ale považ, že tento sladký ženich, Kristus, jest tak žárliv na své nevěsty, že ani ti toho nedovedu pověděti. Proto kdyby uviděl, že bys milovala někoho jiného více než jeho, rozhněval by ses tebou. A kdy-

bys se nenapravila, nebyly by ti otevřeny dvěře, kde Beránek neposkvrněný Kristus slaví svatbu se všemi svými věrnými nevěstami; ale jako cizoložnice byly bychom zahrnány, jako oněch pět panen pošetilých, jež honosíce se jediné a marně neporušeností a panenstvím tělesným, pozbyly panenství duše poruchou patera smyslů, jelikož nenesly s sebou oleje pokory; proto jim svítilny zhasínaly. I bylo jim řečeno: „Jděte a kupte si oleje.“ Olejem tím rozuměti jest na tomto místě lichocení a chvály lidské, neboť všichni pochlebníci a svěště chválitelé prodávají tento olej. Jakoby jim bylo řečeno: „Svým panenstvím a svými

dobrymi skutky nevykupovaly jste si života věčného, nýbrž kupovaly jste lidské chvály; a pro lidské chvály jste je konaly. I jděte a nakupte si chvály; neboť sem nevejdete.“ Pročež, dcero má, střež se chval lidských a nepřej si chvály za žádný skutek, který bys konala, neboť nebyla by ti potom otevřena brána života věčného.

Pozorujíc tudíž, že toto jest nejlepší cesta, pravila jsem, že přejí si tě viděti pravou nevěstou Krista ukřižované; o to, prosím tě a poroučím ti, usiluj. Jiného nic ti nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BERENGARU ARZOCCHI, FARAŘI V ASCIANO.

Jménem Ježíše Krista ukřesťovaného a sladké Marie. Vám, nejdůstojnější a nejdražší otče můj v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně Sluhů Ježíše Krista, píšu vám a poručím se vám v drahocenné krvi toho Syna Božího, přejíc si viděti vás pravým služebníkem jeho, a abyste následoval vždycky jeho šlépějí. Buďtež, buďtež oním vonným květem, jakým jest vám býti, a vydávejtež vůni před sladkým obličejem Božím. Vězte dobře, že když květ jest dlouho ve vodě, nevydává vůně, nýbrž smrad.

A zdá se mně opravdu, otče, že vám i ostatním sluhům jest býti květem. Ale když ten květ jest ponořen do vod nepravostí a nečistot hříchův a běd světa, nedává vůně, nýbrž smrad. Ó jak jest bídný a ubohý ten, kdo postaven jest jako květ v Církvi Svaté, maje vydávati počet ze svých poddaných! vždyť víte, že Bůh žádá na nich ryzosti a čistoty. Ach, běda, ctihodný otče, shledává se pravý opak; tak a tím způsobem nejen že sami jsou smradlavci, ale ještě jsou i kaziteli všech, kdož se k nim přiblíží. Nuže vstaňte a

nespěte již. Dosti dlouho jsme spali a mrtvi byli stavu Milosti. Nemáme již času, neboť odzvonilo k zatracení; a jsme odsouzeni k smrti. Ó, nejedsladší otče, pohleďte trochu na nebezpečný stav náš, v jak veliké nebezpečí jest potopen v tom hořkém moři smrtelných hříchů. Což nevěříme, že jest nám dojiti té chvíle smrti? Nepochybujme, neboť není tvora, jenž by bohatstvím nebo urozeností mohl se jí vyhnouti. Ó jak bídná a ubohá bude tehdy duše, jež si učinila zrcadlem rozkoše tělesné a do nich se vrhla jako vepř do bahna. Tím stává se z rozumného tvora němou tvář, zabředlou ještě i do té své hnilobné lakoty, že často z lakoty a chtivosti prodává duchovní milosti a dary. Naduti pýchou; a celý život svůj utrácejí na pocty a hostiny, hojné služebnictvo a bujné koně, čím třeba sloužití chudým. To jsou ty skutky, které ve chvíli

smrti se představí soudem a spravedlností chuděrcе duši. Myslíla ubohá duše, že jednala proti Bohu, a zatím jednala sama proti sobě; a stala se rozsudkyní, jež odsoudila sama sebe a učinila se hodnou smrti věčné. Nuže nebudme už bláhoví, neboť velikou pošetilostí jest, aby člověk činil se hodným smrti, když možno mu míti život.

Jelikož tedy máme na vybranou buď život nebo smrt, svobodnou vůlí, již Bůh nám dal, prosím vás nejrozmileji a nejedsladčeji, jak jen dovedu a mohu, buďtež oním sladkým květem a vydávejte vůni před Bohem a ve svých poddaných. A jako pravý pastýř dávejte život za ovečky své, třeba-li toho; káraje neřest a utvrzuje ctnosti v ctnostných. Nekárání působí hnilobu, jako oud zkažený na zkaženém těle člověka. Mějtež tedy oči nad sebou i nad svými poddanými. A nezejž se vám tvrdým vytrhávati to

pýří, neboť mnohem sladším vám bude ovoce nežli náma-
ha hořká. Nejdražší otče, po-
patřte na nevýslovnou lásku
Boží k naší spáse; otevřte
zrak a vizte nezměrná dobro-
diní a dary jeho. Zdaž jest
větší lásky než dáti život za
svého přítele? Mnohem tedy
větší chvály zasluhuje, kdo dal
život za své nepřátele. Nuže
nebraňtež se již naše srdce,
popusťtež ve své tvrdosti a
nebudťtež stále jakýmsi kame-
nem. A přetrhniž se to pouto
a řetěz, jímž ďábel často nás
drží spoutány; avšak síla sva-
té touhy a opovržení neřestmi
a láska k ctnostem strhá vše-
cka ta pouta. Zamilujte si
tedy pravé ctnosti, které jsou
opakem neřestí; neboť jako
hřích působí hořkost, tak
ctnost zase slast, a v tomto
životě zakouší se života věč-
ného. A když nastane sladký
čas smrti, ctnost se přičiní;
odpovídá zaň a hájí ho před
soudem Božím a dává mu ji-
stotu a zbavuje ho zmatku

a uvádí ho do života trvalého,
kdež má život beze smrti,
zdraví bez nemoci, bohatství
bez chudoby, cti bez potu-
py, panství bez služebnosti.
Tamť jsou všichni pány; a
čím menší byl člověk v tomto
životě, tím větší jest tam; a
čím větším chce býti v tomto
životě, tím menší bude v o-
nom.

Budťtež tedy maličký pra-
vou a hlubokou pokorou; a
mějte na zřeteli Boha, jenž
jest poníženým k vám člo-
věku; a nečiňte se nehodným
toho, čeho Bůh vás učinil
hodným, to jest drahocenné
krve jeho Syna, již s takovou
nejvřelejší láskou jste vykou-
pen. Jsme otroci vykoupení;
a nemožno nám již se pro-
dati. Když však jsme ve smr-
telných hříších, my slepí pro-
dáváme se ďáblu. Prosím
vás tedy pro lásku Krista u-
křižovaného, vyjděme z toho
otroctví. Více nepravím; ale
tolik vám pravím, že mých
chyb jest nekonečně; i sli-

buju vám takto, že vezmu své
i vaše a udělám z nich kytku
myrrhy a dám si ji na prsa
k ustavičnému pláči a hoři;
to hoře, založené na pravé
lásce, přivede nás k pravé sla-
sti a útěše života trvalého.
Promiňte mé domýšlivosti a
pýše. Poroučejte mi a pože-
hnejte mi celou rodinu v Kri-

stu Ježíši. Prosím ho, aby
vám dal toho svého sladkého
a věčného požehnání; a budiž
takové síly, aby strhala a pře-
rvala všechna pouta, jež vás
ho zbavila. Zůstávejte ve sva-
tém a sladkém milování Bo-
žím. Ježíši sladký, Ježíši lá-
sko.

BRATRU TOMÁŠI DELLA FONTE, Z ŘÁDU BRATŘÍ KAZATELŮ, V SAN QUIRICO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás koupaným v krvi Krista ukřižovaného, kteráž to krev opájí, sílí, zahřívá a osvěcuje duši pravdou; proto neupadá v lež. Ó krvi, jež sílíš duši a zbavuješ slabosti! slabosti, pocházející z otrocké bázně, kteráž zase vzniká z nedostatku světla. Proto jest duše silná, že v krvi osvěcena byla pravdou; poznala a uzře-

la zrakem vědomí, že Pravda prvotní stvořila ji, aby jí dala život trvalý k slávě a chvále jména svého. Kdo nám dává na jevo, že jest tomu tak? Krev neposkvrněného Beránka. Krev dává nám na jevo, že všechny věci, jichž nám Bůh propůjčuje, příznivé či protivné, útěchy i soužení, hanba a potupa, urážky a posměch, utrhaní a reptání, všechno jest nám propůjčeno s ohněm lásky, aby se naplnila v nás ta sladká pravda prvotní, s níž byli jsme stvořeni. Kdo nám to dokazuje? Krev. Vždyť kdyby něčeho jiného byl Bůh od nás

chtěl, nebyl by nám dal Syna svého, a Syn života. Jakmile duše zrakem vědomí poznala tuto pravdu, ihned nabývá síly, i snese a přetrpí vše, ať to sebe těžší, pro Krista ukřižovaného. Nezvlažňuje, nýbrž rozechřívá se ohněm božské lásky, s nenávistí a odporem k sobě. Zároveň shledává se opilou; opilý totiž ztrácí pocitu sebe a nemá než pocit vína; v tom jsou všechny city utopeny. Tak duše má zpitá krví Kristovou ztrácí vlastního pocitu sebe, zbavena jsouc lásky smyslné, zbavena bázně otrocké (neboť kde není lásky smyslné, není bázně před tresty), ba právě Kochá se trýzněmi; ničím nechce se chlubit než křížem Krista ukřižovaného. Toť její chloubá. Tím všecky mohutnosti

duše jsou zabrány. Paměť naplnila se Krví; přijímá ji jako dobrodiní; v Krví té nachází lásku božskou, která zapuzuje sebelásku; lásku k potupě, trýzeň ze cti, lásku k smrti a trýzeň z života. Čím naplnila se paměť? Rukama zanícení a svaté a pravé touhy. Tohoto zanícení a lásky nabyla světlem vědomí, jež poznalo pravdu a sladkou vůli Boží. Nuže tak chci, nejdražší otče, bychom sladce se opíjeli a koupali v krvi Krista ukřižovaného; aby věci hořké jevily se nám sladkými, a veliká břemena lehkými; abychom z trní a hloží vyváděli růži, pokoj a mír. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

SESTRĚ EUGENII, SVÉ NETE- ŘI, V KLÁŠTEŘE SV. ANEŽKY V MONTEPULCIANO.

Jménem Ježíše Krista ukřičovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti tebe okoušeti pokrmu andělského; neboť pro nic jiného nejsi učiněna; a abys mohla ho okoušeti, Bůh vykoupil tě krví jednorozeného Syna svého. Ale považ, dcero nejdražší, že pokrm ten nejse na zemi, nýbrž ve výši; a proto Syn Boží chtěl býti vzdvižen do výše na dřevě nejsvětějšího kříže, abychom ve

výši stohoto stolu brali ten pokrm. Řekneš mi však: „Který jest ten pokrm andělský?“ i odpovídám ti: Žádost Boha, jenž táhne žádost, která jest v zanícení duše, k sobě, a splývají spolu v jedno.

Toť pokrm, jenž, pokud jsme pocestnými v tomto životě, táhne k sobě vůni pravých a opravdových ctností, kteréžto ctnosti jsou vařeny na ohni božské Lásky a jedí se na stole kříže. To jest, utrpením a námahou nabýváme ctností, zdeptávající vlastní smyslnost, a mocí a násilím uchvacujeme království duše,

jež zvána jest nebem, protože trpělivostí tají¹⁾ v sobě Boha. Toť onen pokrm, jenž činí duši andělskou; a proto nazývá se pokrmem andělským, a též proto, že duše odloučena od těla okouší Boha v jeho bytnosti. Tou měrou a takovým způsobem sytí pokrm ten duši, že po ničem jiném nebaží a nemůže toužiti leč po tom, co by jí ho dokonaleji uchovalo a rozhojnilo; má tedy v nenávisti, co toho jest opakem. Proto, jakožto opatrná, pozoruje světlem nejsvětější víry, kterézto světlo jest ve zraku vědomí, a pozoruje, co jest jí na škodu a co na prospěch. A dle toho, jak uviděla, miluje a opovrhne. I opovrhne vlastní smyslností, držíc ji spoutánu pod nohama zánícení, a všechny neřesti vznikající z této smyslnosti. Prchá všemu, co by jí snad nachýlilo k neřesti nebo bránilo jejímu zdokonalení. Pro-

¹⁾ Cielo = nebe, celare = tajiti, skrývatí. (Překl.)

to zapírá vlastní vůli, jež jest jí příčinou všelikého zla, a podrobuje ji jhem svaté poslušnosti netoliko Řádu a svému představenému, ale každé sebe menší bytosti pro Boha. Prchá všeliké slávy a zálibě světské a honosí se jen potupami a trýzněmi Krista ukřižovaného: křivdy, muka, příkoří a posměch jsou jí mlékem; kochá se jimi, aby se připodobnila svému ženichovi Kristu ukřižovanému. Zřídka se obcování s tvory, vidouc, že začasté staví se mezi nás a Tvůrce našeho; a prchá do celly skutečné i duchové. K tomu tě vybízím, tebe i ostatní, a poroučím ti, nejmilejší dcero má, bývej stále v domě sebepoznávání, v němž nalézáme andělský pokrm žhoucí touhy Boží po nás; i v celle skutečné, v bdění a pokorné, věrné a ustavičné modlitbě, zbavujíc srdce a zánícení své sebe a všelikého tvorstva, a odívajíc je Kristem ukřižovaným. Jinak je-

dla bys na zemi; a pravila jsem ti již, že na zemi nesmí se jísti. Považ, že Ženich tvůj, Kristus sladký Ježíš, nechce nikoho mezi tebou a sebou, a jest velmi žárliv. Jakmile by tedy viděl, že miluješ něco ještě mimo něho, odloučil by se od tebe, a stala bys se hodnou pokrmu zvířat. A nebyla bys věru zvířetem a pokrmem zvířat, kdybys opustila Tvůrce pro tvory, dobro nekonečné pro věci konečné a prchavé, jež přecházejí jako vítr? světlo pro tmu? život pro smrt? Toho, jenž tě odívá sluncem spravedlnosti, spouhou poslušnosti a perlami živé víry, pevné naděje a dokonalé lásky, pro to, co tě o ně olupuje? A nebyla bys věru pošetilá, odlučujíc se od Toho, jenž dává ti dokonalou čistotu, (tou měrou, že čím blíže přicházíš k němu, tím skvěleji zčišťuje květ tvého zanenství), pro ty, kteří často pydávají smrad nečistoty, prvitele myslí i těla svého?

Bůh to odvrát od tebe svým nekonečným milosrdenstvím.

A aby se ti tak nikdy nemohlo přihoditi, hleď, ať neupadneš v takové neštěstí, bys obzvláště nějak stýkala se s některým člověkem, ať řeholníkem či světským. Kdybych to snad zvěděla nebo vycítila, byť byla bych i ještě dále než jsem, dala bych ti takové ponaučení, že po celý čas tvého života zůstalo by ti na mysli; a buď to kdokoliv. Hleď, abys nedávala se do styku ani k němu nepřivolovala leč v nezbytné potřebě, přispívajíc obecně každé osobě doma i z vnějšku. Buď zcela usazená a zralá v sobě. Služ sestrám laskavě a s největší pílí, a zejména těm, které vidíš v potřebnosti. Když přijdou hosté a žádají tě k mřížoví, zůstaň ve svém pokoji a nevycházej; ale co by ti rádi řekli, ať povědí převorce; leda že by ti to převorka z poslušnosti přikázala. Tu pak skloň hlavu a stůj

plaše, zdivočelá jako ježek. Mějž na mysli mravy, které ona slavná panna svatá Anežka prikazovala svým dcerám. Jdeš-li ke zpovědi, pověz, co jest třeba, a když dostaneš pokání, prchni. Hleď také, aby to nebyli z těch, s kterými jsi byla vychována. A nediv se, že ti takto pravím, neboť častěji jsi mne asi slyšela, a tak tomu jest doopravdy, že styky, jimiž převráceně říkají nábožné, mužův a žen, kazí duše i mravy i poslušnost řádů. Hleď, ať nevážeš srdce svého, leč s Kristem ukřižovaným; neboť někdy bys ráda přetrhla, ale nemohla bys, jelikož by ti to bylo příliš těžkým. Pravím, že duše, která ochutnala pokrmu andělského, uviděla světlem, že to i jiné věci, o nichž jsme prve mluvili, jsou jí překážkou k jejímu pokrmu; proto se jim vyhýbá s největší pílí. A pravím, že miluje a hledá, co by jí ho rozhojňovalo a uchovávalo. A poně-

vadž viděla, že nejlépe okouší pokrmu toho modlitbou konanou v sebepoznání, cvičí se v ní neustále všemi způsoby, aby se více blížiti mohla k Bohu.

Jest trojí modlitba. Modlitba ustavičná, to jest ustavičná svatá touha, jež modlí se před obličejem Božím tím, co konáš; neboť touha ta řídí k jeho cti všechny tvé práce duchovní i tělesné; proto slove ustavičnou. O té, zdá se, mluvil slavný svatý Pavel, když pravil: „Modlete se bez přestání.“ Jiná jest modlitba ústní, když totiž ústně říkají se hodinky neb jiné modlitby. Tato jest zřízena, aby se dospělo k třetí, totiž k modlitbě mysli; a k té dochází duše, když opatrně a pokorně koná modlitbu ústní, kdy totiž, zatím co jazykem mluví, srdce její není Boha daleko. Dlužno však se přičiňovati, aby chom upevnili a ustálili srdce své v zanícení božské lásky. A když by cítila mysl, že na-

vštitvena jest Bohem, to jest když puzena by byla nějakým způsobem mysliti na svého Tvůrce, třeba jest nechatimodlitby ústní a utkvěti mysl se zanícením lásky na tom, čím vidí se od Boha navštívenou; a potom, až to ustane, máme-li kdy, opět chopiti se modlitby ústní, aby mysl stále byla plná a ne prázdná. A když v modlitbě hrnou sena nás rozličnými způsoby mnohé boje a temnoty myslí s velikým zmatkem, jimiž ďábel nám ukazuje, že modlitba naše nebyla líbezna Bohu, pro ty mnohé boje a temnoty nesmí se ustávat, nýbrž dlužno zůstatí pevně s úsilím a dlouhou vytrvalostí, a uvážiti, že zlý duch činí tak, aby nás odtrhl od matky modlitby, a Bůh že dopouští to, aby zkusil tu duši v její síle a stálosti. A aby v bojích a temnotách poznala, že sama ani není, a v dobré vůli, již cítí sobě uchovanou, poznávala dobrotu Boha, jenž jest dárce a za-

chovatelem dobré a svaté vůle lidí; kteréžto vůle nebývá hoden kdokoliv.

Takto přichází k třetí a poslední modlitbě, v níž dostává se jí ovoce námah, které snáší v nedokonalé modlitbě ústní. Tu okouší mléka věrné modlitby. Vznáší se nad sebe, to jest nad hrubé cítění smyslné, a s myslí andělskou se sjednocuje v Bohu zanícením lásky, a světlem vědomí vidí a poznává, a odívá se pravdou. Stává se sestrou andělů; se svým Ženichem jest na stole křížované touhy, libujíc si v hledání cti Boží a spásy duší, neboť vidí dobře, že pro to Ženich Věčný běžel k potupné smrti kříže a tak naplnil poslušnost Otce a naše spasení. Právem jest modlitba tato matkou, jež v lásce k Bohu počíná ctností a v lásce k bližnímu je rodí. Kde projevuješ lásku, víru, naději, pokoru? v modlitbě. Neboť čeho bys nemiloval, o to bys nepečoval a nehledal

bys toho; ale kdo miluje, stále přeje si býti sjednocen s tím, co miluje, to jest s Bohem. Modlitbou žádáš ho za své potřeby; neboť poznáváním sebe, na němž založena jest pravá modlitba, vidíš se velmi potřebnou, cítíc se obklíčenu svými nepřátely, světem s příkořimi a s připomináním marných zálib, ďáblem s mnoha pokušeními, a tělem s velikým vzdorem a odbojem proti duchu. A vidíš se, že sama sebou nejsi; nejsouc, nemůžeš si pomoci; proto s vírou běžíš k Tomu, jenž jest, který může a chce ti přispěti v každé tvé potřebě; a s nadějí žádáš a čekáš jeho pomoci. Tak třeba konati modlitbu, chceš-li se domodlití toho, čeho očekáváš. Nikdy nebude ti odepřeno spravedlivé věci, které žádáš tímto způsobem od Boží Dobroty; ale jiným způsobem tak činíc, málo ovoce bys sklídila. Kde pocítíš bol svědomí? v modlitbě. Kde sprostíš se sebe-

lásky, jež činí tě netrpělivou v čas bezprávi či jiných trýzní, a kde oblečeš se v božskou lásku, jež tě učiní trpělivou, a kde chlubiti se budeš křížem Krista ukřižovaného? v modlitbě. Kde pocítíš vůni panenství a hlad po mučednictví, rozhodujíc se dáti život pro čest Boží a spásu duší? v té sladké matce modlitbě. Ta učiní tě zachovávatelkou Řádu; vpečetí tobě v srdce i v mysl tré slavných slibů, jež jsi učinila při professi, a zanechá ti tam otisk touhy, zachovávati je až do smrti. Ona povznáší tě od obcování s tvory a dává ti obcování s Tvůrcem; plní nádobku srdce Krví pokorného Beránka a příkrývá ji ohněm, neboť ohněm lásky byla prolitá.

Více a méně dokonale nabývá a zakouší duše této matky modlitby dle toho, jak se krmí pokrmem andělským, to jest svatou a pravou žádostí Boha, vzpínajíc se do

výše, jak bylo řečeno, a berouc ho na stole nejsvětějšího kříže. Proto jsem ti pravila, že přejí si viděti, že krmiš se pokrmem andělským, neboť nevidím, že bys jinak mohla býti pravou nevěstou Krista ukřižovaného, zasvěcenou mu ve svatém řádě. Dě-

lej, ať vidím tě kamenem drahocenným před obličejem Božím. A nemeškej mi, ztrácejíc čas. Koupej se a utápěj v sladké Krvi svého Ženicha. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

MARTINOVI Z PASSIGNANA, OPATU VE VALLOMBROSE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Důstojný a nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti srdce a zanícení vaše vštípeným na sladký a ctný kříž, neboť pozoruju, že duši nelze mítí ovoce, ani na něm bráti podílu, není-li srdce a zanícení její vštípeno na křížovanou lásku Syna Božího. Bez tohoto vštípení nestačílo by nám, že přirozenost božská byla vštípena a spojena v přirozenosti lidské, a přirozenost lidská s přirozeností božskou. A proto též

vidíme Boha-Člověka, jak běžel k potupné smrti, vštípil toto Slovo na svatý kříž a vykoupal vás v drahocenné krvi své, zplodiv květy a plody pravých a opravdových ctností; a to vše způsobilo pouto lásky. Touto láskou teplou, světlou a přitažlivou uzrály plody a zbaveny byly všeliké trpkosti. To stalo se, když štěp Slova Božího vroubil se na přirozenost lidskou, a Slovo na dřevo nejsvětějšího kříže. Víte, že napřed byly tak trpký, že žádná ctnost nás nevedla do přístavu spásy, neboť hnis neposlušnosti Adamovy nebyl vyčištěn poslušností Slova, jednorozeně

ho Syna Božího. Avšak pravím vám, že ani s tímto sladkým a lahodným poutem člověk nemá a nemůže mítí účast na Milosti, neodivá-li se skrze zanícení lásky křížovanou láskou Syna Božího, následuje šlépějí Krista ukřížovaného. Proto dlužno, abychom my, stromové planí, beze všeho ovoce, spojení byli se stromem plodným, to jest s Kristem sladkým Ježíšem, jak bylo pověděno. Nejdražší a důstojný otče, které srdce bude tak tvrdé, aby se udrželo, patříc na nevýslovnou lásku, již chová k němu jeho Tvůrce, a nesvázalo a nesnoubilo se s ním svazkem lásky? Nevím věru, jak by toho bylo schopno.

Myslím však, že takoví, kteří jsou vštípeni a přivázáni na mrtvý strom ďáblův a na vlastní sebelásku, na rozkoše, důstojenství a bohatství světa, založeni na zvrácené pýše a marnosti své, ach, to že jsou ti, kteří zba-

veni jsou života a stali se netoliko stromy planými, ale jsou stromy mrtvými; a ji-li se jejich ovoce, vede k smrti věčné; neboť ovocem jejich jsou neřesti a hříchy. Takoví vyhýbají se cestě a nauce toho sladkého vtěleného a rozmilého Slova; kráčeji temnotou, padajíce v smrt a mnohou bídu.

Ale kdož s vášnivou láskou následují cesty pravdy, nečiní tak, nýbrž mají zrak vědomí otevřen a poznávají, že sami nejsou, a poznávají Dobrotu Boží k sobě, a za své bytí a všecku milost, spočívající na jejich bytí, vděčí Bohu, vyznávající, že od něho nabyli všeho z milosti a nikoli z povinnosti. Tehdy roste oheň a zanícení lásky a nenávisť a odpor ke hříchu a k vlastní smyslnosti; touto pak láskou a nenávistí a pravou pokorou vštěpuje se člověk na křížovanou a dovršenou lásku Syna Božího, a tu plodí ovoce opravdových ctností,

kterážto ctnosti krmí duši jeho i jeho bližního. Stává se po-
jídatelem a chutnatelem cti
Boží a spásy duší. Velmi te-
dy jest nám nezbytným a po-
třebným toto dokonalé spo-
jení; neboť bez něho nedošli
bychom toho cíle, pro který
jsme stvořeni. Proto jsem pra-
vila, že přeju si viděti vás
vštípeným na strom nejsvětěj-
šího kříže. Prosím vás tedy
pro lásku Krista ukřižované-
ho, buďte bedliv a nikoli ned-
balý. Nespěte již spánkem
nedbalosti, neboť čas jest krát-
ký a cesta dlouhá.

Poslal jste mně, ctihodný
otče, kříž, který se mi stal
tak drahým, jak nikdy nic ji-
ného mi nebylo, a uvítala jsem
zanícení a přání, s kterým
jste mi ho poslal. Stavíte mi
na oči tělesné, co jest mi míti
na očích duše. A já bídna
jsem toho neměla! Prosím
vás s velikým zanícením lás-
ky, prostě našeho sladkého
Spasitele, aby mi toho dal.
Oplácím se vám křížem, zvouc

vás ke kříži svaté touhy i
kříži tělesnému; abyste s pra-
vou a dobrou trpělivostí sná-
šel každou námahu, které by
se vám dostalo pro čest Boží
a spásu duší. Psal jste mi, ať
plním, co jsem započala; i
slibuju vám, že seč budu a
jak Bůh dá mi k tomu milosti,
budu to plniti, vždy totiž budu
se modliti k Boží Dobrotě za
vás. Odpovíte-li pravou a do-
konalou bedlivostí tomu, jenž
vás volá s největší láskou,
bude splněna jeho vůle k vám
(nebo nehledá aniž chce čeho
jiného než našeho posvěcení),
i přání vaše i moje. Doufám,
že se tak stane, a že shle-
dáme se svázanými sladkým
poutem lásky. Dbejte, dbejte,
ať napravujete neřest a sázíte
ctnost ve svých poddaných
s pravou a svatou naukou,
jsa jim sám zrcadlem ctností.
Nic jiného nepravím. Zůstá-
vejte ve svatém a sladkém
milování Božím. Ježíši slad-
ký, Ježíši lásko.

**PANU BARNABÁŠI VISKON-
TIMU, PÁNU MILÁNSKÉMU.
(PO POSLECH, KTERÉ K NÍ VYSLAL.)**

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Důstojný otče v Kristu slad-
kém Ježíši. Já Kateřina, slu-
žebnice a otrokyně sluhů Je-
žíše Krista, píšu vám v dra-
hocenné krvi jeho, přejíc si
viděti vás účastným krve Sy-
na Božího jakožto syna, stvo-
řeného svrchovaným Otcem
k obrazu a podobenství jeho,
a otroka vykoupeného; aby-
ste kráčet s láskou a svatou
bázní Boží. Víte, že kdo ne-
miluje svého Stvořitele láskou
synovskou, tomu nelze míti
podílu na krvi; jest vám tudíž
potřebí milovati.

Nejdražší otče, které srdce
bylo by tak zatvrzelé a zarpu-
tilé, aby nepovolilo, uvažujíc
zanícení a lásku, kterou mu
přináší božská Dobrota? Mi-
lujte, milujte. Pohleďte, že mi-
lován jste byl dříve, nežli jste
miloval vy; neboť Bůh rozjí-
maje sám v sobě, zamiloval
si krásu svého tvora, roznícen
ohněm nevystihlé lásky své,
jedině za tím účelem, aby měl
život věčný a radoval se tomu
dobru nekonečnému, jímž Bůh
se v sobě radoval. Ó, Lásko
nevystihlá, dobře jsi ukázala
tuto lásku. Neboť člověk po-
zbyv Milosti smrtelným hří-

chem, neposlušností, již spáchal proti tobě, Pane můj, byl ho zbaven. Nuž popatřte, otče, jakého způsobu užila milostivost Ducha Svatého, aby znovu člověka uvedla v Milost. Vizte, že svrchovaná výsost Boží vzala na se služebnost našeho člověčenství, v tak hluboké poníženosti a pokoře, že by měla všechna naše pýcha býti zahanbena. Styďte se, pošetilí synové Adamovi. Co lze většího viděti, nežli Boha viděti poníženého člověku? ni více ni méně, než jakoby člověk měl v moci Boha a nikoli Bůh člověka? a přece člověk sám sebou ani není; co má, má od Boha z milosti a ne z povinnosti. Proto nebude člověka, který by, znaje sebe sama, urážel kdy Boha smrtelně nebo vězel v pýše důstojenstvím nebo povýšeností nebo panstvím. Kdyby celému světu panoval, považuje se za nic, neboť tak jest podroben smrti jako nejnicotnější tvor; a tak pomíjejí rozkoše

světa a přestávají jemu jako jinému, a nelze mu jich udržeti, aby život a zdraví a všechno stvořené větrem neminulo. Nuže nelze nám považovati se za pány nížadného panství, jež bychom měli na tomto světě. Nevím, jaké by to bylo panství, může-li mi býti odňato a není-li v mé svobodě. Zdá se mi, že nesluší se nazývati ani považovati se jeho pánem, ale spíše hospodářem; a i to na čas a nikoli na vždy, pokud totiž libiti se bude sladkému Pánu našemu.

A kdybyste mi řekli: „nemá zde člověk v tomto životě žádání něho panství?“ odpovídám vám: má, a to nejsladší a nejvděčnější a nejmocnější nad všechno ostatní; jest to Město duše naší. Ó, jest něco většího a vznešenějšího, než mítí město, v němž odpočívá Bůh, jenž jest všeliké dobro, v němž sídlí mír, klid a všeliké potěšení? A tak pevně jest město to a panství nad ním dokonalé, že ani ďábel ani tvor nemůže

nám ho vzíti, nechcete-li vy. Nepozbude se ho nikdy, leč smrtelným hříchem. Tehdy stává se nevolníkem a otrokem hříchu, stává se nicotou a ztrácí svou důstojnost. Nikdo nemůže nás přinutiti, bychom se dopustili sebe menšího hříchu, neboť Bůh položil ano a ne do toho, co jest nejsilnější, totiž do vůle. Řekne-li vůle ano, svým souhlasem, tu chvíli zhřešila, majíc rozkoš a zalíbení ve hříchu; praví-li však ne, raději by zemřela, nežli by urazila Boha a duši svou. Tak nehřeší nikdy, nýbrž střeží města, panuje sobě i celému světu; tropí si šašky ze světa a ze všech rozkoší jeho, pokládajíc je za věci porušitelné, horší lejna. Proto říkají Svati, že služebníky Božími jsou ti, kdož jsou svobodnými pány a dobyli vítězství. Mnozí dobyli měst a hradů; nezvítězivše však sami nad sebou a nad svými nepřátely, jimiž jsou svět, tělo a ďábel, nemají, možno říci, praničeho.

Nuže tedy, otče, držte pevně panství nad městem duše své; bojujte statně s těmi třemi nepřátely; chopte se dýky nenávisti a lásky, miluje ctnost a nenávidě neřesti; rukou svobodné vůle je srazte; a neváhejte. Vždyť ruka jest silná, i dýka jest silná, a jak bylo řečeno, není, kdo by a vám ho mohl vzíti. To asi mínil Pavel, když pravil: „Ani hlad, ani žízeň, ani pronásledování, ani andělé, ani ďáblové neodloučí mne od lásky Boží, nebudu-li chtíti.“ Jakoby pravil sladký Pavel: jako jest nemožno, aby bytost andělská odloučila mne od Boha, tak jest nemožno, aby něco mne přimělo k smrtelnému hříchu, nechci-li já. Bezmocnými stali se tito nepřatelé naši, neboť Beránek bez poskvrny, aby vrátil člověku svobodu a učinil ho svobodným, vydal sebe sama poplatné smrti nejsvětějšího kříže. Vizte lásku nevýslovnou, jež smrtí dala nám život; podstoupivši potupy a hany, vrá-

tila nám čest; rukama probodenýma a přikovanýma vyprostila nás z pouta hříchu; srdcem otevřeným zbavuje nás všeliké zatvrzelosti, svým svlečením nás odívá, svou krví nás opájí, svou moudrostí přemohla zlobu ďáblovu, bičováním přemohla naše tělo, potupou a pokorou přemohla rozkoše a pýchu světa; umyla nás přehojností krve své. Nebojme se tudíž praničeho, neboť rukou bezbrannou přemohl nepřátele naše, vrátil nám svobodnou vůli.

Ó sladké Slovo, Synu Boží, ty jsi uložil tuto Krev v tělo svaté Církve; chceš, aby rukama tvého náměstka bylo nám jí přisluhováno. Dobrota Boží pečuje o potřebnost člověka, jenž každý den ztrácí toto panství nad sebou, uráží je svého Tvůrce. Proto ustanovila lék svaté zpovědi, jež má moc jediné Krvi Beránkovou. Nedává vám jí jednou, ani dvakrát, ale ustavičně. Proto pošetilec jest, kdo se

vzdaluje, nebo kdo jedná proti tomuto náměstku, jenž má klíče krve Krista ukřižovaného. A kdyby byl i vtěleným ďáblem, nesmím zdvihati hlavu proti němu, nýbrž vždycky se pokořovati a žádati krve z milosrdenství, neboť jinak nelze vám jí míti ani býti účastným ovoce Krve. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, nejednejte již proti své Hlavě. A nedbejte, když ďábel vám postaví nebo stavěl vám na oči zdání ctnosti, abyste totiž konal spravedlnost na špatných pastýřích pro jejich daremnost. Nevěřte ďáblu; nechtějte konat spravedlnosti v tom, co se vás netýče. Náš Spasitel tomu nechce, pravě, že jsou jeho pomazanými; nechce, abyste vy nebo kdokoli jiný konal tuto spravedlnost, neboť chce ji učiniti sám. Jak neslušno by bylo, aby sluha bral soudci panství z ruky, chtěje konat spravedlnost nad zločincem! velmi nemilé by mu to bylo, neboť se ho to

netýká, a soudce jest tím, je-
muž jest ji konati. A kdyby-
chom řekli: „Soudce jí neko-
ná, není dobře, abych ji konal
já?“ Nikoliv. Neboť vždycky
budeš za to ztrestán, právě
tak, jako zavraždíš-li, stihne
ortel smrti tebe. Nebude mít
zákon ohledu na tvůj dobrý
úmysl, že jsi tak učinil, abys
vyhladil zločince ze země. Ani
zákon, ani náboženství si ne-
přeje, když soudce jest zlý a
nekoná spravedlnosti, abys
ji konal ty. Proto jest tobě po-
nechatí trestání Soudci svr-
chovanému, jenž nenechá mi-
nouti nespravedlnosti a jiných
neřestí, aby nebyly ztrestá-
ny na svém místě a ve svůj
čas, zvláště v poslední hodin-
ku smrti, kdy mine tento tma-
vý život; když uplyne ta chví-
lka, všeliké dobro jest odmě-
něno, a všeliká vina ztrestá-
na. Tak vám pravím, nejdraž-
ší otče a bratře v Kristu slad-
kém Ježíši, že Bůh nechce,
abyste vy či kdokoli jiný či-
nili se vykonavately sprave-

dnosti na jeho sluzích. On
svěřil je sám sobě, a to svěřil
svému náměstku; a nekoná-li
toho náměstek (jestli povinen
tak konati, a zlé jest, neko-
ná-li), pokorně jest nám če-
kati potrestání a nápravy
Soudce svrchovaného, věčné-
ho Boha. A i kdyby odňaty
nám byly jimi naše věci, ra-
ději dlužno nám ztratiti věci
časné a život tělesný, nežli
věci duchovní a život Milosti;
neboť ony jsou konečné, Mi-
lost Boží nekonečná, dávající
nám dobro nekonečné, a tak
ztratíme-li ji, máme zlo ne-
konečné. A považte, že pro
dobrý úmysl, který máte, ne-
osvobodí vás Bůh ani zákon
božský před ním, nýbrž pro-
padl byste prokletí věčné smr-
ti. Nechci, abyste upadl něk-
dy v toto neštěstí. Pravím
vám to a prosím vás jménem
Krista ukřižovaného, nepleťte
se již do toho. Držte si v pokoji
svá města, konaje spravedl-
nost na svých poddaných,
když se kdo proviní; ale nikdy

nena těch, kteří jsou přísluho-
vateli té slavné a drahocenné
Krve. Jinýma rukama než je-
jich nelze vám ji míti, a nemá-
te-li ji, nedostává se vám ovo-
ce té Krve, ale byl byste údem
uhnilým, odříznutým od těla
svaté Církve. Nuže dosti již,
otče! Chci, bychom pokorně
složili hlavu do klína Krista
na nebi zanícením a láskou,
a Krista na zemi, jeho zá-
stupce, úctou ke krvi Kristo-
vě, jejíž klíče třímá. Komu
otevře, jest otevřena, a komu
zamkne, jest zamčena. On má
moc a autoritu, a není, kdo
by mu ji mohl vzíti z rukou,
neboť dána jest mu sladkou
Pravdou prvotní. A považte,
že z věcí, jež se trestají, co
zvláště protiví se Bohu, toť
když vidí, že se někdo dotýká
jeho pomazaných, byť si byli
jakkoliv špatní. A nemyslete,
vida, že Kristus činí jakoby
neviděl v tomto životě, že po-
trestání v onom bude menší.
Až duše obnažena bude s těla,
tehdy jí ukáže, že opravdu

viděl. Nuže chci, abyste byl
věrným synem svaté Církve,
koupáje se v krvi Krista u-
křižovaného. Tehdy budete
údem spjatým ve svaté Církvi,
a nikoli uhnílym. Nabudete
takové síly a svobody, že ani
ďábel ani tvor vám ji nevezme,
neboť budete mimo otroctví
smrtného hříchu, vzpoury
proti svaté Církvi; stanete se
silným silou Milosti, která
tehdy sídliti bude ve vás; a
budete sjednocen s Otcem
svým. Tak vás prosím, činite
dokonale toto sjednocení a
neotálejte již.

Avšak jak pomstíme se na
čase, co jste byli mimo? O tom,
otče, zdá se mi, že chystá se
doba, kdy bude nám možno
sladce a roztomile se na něm
pomstíti; neboť jako jste vy-
dával své tělo i jmění časné
všemu nebezpečství a smrti
ve válce s otcem svým, tak
nyní vás vyzývám jménem
Krista ukřižovaného k pravé-
mu a dokonalému míru s do-
brotivým otcem, Kristem na

zemi, a k válce proti Nevěřícím, byste se rozhodl dáti tělo i jmění své pro Krista ukřižovaného. Rozhodněte se, neboť třeba jest takto sladce se pomstíti; a jako jste šel proti, tak jděte na pomoc, až otec pozdvihne do výše prapor nejsvětějšího kříže; neboť to jest největším přáním a vůlí svatého otce. Chci, abyste byl náčelníkem, a vyzval a urychlil svatého Otce, aby se brzo vypravil. Vždyť velikou hanbou a potupou jest křesťanům, nechávat, v rukou nejhořších Nevěrců, co vším právem jest naše. My však počínáme si jako hloupí a podlého srdce, nevedouce sporu a války leč sami mezi sebou. Druh dělí se od druhá z nenávisti a zášti, kdežto sluší, bychom byli spolu spjati poutem božské a nejvělejší lásky; kteréžto pouto jest tak silné, že drželo Boho člověka probodeného a přikovaného na dřevě nejsvětějšího kříže. Nuže vzhůru,

otče, rozdmýchujte mi oheň nejsvětější touhy, chtěje dáti život za Krista ukřižovaného, dáti krev z lásky ke krvi. Ó, jak blaženou bude duše vaše i moje, pro zanícení, jež chovám k vašemu spasení, vidouc vás dávati život za jméno sladkého a dobrého Ježíše! Prosím svrchovanou a věčnou Dobrotu, aby nás učinila hodnými tak velikého dobrodiní, jako jest dáti život za něho. Nuže běžte zmužile a konejte nejhrdinnější činy pro Boha a pro vyvýšení Svaté Církve, jako jste konal pro svět a proti ní. Takto konaje budete míti účast na krvi Syna Božího. Odpovězte hlasu a milostivosti Ducha svatého, jenž vás tak sladce volá, že dává křičeti služebníkům Božím před sebou za vás, aby vám dal život Milosti. Považte, že slzami a potem, jež dobrota Boží dala vylévati za vás služebníkům svým, od hlavy až k nohám byste se umyl. Nezhřeďte jimi a ne-

budte nevděčen tak veliké milosti. Vizte, jak Bůh vás miluje, že jazyk váš nedovedl by toho vypověděti, ani srdce pomysli, aniž oko shlédnouti, jak veliké jsou jeho milosti, jimiž vás chce zahrnouti, jen odhodláte se vytrhnouti město duše své z poroby smrtelného hříchu. Budte vděčen a uznalý, aby nevyschl ve vás pramen zbožnosti. Více nepravím. Budtež, budtež věrný; pokořte se pod mocnou rukou Boží. Milujte

a bojte se Krista ukřižovaného; skryjte se do ran Krista ukřižovaného; rozhodněte se zemřiti za Krista ukřižovaného. Promiňte mé nevědomosti a osobitosti, že se opovažuju mnoho mluvit; ale láska a zanícení moje k spasení duše vaší mne omluviž. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím.

O tom, zač mne žádal váš služebný, jenž přišel od vás ke mně..... Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANÍ CHOTI BARNABÁŠE VISKONTIHO.

Jménem Ježíše Krista ukřizovaného a sladké Marie. Důstojná matko v Kristu Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás oděnou rouchem nejvroucnější lásky, tak a takovým způsobem, abyste byla oním prostředkem a nástrojem na usmíření chotě vašeho s Kristem sladkým Ježíšem a s náměstkem jeho, Kristem na zemi. Jsem jista, že bude-li ve vás ctnost lásky, neudrží se, aby choť váš necítil z ní tepla. A tak chce Pravda prvotní, abyste byli dva v je-

dnem duchu a v jednom zánícení a svaté touze. Toho však byste nemohli, nebylo-li by ve vás této lásky.

Ale řeknete mi: „poněvadž nemám lásky, a bez lásky mi toho nelze, kterak ji nabýti?“ Pravím vám, že láska nezískává se leč láskou. Neboť kdo chce býti milován, nejprve třeba mu milovati, to jest míti vůli milovati. Když má již tuto vůli, třeba jest, aby otevřel zrak poznání a uviděl, kde a jak se nalézá tato láska. Sám v sobě ji nalézá. Kterak? Poznává, že sám není; a vida, že sám sebou není, děkuje a uznává,

že od Boha má své bytí i vše-
likou milost spočívající na
tomto bytí, to jest milosti a
dary duchovní i časné, jež
Bůh nám dává. Neboť kdy-
bychom nebyli, nemohlo by
se nám dostatí žádné milosti.
Všecko tudíž má a shledává
se toho majitelem z nevysti-
hlé dobroty a lásky Boží. Jak-
mile duše nalezne a uzří v
sobě takovou dobrotu svého
Tvůrce, vztyčuje se a vzrůstá
v takovou lásku a touhu, že
sebou i světem se všemi jeho
rozkošemi pohrdá a opovr-
huje. A nedívím se tomu, ne-
boť jest vlastností lásky, že
sotva tvor vidí se milovaným,
ihned miluje. Když miluje,
raději by zemřel, nežli by ura-
zil, koho miluje. Živí se ohněm
lásky, uzřevši se tak milo-
vanou a vidouc, že byla oním
polem a onou skalou, kdež
zaražen byl prapor nejsvětěj-
šího kříže. Vždyť víte asi, že
ani země ani skála nebyly by
udržely Slova jednorozeného
Syna Božího, kdyby láska ho

nebyla držela. Láska tedy,
již Bůh choval k naší duši,
byla onou skalou a oněmi
hřeby, jež ho držely.

Nuže toť způsob, jak na-
lézti lásku. Když jsme nalezli,
kde sídlí láska, kterak třeba
nám ji milovati? Ó, důstojná
a nejsladší matko, ona sama
jest pravidlem a cestou, a není
jiné cesty než tato jediná. Její
cesta, které nás učí a kterou
dlužno se nám brátí, chceme-li
kráčetí světlem a získati živo-
ta Milosti, toť kráčetí strast-
mi, potupami, příkořimi, opo-
vržením, posměchem a pro-
následováním; těmito strast-
mi připodobňovati se Kristu
ukřižovanému. Onť byl tím Be-
ránkem neposkvřeným, jenž
pohrdl bohatstvími, panství-
mi světa. Jakkoliv byl Bůh
a člověk, přece jako naše pra-
vidlo a cesta naše, učí nás
jí, jsa zachovávatelem záko-
na a nikoli přestupníkem. Jest
pokorný a tichý; nebyloť sly-
šeti jeho hlasu z nějakého rep-
tání. Otevřel sebe z štědroty

lásky. Stává se chutnatel^{em} a pojídatel^{em} naší spásy, ne-
hledaje sebe aniž se dívaje
na sebe, nýbrž hledě jenom
cti Otcovy a dobra tvorů. Ne-
vyhýbá se strastem, nýbrž
jde po nich. Veliké jest, vi-
děti sladkého a dobrého Je-
žíše, jenž řídí a pase celý
svět, a sám jest v takové bí-
dě a nouzi, že není mu po-
dobného. Jest takový žebrák,
že Maria neměla potřebného
plátna, do něhož by zavinula
syna svého. Posléze umírá
nahý na kříži, aby oděl člo-
věka a zakryl jeho nahotu.
Nahým stal se člověk spá-
chav hřích, pozbyl roucha Mi-
losti; i svléká sebe z života
a nás jím odívá. Pravím, že
duše, která nalezne lásku v
zanícení ke Kristu ukřižova-
nému, bude se styděti násle-
dovati jí jinou cestou než Kri-
stem ukřižovaným; nebude
chtíti rozkoší ani důstojen-
ství ani okázalostí, nýbrž bu-
de chtíti na tomto světě živa
býti jako poutnice nebo po-

cestná, mající na zřeteli, jen
aby došla svého cíle. Ani pro
výhodu, již by nalezl na cestě,
ani pro protivenství, je-li do-
brým poutníkem, nezpozdí se
v chůzi, nýbrž kráčí zmužile,
pro lásku a zanícení, jež stano-
vil si cílem, kterého očekává.

Tak chci abyste činila, nej-
sladší matko a sestro v Kristu
sladkém Ježíši. Nechci, abyste
se ohlížela na veliká panství,
jež máte, ani na veliká bo-
hatství a rozkoše, ani na pro-
tivenství a soužení, jež byste
viděla přicházeti. Nestrhuj^{te}
vás rozkoš, ani vás nestrhuj^{te}
strast, avšak se srdcem zmu-
žilým běžte touto cestou, li-
bujíc si v ctnosti a v utrpení
pro Krista ukřižovaného, jenž
tak sladce nás tomu naučil.
Užívejte věci světa z potřeby
přirozenosti a nikoli z nezří-
zené nárůživosti, neboť velmi
nemilé bylo by Bohu, kdy-
byste lásku kladla v něco,
co jest méně než vy, a bylo
by to jen ztrátou vaší důstoj-
nosti. Takovým totiž stává

se tvor, jaké jest to, co miluje. Miluju-li hřích, hřích není; hle, tedy stávám se ničím. U větší nicotu nelze přijíti. Hřích pochází jen z toho, že miluje se, čeho Bůh nenávidí, a nenávidí se, co Bůh miluje: miluje-li tedy člověk pomíjivé věci světa a sám sebe láskou smyslnou, uráží Boha, neboť Bůh toho nenávidí a chtěl za to vykonati spravedlnost a pomstu na svém těle. Učinil sebe kovadlinou, na níž spracoval naše nepravosti. Nuže, jaká to bída a slepota tvora, když Bůh stvořil jej k obrazu a podobnosti svému a nad to obnovil v Mílosti (když jí byl pozbyl smrtelným hříchem), hojností krve své obnovil tento obraz, a on jest tak slepý, že nechává zánícení a lásky, jež ho učinila velikým svou dobrotou, a oblibuje si ve věcech, které jsou mimo Boha, to jest odvrací náklonnost a lásku od něho a miluje věci stvořené a sám sebe bez ně-

ho! Neboť není to tvářnost důstojenství a rozkoší světa, ani tvorové to nejsou, jež by bylo vinití; nýbrž náklonnost, kterou člověk k nim chová, přestupuje touto náklonností sladké přikázání Boží.

Naopak zase když odtrhne lásku a náklonnost od sebe a složí všecku v Krista ukřižovaného, přichází u větší důstojnost, nežli lze si pomyslit, neboť splývá v jedno se svým Tvůrcem. A co lepšího možno míti, nežli býti spojenou v tom, jenž jest všelikým dobrem? A nemůže přičítati té důstojnosti a toho spojení sobě, nýbrž lásce. Neboť otrokyně, kterou by panovník pojal za choť, byla by velikou proto, že jakmile jest s ním spojena, stává se panovnicí, a nikoli sama sebou, neboť byla otrokyní, nýbrž důstojností panovnickovou. Tak si pomyslete, nejdraší matka v Kristu sladkém Ježíši, že i duše v Boha zamilovaná, jež jest služebnicí a otrokyní

vykoupenou krví Syna Božího, vstupuje v takovou důstojnost, že nemožno ji nazývat služebníci, nýbrž panovníci, chotí Panovníka věčného. Souhlasí to se slovem Pravdy prvotní: „sloužiti Bohu není býti otrokem, nýbrž kralovati“; neboť zbavuje ho to otroctví hříchu a činí ho svobodným. Zajisté tedy mocně jest toto dokonalé spojení, že kromě důstojnosti jejího stvoření, spojením lásky a ctností zdokonaluje tuto první důstojnost bytí, totiž spojením s jejím Tvůrcem. Taková svlekla se s člověka starého sebe samé a oděla se v nového, Krista sladkého Ježíše. Tehdy jest duše způsobilá přijmouti a míti Milost, již v tomto životě okouší Boha; posléze pak zří věčné vidění jeho, kdež se upokojuje a nabývá dokonalého odpočinku a klidu; neboť splněny jsou její tužby. To jest důvodem, že v tomto životě nelze jí míti pokoje, jelikož ne-

ní nasycena touha její, dokud nedojde věčného spojení s božskou bytostí; jen hladoví a touží, pokud jest poutnicí a poutnicí v tomto životě; touží, by šla přímou cestou, a hladoví, by došla konce a cíle svého. Touha ta žene ji cestou, kterou kráčel Kristus ukřižovaný, jak bylo prve řečeno. Kdyby totiž neměla lásky k cíli svému, to jest k Bohu, nepečovala by o tu cestu. Chci tedy, abyste rostla ve svaté a pravé touze a následovala této cesty, která vás vede k cíli. Vězte, že není chmurná ani tmavá ani trnitá, nýbrž světlá pravým světlem. A kráčí touto dráhou s krví svou Ježíš Kristus, jenž jest tím světlem. Není tam trní; jestiž vonná, plná květů a lahodných plodů, pročť jakmile člověk začne se držeti té dráhy a cesty lahodné, zakouší takové slasti, že raději by zemřel, nežli by se jí vzdálil. A byť i bylo na této cestě viděti trní, jímž

jevilo by se nám trní mnoha útrap a klamů ďábelských, a svět se stavěl před nás s nadutou pýchou, pravím, že nedbá toho duše, jež má zalíbení v té cestě, ale počíná si jako ten, kdo jde k růžovému keři a utrhně si růži, trní nechává; tak i ona s útrapami a úzkostmi světa: nechává jich a trhá vonnou růži právě a svaté trpělivosti, stavějíc si na oči poznání Krev Beránkovu život dávající, kteráž jest na vrcholu této dráhy. Nuže běžte, matko, a běžme všichni věrní křesťané za cílem této krve, po vůni její. Tehdy v pravdě se opijeme, rozpálíme a strávíme v sladké božské lásce, splyneme s ním v jedno. Budeme opilcem, jenž nemyslí na sebe, nýbrž jen na víno, které pil a kterého mu ještě zbývá. Opíjejte se krví pro Krista ukřižovaného; když ji máte před sebou, nenechávejte se umíratí žízni; nepijte jí málo, ale tolik, až byste se opila a ztra-

tila sama sebe. Nemilujte se pro sebe, nýbrž pro Boha; ani člověka pro člověka, nýbrž jenom pro chválu a slávu jména Božího; aniž milujte Boha pro sebe, pro svůj prospěch, ale milujte Boha pro Boha, protože jest svrchovaná Dobrota, zasluhující, aby byl milován. Tehdy láska bude dokonalá a nikoli námezdná. Nebude vám lze mysliti na nic než na Krista ukřižovaného, na víno, jež jste pila, to jest na dokonalou lásku, kterou, jak jste viděla, Bůh vám dal a ukázal před stvořením světa, zamilovav si vás, prve než jste byla. Neboť kdyby si vás nebyl zamiloval, nebyl by vás byl stvořil. Ale láska, kterou k vám pojal, vida vás v sobě, přiměla ho, aby dal vám bytí. Tu se tedy probudí myšlení vaše k této lásce. I pravím, že budete mysliti, co byste pila, čekajíc totiž a toužíc, byste nabyla a zakoušela věčné krásy Boží. Nuže našli jsme, kde spo-

čivá láska, a kde jí duše získá, a jakým způsobem třeba ji bráti.

Prosím vás tedy pro lásku Krista ukřižovaného, nebuďte již nedbalá, nýbrž bedlivě spějte na to místo a držte se té cesty prve ukázané. Tak činíc splníte přání a vůli Boží k vám, jež nehledá aniž chce čemu jinému než vašemu posvěcení, přání mne u bohé bídnic, plné hříchův a nepravostí, jež mám hlad a vůli po vaší spáse, jak pro vás, tak pro to prostřednictví, jímž chci abyste byla svému choti, přivedouc ho k ctnosti a následování cesty pravdy. Vyzývejte ho a proste, seč jste, aby činil, by byl pravým synem a služebníkem Krista ukřižovaného a poslušným svatého Otce, jež ho zastupuje, a nebyl již odbojcem. Otce a matko nejdražší, buďtež mi spojeni v jedné vůli a v jednom duchu. Nevyčkávejte času, neboť čas na vás nečeká. Pomněte, pomněte,

že oko Boží jest nad vámi, a není, kdo by se oku tomu skryl. On jest sladký Bůh váš, jež nemá potřebí vás. Miloval nás dříve než námi byl by milován, daroval nám sám sebe z milosti a ne z povinnosti. Nechci, abyste byla nevděčnou tak velikému dobrodiní; ale vděčnou a uznalou, odpovídajíc milosti a dobrotvosti Ducha Svatého. Prosím vás, vychovávejte a vzdělávejte i dítky své v bázní Boží. Nedbejte jen o jejich těla, ale o spásu duší. Vězte, že Bůh bude jich na vás žádati v den poslední. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Promiňte mé nevědomosti, obtížila-li jsem vás příliš slovy; avšak z hladu a lásky k vaší spáse raději bych jednala skutkem než slovy.

Přišel ke mně od vás váš věrný služebník, pověděl mi ústně váš vzkaz, jež přijala jsem velmi povděčně Ježíši sladký, Ježíši lásko.

ABATYŠI KLÁŠTERA SVATÉ MARTY V SIENĚ A SESTRĚ MIKULÁŠCE Z TÉHOŽ KLÁŠ- TERA.

Jménem Ježíše Krista ukřičovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší matko a sestro, paní má, a tobě, dcero a sestro Mikuláško, já Kateřina, neužitečná služebnice Ježíše Krista a vaše, píšu, a chci konati vám službu, kterou koná sluha pánovi; stále totiž přináší a odnáší. Tak i já chci stále přinášeti vás před obličej nejsladšího Spasitele; a tím přinášením, z nevýslovné lásky jeho, dosáhneme milosti, že budeme konati i druhý úkon sluhy, a to odnáseti, nositi totiž dolů; a tak přijdeme v mi-

lost poznání sebe i Boha. Neboť nezdá se mi, že lze vám míti ctnost v plné dokonalosti Milosti bez přebývání v celle srdce a duše, kdež nabudeme pokladu, jenž jest nám životem, totiž svaté propasti poznání Boha i sebe. Z toho svatého poznání, nejdražší sestry, pochází ta nejsvětější nenávisť, která nás sjednocuje v oné svrchované a věčné a prvotní Pravdě; s poznáváním, že my jsme svrchovaná lež a činitelé toho, co není. A tak nenávidíce, volati budeme hlasem srdce, dávající na jevo jeho dobrotu: „Ty jediný jsi

Ten, jenž jest dobrý. Ty jsi to moře tiché, z něhož všechny věci, mající bytí, vycházejí.“ Avšak co není, není v něm; a toť hřích. Tak pravila svrchovaná Ctnost své jisté služebnici neužitečné: „Chci, abys byla milovnicí všech věcí, neboť všechny jsou dobré a dokonalé a zasluhují, by byly milovány, a všechny jsou učiněny ode mne, jenž jsem svrchovaná Dobrota, vyjma hřích. Ten není ve mně, neboť kdyby byl ve mně, nejmilejší dcero má, zasluhoval by, aby byl milován.“ Ó láske nevytíhlá! proto chceš, abychom se neenáviděli pro zvrácené vůle své, z nichž pochází to, co není v tobě, to jest hřích.

Nuže, matko a sestry nejmilejší v Kristu Ježíši, běžme, běžme, běžme mrtvy cestou ctnosti. A řeknete-li mi, jaké hlasy budeme vydávati, — křičme s Apoštolem pro svou zvrácenou vůli. A co dí zamilované slovo Pavlovo? „Umrtvujte, praví, údy těla svého.“

Nepraví však takto o vůli, ale chce, aby byla mrtva a nikoli umrtvována. Ó, nejsladší a nejmilejší Lásko, nevím a nevidím nám jiné pomoci nežli tu dýku, kterou ty jsi měl, nejsladší Lásko, v srdci a v duši své; byla to nenávisť, již měl jsi k hříchu, a láska, již měl jsi ke cti Otcově a naší spáse. Ó, Lásko nejsladší, to byla ta dýka, jež proklála srdce a duši Matčinu. Syn měl probodeno tělo, Matka taktéž, neboť tělo to bylo její. Oprávněno bylo, že jako svého ho želela, neboť z ní vzal to tělo neposkvrněné. Pozoruju, ó ohni lásky, že má s ní i jiné spojení; má tvar těla, a ona jako teplý vosk přijala vtisk touhy a lásky k naší spáse pečeti a pečeti Ducha Svatého, již vtělilo se ono věčné Slovo Boží. Ona tedy jako strom milosrdenství přijímá v sebe dokonalou duši Synovu, kteráž jest zraněna a proniknuta vůlí Otcovou; a ona jako strom mající v sobě štěp jest zraněna

dýkou lásky a nenávisti. A tak vzrostla nenávist a láska v Matce i v Synovi, že Syn běží ve smrt z veliké lásky své k tomu, by dal nám život; a takový jest hlad a veliká touha po svaté poslušnosti Otce, že ztratil lásku k sobě a běží na kříž. Totéž činí ona nejsladší a nejdražší Máť, neboť dobrovolně ztrácí lásku Synovu: nejen že nečiní jako matka, aby ho odvracela od smrti, ale chce se učiniti žebřem a chce, aby umřel. Není to však nic podivného, neboť ona zraněna jest šípem lásky k našší spáse.

Nejdražší sestry a dcery a všechny v Kristu Ježíši, ještě-li jsme nevzplanuly ohněm svaté touhy po Matce i Synu, ať se již nenapínají naše zatvrzelá srdce. I prosím vás jménem Krista ukřižovaného, rozpustíť se ten kámen hojnosti nejvřelejší krve Syna Božího, která jest tak vřelá, že každou tvrdost a studenost srdce by rozpustila. A čím nás roz-

pustí? Jen tím, o čem jsme mluvili; že nás totiž rozpustí nenávistí a láskou. A to činí Duch Svatý, když přichází do duše. Pročež poroučím vám a vyzývám vás, dejte na jevo, že chcete tu dýku v sobě. A kdybyste se mne tázaly: „čím dáme to na jevo?“ odpovím vám: dvěma věcmi chci abyste to dávaly na jevo před obličejem Božím. Chci totiž, abyste nežádaly si času po svém přání, nýbrž po přání Toho, jenž jest; a tak budete zbaveny své vůle a oděny vůlí jeho. A jelikož jste mi psaly o své touze, bych přišla k vám, chci, aby byla zkonejšena lahodným jhem Syna Božího. A tak přijímati budete s uctivostí čas ten i každý jiný, byť byl sebe trudnější, pomysleš si, že nemůže býti než naším dobrem. S uctivostí tedy přijímejme každý čas.

Druhá věc, již dáte na jevo, že chcete onu dýku v sobě, toť kráčet se jhem svaté poslušnosti. A zvláště vy, paní,

ráda buďte poslušna Boha, snášejíc námahu, kterou na vás vložil, to jest správu svých oveček. A nebudiž vám trdným, vidíte-li se často stísňenou překážkami, které brání vám namáhati se pro bližního pro čest Boží; neboť tak, vídím, činili svatí učedníci, kteří pohrdali všelikou útěchou duchovní i časnou. Ó, jakou útěchou bývalo by jim bylo, aby se scházeli s matkou míru Syna Božího a druh s druhem! A přece, oděni svatebním rouchem Mistrovým, vydávali se všeliké námaze a potupě a smrti pro čest Boží a spásu bližního. A tak odloučen druh od druhu a tak pohrdající útěchami a objímající strasti, dobyli života věčného. Nuže tak chci, abyste i vy činila. A kdybyste mi řekla: „Ráda bych nebyla zaměstnána věcmi časnými,“ odpovídám vám, že tak jsou časnými, jak je konáme. A již jsem vám řekla, že všechno pochází od Dobroty svrchované; všec-

ko tedy jest dobré a dokonalé. Nechci tedy, abyste pod zámlinkou věcí časných vyhýbala se námaze, ale přeju si, abyste bedlivě a s okem namířeným k Bohu byla bedlivá, a zvláště byla bedlivá jejich duší. Neboť, jak dí svatý Bernard, láska lichotí-li, nešídí tě, kárá-li tě, nenenávidí tě. Nuže zmužile si počínejte, s ostrostmi i lahodnostmi, jak právě třeba v našem stavu. A nebuďte nedbalou ku káráni chyb, ale ať jsou malé či veliké, dbejte, ať jsou ztrastány, dle toho, jak kdo unese. Kdo tedy unese jen deset liber, nekladte naň dvacet, ale vezměte, co sama můžete. A jich prosím jménem Toho, jenž stal se nositelem naší bídy, ať se ohýbají těsnou brannou svaté poslušnosti, aby pýcha jejich vůle nesrazila jim hlavy.

A nebuďte vám, nejdražší sestry, obtížným svaté káráni. Ó, kdybyste věděly, jak krušné jest káráni Boží, stihající

duši, jež vyhybá se kárání v tomto životě! Lépe tedy, aby nedbalosti a nevědomosti naše a nepatrná láska naše k svatě poslušnosti byly trestány káráním v čase konečném, nežli aby se nám dostalo toho krušného pokárání v čase nekonečném. Budtež tedy poslušny pro lásku toho nejsladšího a nejrozmilejšího mládence Syna Božího, jenž byl poslušen až k smrti. A tak budeme míti onu dýku, odříznoucí pro ctnost Boží neřest pýchy; a zakořeníme se ve svaté ctnosti lásky, již budeme dávati na jevo ctností svaté poslušnosti, kterouž ukazovati budeme ctností svaté pokory.

Nic jiného vám nepravím, než abychom konaly svatou žádost, abychom zachovávaly, o čem jsme mluvily. Kdo jest na cestě, tomu třeba světla, aby nezloudil cestou. A nalezla jsem znovu světlo překrásné, jest to ona sladká panna Lucie římská, jež dává

nám světla. Avšak oné přesladké zamilované Magdaleny žádáme o onen odpor, jež měla k sobě. Anežka, ovečkatichosti a pokory, dá nám pokory. Hle tedy, Lucie dá nám světla, Magdalena nenávisti a lásky, Anežka dá nám oleje pokory. A takto majíce vystrojenu loďku duše své, vypravíme se na návštěvu svatého místa blaženého svatého Marty, oné zamilované opatrovnice, jež přijala Krista Člověka a Boha. Jest nyní ubytována v domě Otce Věčného, to jest v bytnosti Boží, a doufám, že pro přehojnost krve Ježíše Krista a pro zásluhy těchto a nejsladší Matky Marie, okoušeti a viděti budeme v oné bytnosti a v onom vidění Krista tvář v tvář. Prosím vás, bedlivě se přičiňme, abychom dovršily život pro něho.

Chválen budiž náš sladký Spasitel. Vám, paní, i tobě, dcero a sestro, se poručím a prosím, poručte mě sestře Augustině a všem ostatním,

ať prosí za mne Boha, aby
mne vyvedl z cesty nedbalos-
ti, abych běžela mrtva ce-
stou pravdy. Jiného vám o té

to věci nic nepravím. Chválen
budiž Ježíš Kristus ukřižova-
ný. Amen.

**PANÍ MITARELLE, CHOTI VI-
KA Z MOGLIANA, SENATORA
R. 1373 V SIENĚ.**

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Nejmilejší a nejdražší mat-
ko v Kristu sladkém Ježíši.
Já Kateřina, neužitečná slu-
žebnice Ježíše Krista, porou-
čím se vám, posilujíc vás v
drahocenné Krvi jeho, a přeu-
si viděti vás před obličejem
Božím služebníci věrnou, a-
byste totiž byla v té víře, jež
dává radost a veselí v duši
naši. Toť ona sladká víra,
kterou nám třeba míti, jak
pravil náš Spasitel: „bude-
te-li míti víru jen jako z-
něčko hořčičné a rozkážete-li
této hoře, ať se zdvihne, zdví-

hne se.“ V té víře, nejmilej-
ší sestro, prosím vás, setr-
vávejte.

Vzkázala jste mi, že v ne-
hodě, která potkala Senáto-
ra (jež vás, zdá se mi, pře-
velice zděsila), nemáte jiné
víry a naděje než v modlitby
sluhů Božích. Prosím vás te-
dy jménem Božím a nejslad-
ší Lásky Ježíše, trvejte stále
v té sladké a svaté víře. Ó
sladká víro, jež dáváš nám
život! Budete-li žítí v této
svaté víře, nikdy do vašeho
srdce nepadne smutek. Po-
cházejí smutek jen z víry, již
skládáme v tvory; neboť tvo-

rové jsou věc mrtvá a prchá-
vá a přicházejí na zmar; a
srdce naše nemůže nikdy spo-
činouti leč v něčem stálém
a pevném. Položíme-li tedy
srdce své v tvory, není ve
věci pevné. Neboť dnes člo-
věk živ jest a zítra mrtev.
Dlužno nám tedy, chceme-li
míti odpočinek, položit srdce
i duši věrou a láskou v Kri-
sta ukřižovaného; tehdy uzří-
me duši svou plnou radosti.
Ó, nejsladší Lásko, Ježíši!

Sestro má, nebojte se tvo-
rů. Jak pravil požehnaný Kri-
stus: „Nebojte se lidí, kte-
rým možno zabiti jen tělo,
ale bojte se mně, který mohu
zabiti duši i tělo.“ Jeho se
bojme, jenž praví, že nechce
smrti hříšníka, ale chce, aby
se obrátil a živ byl. Ó, ne-
vystihlá láska Boží, jež na-
před nám hroziš, že můžeš
zabiti tělo i duši, a to činíš,
abychom se pokořili a žili ve
svaté bázni! Ó, té dobroty
Boží! aby dala duši radosti,
praví, že nechce smrti naší,

ale abychom živi byli v něm.
Tehdy ukážete, nejmilejší se-
stro, že jste živa, když vůle
bude sjednocena a zladěna
s vůlí Boží. Ta sladká vůle
dá vám živé víry a naděje
položené v Boha.

Abyste dala život té sva-
té víře, dvě věci, prosím vás,
mějte na paměti. Předně, že
Bůh nemůže chtíti než naše-
mu dobru. Aby dal nám to
pravé dobro, vydal sám sebe
až v potupnou smrt kříže;
neboť hříchem byli jsme o
dobro připraveni. On sladce
pokořil sám sebe, aby vrátil
nám Milost a sňal s nás pý-
chu. Věru tedy jest pravda,
že Bůh nechce než našemu
dobru. Druhá věc jest, abyste
opravdově věřila, že co nás
potkává, ať smrtí či životem,
nemocí neb zdravím, bohat-
stvím či chudobou, nebo bez-
práví, jež by na nás páchali
přátelé nebo příbuzní neb kte-
rýkoli tvor, chci, abyste vě-
řila, že jest to dopuštěním a
vůlí Boží; a bez jeho vůle

ani lístek se stromu nespadne. Proto nejen se toho nebojte, jelikož Bůh dává nám takovou míru, jakou uneseme, a více nikoliv, avšak s uctivostí přijímejme, nejmilejší sestro, považující se nehodnými tak velikého dobra, jako jest snášeti námahu pro Boha. A poněvadž ďábel rád by nám nahnal hodného strachu z nehody, které se bojíte, chopte se rychle zbraně víry, věříc, že Kristem ukřižovaným budeme osvobozeni. A tak setrváte v nejdokona-

lejší radosti, věříc, jak jsme pravili, že Bůh nechce než našemu dobru. Posilujte se Kristem ukřižovaným a nebojte se. Jiného nic vám nepravím, než aby všechny vaše činy byly konány s láskou a bázní Boží. Pomněte, že jest vám zemřítí a nevíte kdy; a oko Boží jest nad vámi a pozoruje všechny vaše činy. Sladký Bože, dej nám smrt raději, než abychom tebe urazili. Chválen buď Ježíš Kristus.

BRATRU JAKUBOVI Z PADUY, PŘEVOROVÍ KLÁŠTERA OLIVETÁNSKÉHO VE FLORENCII.

Jménem Ježíše Krista u křížovaného a sladké Marie. Vám, ctihodný otče v Kristu Ježíši úctou k nejsvětější svátosti, já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, poroučím se v drahocenné krvi Syna Božího, přejíc si viděti vás v pravdě sluhou věrným našemu sladkému Spasiteli; jakož on pravil: „budete-li míti víru jako zrnečko hořčičné a přikázete-li této hoře zdvihni se, zdvihne se.“ A to se mi jeví pravdou, nejdražší otče; neboť duše věrná, jež složí la všecku svou víru a naději

na dřevo nejsvětějšího kříže, kdež nalézáme Beránka upraženého ohněm božské lásky, nabývá odtud takové víry, že nebude nižádné hory, hory totiž nějakého hříchu, ať pýchy či nevědomosti nebo nedbalosti naší, aby, přikázeme-li jí s živou vírou mocí onoho nejsvětějšího kříže, aby vůle naše nepohnula horou tou od neřesti k ctnosti, od nedbalosti k pilnosti, od pýchy k dokonalé pravé pokorě, v níž zříme Boha poníženého nám lidem. I odvalí se hora nevědomosti, a octneme se poníženými v pravém

a dokonalém poznání sebe samých; a uvidíme, my že nejsme, a uvidíme se činitely toho, co není. Tehdy nalézá duše v sobě založenou dobrotu Boží s nejvřelejší láskou, neboť vidí, že Bůh miloval ji v sobě samém ještě než ji stvořil; a když byla užřela ubohost svou a dobrotu Boží k sobě, nabývá nenávisti k sobě a lásky k sladkému Ježíši.

A ježto vidí, že byl a jest v odboji proti Bohu, koná to dobro, s jaké jsme, žádaje si vykonati na sobě spravedlnost; a nejen že necítí se spokojeným, konaje spravedlnost na sobě, ale touží, aby tvorové se na něm mstili, přeje si snášeti od nich bezpráví, trýzně, opovržení a posměch, a nelze mu míti zalíbení v ničem jiném než v utrpení a v snášení námah s dobrou a pravou trpělivostí.

Tehdy ukazuje svou víru živou a nikoli mrtvou; a ukazuje, že srovnal vůli svou

s vůlí Boží. A rozkázal hořám, aby se zdvihly, i zdvihly se a octly se v ctnosti. A stává se rozsuzovatelem svaté vůle Boží; z vůle té pak vzniká světlo, že co vidí a co by se mu přihodilo ať od lidí či od ďáblů nebo jakkoliv, nemůže viděti, že by to pocházelo odjinud než z této svaté vůle Boží. A nic oné mysli a oné duši nemůže býti trýzní; žádného času ani stavu nechce si voliti po svém, nýbrž jenom jak se líbí dobrotě Boží. Vidí totiž, že Bůh jest svrchovaně dobrý a že nemůže chtíti leč našemu dobru a našemu posvěcení; jak praví sladké zamilované Pávló, že vůle Boží jest, abychom byli v něm posvěceni. Když tedy duše užřela tak nevýslovnou láskou, že co Bůh činí a dopouští, dáno jest nám z obzvláštní lásky, vstává s dokonalou horlivostí a odívá se a upíná se v to lahodné a sladké roucho, jímž naplňuje se to sladké slovo žaltáře:

„Okuste a vizte, atd.“ A o pravdu, nejdražší otče, tak tomu jest, že neokouší-li ho člověk v tomto životě láskou a touhou, nebude mu dáno viděti ho v životě trvalém. Ó, jak blažena bude duše naše, budeme-li ho okoušeti, oděni jsouce v tu svatou a sladkou vůli! Roucho to jest znamením, jímž dáváme Spasiteli svému na jevo lásku, již mu přinášíme. A z lásky roste živá víra, neboť tak-

vou mám víru a naději, jak miluju; a milování, láska totiž božská, rodí dítky ctností živých a nikoli mrtvých. Vzhůru tedy, otče, přetvořme srdce i duši svou tou zcela strávenou a rozpálenou a nejžhavější láskou; skryjme se do ran stráveného srdce Syna Božího. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Běžme, běžme, neboť čas jest krátký. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

VELKÉMU OPATOVÍ ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO U SIENY.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás v nejdokonalejší lásce. Láska ta nehledá věcí svých. Jest svobodná a není otrokyní vlastní smyslnosti; jest obsáhlá a štědrá, rozšiřujíc srdce své láskou k Bohu a milováním svého bližního, proto umí snášeti a nadnášeti chyby tvorů z lásky k Tvůrci, jest soucitná a nikoli krutá, neboť odvrhla od sebe to, co činí člově-

ka krutým, totiž lásku k sobě; proto přijímá vlídně s velikou útrpností bližního svého pro Boha; jest blahovolná, mírná a bez hněvivosti; hledá věcí spravedlivých a svatých, a nikoli nespravedlivých; a jak jich hledá, tak je v sobě zachovává; proto skví se perla spravedlnosti v jejích prsou. Láska, lichotí-li, nešálí, a kárá-li, nemá nenávisti ani hněvu; alesoucítěně miluje všechny jako syny, ať lichotí či kárá, ať jakkoliv. Jest matkou, jež počíná v duši dítky ctností a rodí je pro čest Boží v bližním svém. Její kojnou jest hluboká

pokora. A jaký pokrm dává jí tato její živitelka? Pokrm světla a sebepoznání; světlem tím poznala svou bídu a křehkou smyslnost, příčinu všelike bída. Poznáním tím se pokoruje a pojímá nenávist k sobě; a tou živí v sobě oheň božské lásky, poznávajíc nevýslovnou dobrotu Boží, kteráž jest začátkem a koncem všeho jejího poznávání. Nabyvši toho světla a poznání, libuje si v tom pokrmu, jež Bůh nejvíce miluje, to jest v tvorstvu jeho, jež stvořil k obrazu a podobnosti svému; a tak je miloval, že svého jednorozeného Syna vydal na smrt, aby usmířil jeho hněv a vytrhl je z dlouhé války, do níž dostalo se proviněním Adamovým, a aby ve své nejsladší Krvi umyl tvář duše, jež svým proviněním byla všecka zhyzděna. On byl naším smírem a naším prostředníkem mezi Bohem a námi, vzav na sebe rány spravedlnosti. Byl naším lékařem, jenž přišel, aby uzdravil lid-

ské pokolení, jež leželo nemocno, jak praví slavný apoštol Pavel. Jest naší posilou, dav se nám za pokrm. To sladké Slovo, aby naplnilo poslušnost a vůli Otce svého v tvorstvu, běželo jako zamilované k stolu nejsvětějšího kříže, tam jedlo pokrm duší podstupujíc trýzně, potupy a opovržení a posléze potupnou smrt; otvírajíc tělo své, jež se všech stran vylévalo krev. To vše ukazuje lásku Boží k člověku; proto duše, jež jest v lásce, libuje si v témže pokrmu duší a nechce ho již bráti jinak než ho bral Kristus sladký a dobří Ježíš, to jest žádá si s ním spolu trpěti, a proto s radostí snáší hlad a žízeň, pohany a opovržení, útrapy od lidí i od ďáblů. Tento Beránek snesl náš nevděk, ničemu neustupuje, jen aby naplnil naše spasení. Pravím, že duše, která jest v lásce, v tom i ve všem ostatním snaží se seč jest připodobniti se jemu a následovati jeho šlépějí. S dobroti-

vostí přijímá pod křídla svého milosrdenství toho, kdo jí u-
blížil, vidouc, že Dobrota Bo-
ží ji učinila totéž. Jak jest slad-
ká tedy tato matka láska!
Jest jaká cnost, která by ne-
byla v ní? Nikoliv. Ona není
ve tmě, jelikož vůdcem jejím
jest světlo nejsvětější víry, kte-
ráž jest zornicí zraku vědomí,
jež řídí náklonnost k tomu,
co jest jí milovati, stavějíc ji
na zřetel lásku Boží k ní a
nauku Krista ukřižovaného.
Proto náklonnost, jež světlem
uviděla, že jest milována, jest
nucena milovati svého Tvůrce,
v pravdě, a projevuje to tím,
že následuje nauky pravdy.
Sluší tedy zajisté povstati ze
spánku nedbalosti a nevědo-
mosti a s horlivostí hledati
ji v krvi Krista ukřižovaného;
neboť v krvi představuje se
nám ten sladký a milostný
oheň. Tímto způsobem získá-
me života milosti, jiným však
nikoliv.

Proto jsem vám pravila, že
přeju si viděti vás v nejdoko-

nalejší lásce, kterou každému
rozumnému tvorů jest míti v
sobě, chce-li okoušeti Boha
v životě trvalém. Mnohem ví-
ce však jsou k ní povinni a
jest jí zapotřebí těm, kterým
jest řídití a spravovati duše;
neboť jest to tak veliké břímě,
že kdyby neměli lásky, neu-
nesli by toho jha, aby neurá-
želi Boha. Jest třeba, aby lá-
ska představeného byla do-
konalá s největším varem lá-
sky a touhou po spáse jeho
poddaných, a nikoli vlažná a
nedokonalá. A aby se světlem
rozeznávání uměl dávatí kaž-
dému, kolik unese; a laskavě
káral, čině se nemocným s
nimi a zároveň lichotě i ká-
raje dle toho, jak žádá spra-
vedlnost a milosrdenství; a
aby hledal ovečky zbloudilé,
a když ji nalezne, by vložil si
ji na bedra a nesl břemena
její na sobě a radoval se a
hod slavil nad ovečkou navrá-
cenou do ovčince.

K té radosti vás vybízím,
nejdražší otče, vůči ovečce

vaší, jež tak dlouho byla ve stádě s ostatními; jest to Bratr P., jenž nyní jest mnichem u Svatého Vavřince; a zdá se zpokornělou, by přijala metlu spravedlnosti, a že ráda by se

vrátila do svého ovčince pod poslušnost řádovou a vaši. Více nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko!

PŘEVOROVÍ BRATŘÍ OLIVETÁNŮ U SIENY.

Jménem Ježíše Krista ukřiv-
žovaného a sladké Marie.
Nejmilejší a nejdražší otče
úctou k nejsvětější Svátosti
a bratře v Kristu sladkém Je-
žíši. Já Kateřina, služebnice a
otrokyně sluhů Ježíše Krista,
píšu vám v drahocenné Krvi
jeho, přejíc si viděti vás tím
pastýřem dobrým a zmužilým,
byste pásal a spravoval s do-
konalou bedlivostí ovečky so-
bě svěřené, uče se od slad-
kého Mistra pravdy, jenž po-
ložil život za nás ovečky, jež
jsme byly mimo cestu Milosti.
Toho ovšem, nejsladší bratře
v Kristu sladkém Ježíši, ne-

možno vám bez Boha, a Boha
nelze nám míti na zemi; avšak
vidím, že jest nám sladká po-
moc; když totiž jste srdce ne-
patrného a malého, chci, aby-
ste učinil jako Zacheus, jenž
jsa maličký vyskočil na strom,
aby uviděl Boha. Za tu hor-
livost zasloužil si toho slad-
kého slova, řkoucího: „Za-
chee, jdi do domu svého, ne-
boť dnes dlužno mi s tebou
jísti.“ Tak třeba i nám činiti;
jsouce tedy malí, úzkého srdce
a nepatrné lásky, vyskočme
na strom nejsvětějšího kříže.
Tam uzříme a dotkneme se
Boha; tam nalezneme oheň

jeho nevystihlé lásky a milování, jenž ho hnál, aby běžel až v potupy kříže, vyzdvižen byl do výše, hladověl a žíznil žízní po cti Otcově a naší spáse.

Vizme tedy našeho sladkého a dobrého Pastýře, jenž dal život svůj s tak hladovějící touhou a řeřavící láskou, nevšímaje si svých trýzní ani naší netečnosti a nevděku k tak velikému dobrodiní, ani výčitek Židů, ale jako zamilovaný, poslušen svého Otce s největší uctivostí. Snadno se tudíž splní na nás, chcemeli a vyskočíme-li na strom, a nestrhne-li nás naše nedbalost, slovo, jež pověděla sladká ústa Pravdy: „Až budu vyzdvižen do výše, všechno potáhnu k sobě.“ A tak opravdu se stává, že duše, jež vyskočila, vidí řinouti dobrotu a moc Otcovu, kteroužto mocí dal krvi Syna Božího sílu, smývat naše nepravosti. Tam vidíme poslušnost Krista u křižovaného, jenž z posluš-

nosti umírá; a koná tuto poslušnost s takovou touhou, že větší jest mu trýzeň touhy než trýzeň tělesná. Viděti milostivost a oplývající hojnost Ducha Svatého, tu totiž lásku nevýslovnou, jež držela ho přibitého na dřevě nejsvětějšího kříže, že ani hřeby ani provaz nebyly by ho udržely připoutaného, kdyby pouta Lásky nebylo bývalo. Bylo by věru z diamantu srdce, jež hož tvrdost by nepovolila tak nesmírnou láskou. A opravdu srdce zraněné tímto šípem vzpíná se s veškerým svým úsilím, a nejen že člověk v sobě jest čist, ale čista jest i duše, pro kterouž Bůh všechno učinil. A řekl-li byste mi: „já nevyskočím, neboť jest to velmi vysoko“, pravím vám, že udělal stupně na svém těle. Zdvihněte náklonnost k nohám Syna Božího a vyskočte k srdci, otevřenému a strávenému pro nás; a dojdete míru úst jeho a stanete se chutnatelem a pojídatелеm

duší; a tak budete pravým pastýřem, dávajícím život za ovečky své. Čiňte, ať máte stále oči nad nimi, aby neřest byla vykořeněna, a sázejte v nich ctnost.

A posílám vám dvě nových oveček : popřejte jim útulku celly i studia, jsou to dvě ovečky, jež užijí bez námahy, a budou vám velikou

radostí a útěchou. Nic jiného vám nepravím. Posilujte se vespolek, vížice se poutem lásky, vyskakujte na onen strom nejsvětější, kdež si sejdí plody ctností, zralé na těle Syna Božího. Běžte s bedlivostí. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRŘÍM MIKULÁŠOVI Z GHIDY, JANOVI ZERRIMU A MIKULÁŠI JAKUBOVU Z VANNUZZIA, OLIVETÁNŮM.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synové v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás následovníky pokorného a neposkvrněného Beránka, kterého nám nyní představuje svatá Církev v takové pokoře a něžnosti, že každé srdce lidské mělo by umdleti a zavrhnouti a zničiti svou pýchu. Toto pacholátko přišlo, aby ukázalo nám cestu a nauku pravdy; neboť cesta byla zrušena hříchem

Adamovým tak, že nikomu nebylo lze dojíti cíle života věčného. Proto Bůh Otec, puzen ohněm své lásky, poslal nám Slovo jediného Syna svého, jež přišlo jako vůz ohnivý, dávajíc nám na jevo oheň nevýslovné lásky a milosrdenství Otce věčného; a naučilo nás učení pravdy a ukázalo nám cestu lásky, již jest se nám držeti. Proto pravilo: Já jsem cesta, pravda a život; kdo kráčí mnou, nekráčí temnotou, ale dojde světla." A tak tomu jest; neboť kdo následuje této cesty v pravdě, nabývá života Milosti a kráčí

se světlem nejsvětější víry a světlem tím dochází věčného patření na Boha. Kde nás naučilo tomu učení to sladké a rozmilé Slovo? Na stolci nejsvětějšího kříže. A tam umylo nám tvář duše naší svou drahou cennou Krví. Pravím, že ukázalo nám cestu lásky a nauku ctnosti. Ukázalo nám, jak jest nám milovati, abychom nabyli života. Jsme tedy povinni a zavázáni následovati ho; a kdo ho nenásleduje cestou ctnosti, již ho pronásleduje neřestí. Mnozí tedy chtějí pronásledovati a nikoli následovati, a nechtějí kráčetí za ním, nýbrž před ním, dělajíce si jinou cestu znova, to jest, chtějíce sloužiti Bohu a míti ctnost bez námahy. Leč klamou se, neboť on jest cesta. Takoví nejsou silni ani vytrvalí, ale ochabují a v čas boje odhazují zbraň, zbraň totiž pokorné a ustavičné modlitby s rozohněnou láskou, a dýku vůle, již se brání. Dýka ta má dvojí ostří, a to nenávisť k ne-

řesti a lásku k ctnosti. A bere se rukou svobodné vůle a vrhá se na nepřítele. A tak, připraviv se o zbraň, již odrážel rány mnoha pokušení, obtíží tělesných a pronásledování lidských, a vydav dýku, již se bránil, ocitá se přemožen a ubit, z čehož mu nevyplývá sláva, nýbrž stud a zahanbení. A to vše ho potkává, protože nenásleduje učení Slova, ale pronásleduje ho, chtěje kráčetí jinou cestou nežli šlo Ono.

Nuže dlužno nám držeti se ho a milovati upřímně v pravdě, ne z bázně před trestem, jenž stihá toho, kdo nemiluje, ani z ohledu na prospěch a zalíbení, jež nachází duše v lásce, ale jen proto, že svrchované Dobro zasluhuje, aby bylo námi milováno. I jest nám ho milovati, byť bychom ani neměli z toho užitku; a byť bychom neměli škody nemilující, přece jest nám milovati. Tak činil on, neboť miloval nás, aniž byl námi milován, a ne z prospěchu,

jehož by se mu snad dostalo, ani pro škodu, kterou by snad utrpěl nemiluje nás; jestli on Bůh náš, jenž nemá nás potřeby; i není mu naše dobro na prospěch a naše zlo není mu na škodu. Jelikož tedy miloval nás pro svou dobrotu, tak i nám jest ho milovati jen pro jeho dobrotu. A prospěch, kterého nelze nám přinášeti Bohu, třeba přinášeti bližnímu našemu a milovati ho s láskou; a nezmenšovati lásky k němu pro nějaké bezpráví, které by nám způsobil, ani pro jeho nevděk. Ale dlužno býti stálým a vytrvalým v lásce k Bohu i k bližnímu; neboť tak činilo to sladké a roztomilé Slovo, jež nemělo na zřeteli než čest Otce a naše spasení; a nestalo kráčet i běžet v potupnou smrt kříže pro náš nevděk (viděloť, kterak zhrdáme jeho krví), ani pro trýzeň nebo potupy, v nichž se vidělo. Proč? Protože jeho základem bylo milovati nás

jen pro čest Otcovu a naše spasení.

Toť tedy cesta, již nás naučilo, dávši nám nauku pokory a poslušnosti, trpělivosti, síly a vytrvalosti. Nenechalť jha poslušnosti, jež přijalo od Otce, ani spásy naší, pro nějakou trýzeň; ale s takovou trpělivostí, že nikdo nezastlhl jeho hlasu z nějakého reptání. Silný a vytrvalý až do posledku, kdy vrátil nevěstu pokolení lidského do rukou Otce Věčného. Vidíte tedy, synové moji, že ukázal vám cestu a naučil vás učení. Jest vám tudíž následovati ji zmužile a beze vší bázně otročké, avšak s bázní svatou, s živou nadějí a vírou; vždyť Bůh nevloží na vás většího břemene než byste unesli. A s tou vírou odpověděti dáblu, když by vám naháněl strachu v mysl, říkáje: „Těch bojův a námah Řádu a jha poslušnosti, toho ty neseseš“, nebo: „Lépe, abys odešel a žil v lásce obecné.

Nebo jdi do jiné řehole, jež by ti byla snadnější než tato, a bude ti lze lépe spasiti svou duši." Nevěřte tomu, ale se světlem víry vytrvejte ve stavu svém až do smrti. Již jste vyvedeni, nejdražší synové, dobrotou Boží z hnisu světa, a vstoupili jste do lodičky svaté řehole, byste se plavili tímto mořem rozbouřeným na ramenou Řádu a ne na svých, s kormidlem svaté poslušnosti; a před sebou máte vztyčený stožár nejsvětějšího kříže. Napněte naň plachty své nejvroucnější lásky, s nimiž doplujete přístavu spásy, nadmete-li se větrem svaté touhy, s nenávistí a odporem k sobě, s pokornou, poslušnou a ustavičnou modlitbou. Pak s tímto větrem příznivým se dopluje, a s vytrvalostí, přístavu života věčného.

Avšak chraňte se, ať kormidlo poslušnosti nevypadne vám z rukou, neboť tu byli byste v nebezpečí smrti. Jsem jista, že svlečete-li své srdce

ze sebelásky smyslné a budete-li v pravdě oděni Křístem ukřižovaným, milující ho totiž upřímně bez ohledu na trýzeň nebo zalíbení, jak bylo řečeno, budete pevně státi v loďce Řádu a držeti se stožáru nejsvětějšího kříže, následující nauk a šlápějí pokorného a neposkvrněného Beránka, zapírajíce a ubíjejíce svou vlastní vůli ochotnou poslušností, by nikdy neustala pro nějakou námahu nebo pro poslušnost nesnesitelnou, avšak stále jsouce poslušni až do smrti. Ó slavná ctnosti, jež neseš s sebou pokoru! Neboť tak jest člověk pokorný, jak jest poslušný, a tak poslušný, jako pokorný. Znamením, že poddaný má v sobě tuto poslušnost, jest trpělivost; maje tu trpělivost, nebude se zpěčovati vůli Boží ani vůli představeného, leda by mu bylo přikázáno, co by bylo urážkou Boží; toho totiž nesmí poslouchati, jiného však všeho. Ctnost

tato nebývá samotna, když jest dokonalá v duši, nýbrž provází ji světlo víry, založené na pokoře; neboť jinak nebyla by poslušna se statečností a dlouhou vytrvalostí a s drahocennou perlou trpělivosti.

Nuže takto běžte cestou lásky v pravdě, držíce se cesty Slova jednorozeného Syna Božího; a následovati budete nauky jeho, byste byli poslušni, běžíce pro čest Boží a pro spásu svou a bližního k potupné smrti kříže, to jest s úzkostlivou touhou přejíce si trpěti trýzně, ať jakkoliv vám jich Bůh dopřává, ať pokušeními ďáblovými či útrapami tělesnými či křivdami, jež by vám působili tvorové; a všechno budete snášeti z lásky ke Kristu ukřižovanému až do smrti. A nebývejte mrzuti pro nějaký boj, jenž by vám nastal, ale povězte to svému představenému. A trpte zmužile a uchovávejte vůli, aby nesou-

hlasila. Takto neurazíte Boha, ale dostane se vám ovoce vašich námah; a tak budete následovati nauky pokorného a neposkvrněného Beránka; neboť jinak byste umdleli a nevytrvali byste ve své chůzi, ale každé hnutí sráželo by vás na zem. Proto jsem vám pravila, že přeju si viděti vás následovníky pokorného a neposkvrněného Beránka; neboť jiné cesty jsem neznala a neviděla. A tak jest doopravdy; a kdo jiné cesty hledá, bývá oklamán. Pročež zmužile, nejdražší synové, plňte vůli Boží na sobě, a slib, který jste učinili, když jste vyšli z temnot světa a vstoupili do světla svaté Řehole.

Budiž vám doporučen Jan, byste zaň prosili Boha, aby se vrátil do svého ovčince. A vezměte si příklad z něho, abyste se pokořovali; a nedržte se slabosti srdce. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JISTÝM NOVICŮM Z ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO SVATÉ MARIE.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synové v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás syny poslušnými až k smrti, učícími se od Beránka neposkvrněného, jenž byl poslušen Otce až k potupné smrti kříže. Pomyslete, že on jest cestou a pravidlem, jímž jest se vám a každému tvorů řídit. Chci, abyste si ho postavili jako cíl před očima mysli své. Uvažte, jak jest poslušné toto Slovo! Nevya-

hýbá se námaze, kterou trpí velikým břemenem, jež vložil naň Otec, nýbrž běží s největší toužebností. To ukázal při večeři Svatého Čtvrtku, kdy pravil: „S toužebností jsem toužil slaviti tyto Přesnice s vámi, prve než bych zemřel.“ Zamýšlel totiž slaviti přesnice naplnění vůle Otce a jeho poslušnosti; proto vida čas jaksi dovršeným (viděl se u konce, kdy měl konati oběť těla svého Otci za nás), raduje se a plesá, a s veselím praví: „S toužebností jsem toužil.“ To byly Přesnice, o nichž mluvil,

dáti totiž sebe za pokrm a z poslušnosti Otce obětovati oběť těla svého. Neboť jiné přesnice s učedníky svými často slavil, takových však nikdy. Ó nevystihlá nejsladší a nejvroucnější láska ! ty nemyslíš na trýzně své ani na potupnou smrt svou, neboť kdybys na ně myslel, nekráčel bys s takovou radostí a nenazýval bys jich přesnicemi. Pomyslete, synové moji, že tento sladký Beránek jest pravý orel, jenž nehledí k zemí svého člověčenství, nýbrž upírá zrak jen na kolo slušné, na Otce věčného ; vidí v sobě, že vůli jeho jest, bychom byli v něm posvěceni. Tohoto posvěcení nelze nabýti pro hřích našeho praoce Adama. Jest nám tedy třeba prostřednictví a pojítka, jímž by tu vůli Boží bylo lze naplniti. I vidí Slovo, že jeho určil a dal mu za chof pokolení lidské a přikázal mu z poslušnosti, aby učinil nám pojítkem svou Krev, aby vů-

le jeho se na nás naplnila a my Krví byli posvěceni. Nuže to jsou ty sladké Přesnice, jež tento Beránek neposkvřený slaví ; a s největší záníceností a touhou zároveň plní vůli Otcovu k nám i zachovává a splňuje jeho poslušnost. Ó, sladká láska nevystihlá, ty spojila jsi a spojila tvorstvo s Tvůrcem. Učinil, jako se činí s kamenem, jenž se spodobuje s kamenem, aby když přijde vítr... nechce, by mu škodil ; vkládá tam živé vápno hašené vodou. Ty, Slovo Vtělené, položil jsi kámen tvorstva ; vštípil jsi je na jeho Tvůrce ; pojítkem jsi nám učinil Krev, do níž se namísilo živého vápna božské bytnosti tvým spojením s přirozeností lidskou ; uchránil jsi nás mnoha protivných větrů silných bojův a pokušení a mnoha trýzní a muk, jež působí nám ďábel, tvorové i tělo naše, kteří všem jsou našimi odpůrci a zabíjejí duši naši. Vidím, sladká

Pravdo prvotní, že Krví, kterou jsi nám učinila pojátkem, žeť ta stala se tak silnou, že žádný vítr protivný jí nestrhne. Věru tedy má tvorstvo důvod, nejsladší Lásko, aby milovalo jen tebe a nebálo se, byť přišlo na ně jakékoliv mámení.

Tak vás prosím, synové moji v Kristu sladkém Ježíši, nebojte se nikdy, důvěrujíte v krev Krista ukřižovaného. Ani pro hnutí a mámení nepovolujte, ani ze strachu, že nevytrváte, ani z bázně, že by vás snad příliš trápilo snášení poslušnosti a Řádu vašeho, a pro nic z toho, co by se vám přihodilo, nikdy se nebojte. Zachovejte jen v sobě dobrou a svatou vůli, kteráž jest té zdi pánem, jenž pákou svobodné rozvahy může ji zbořiti i zachovati, dle toho, jak se líbí pánu dobré vůle.

Nuže nechci, abyste se ještě kdy báli; každá bázeň otrocká zmizí z vás. Řekne-

te se sladkým a zamilovaným Pavlovým, odpovídající vlažnosti srdce a šalbám dábelským: „Snášej dnes, duše má. Pro Krista ukřižovaného všechno snesu; neboť touhou a láskou jest ve mne, kdo mne posiluje.“ Milujte, milujte, milujte. Opíjejte se krví toho sladkého Beránka, jenž zpevnil vám tvrz vaší duše, vytrhl ji z otroctví zvrhlého tyrana ďábla; dal vám ji svobodnou a paní, neboť není, kdo by jí vzal panství, nechce-li ona. A to dal každému tvorů.

Pozoruju však, že božská Prozřetelnost postavila vás do loďky, abyste neumdleli v bouřlivém moři tohoto temného života; toť svatý a pravý Řád. Loďku tu vede jeho svaté a pravé poslušnosti. Považte, jak veliká jest milost, již vám Bůh učinil, znaje slabost vašich paží. Kdo totiž jest ve světě, plaví se po tomto moři na svých pažích; kdo však jest ve svatém Řá-

dě, plaví se na pažích jiných. Je-li opravdově poslušen, není mu vydávati počet ze sebe, nýbrž Řádu jest vydávati jej; neboť zachovával poslušnost svému představenému. Na tom, budete-li následovati Beránka utraceného, upozoruju, jste-li poslušni. Řekla jsem vám již, že chci, abyste se učili od sladkého a dobrého Ježíše, jenž byl poslušen až k smrti a naplnil vůli Otcovu a jeho poslušnost; tak chce Bůh, abyste činili i vy, abyste plnili vůli jeho, zachovávající Řád svůj, majíce ho před sebou jako zrcadlo. Raději zemřítí nežli přestoupiti někdy poslušnost představeného. Mějte se o všem na pozoru, kdyby někdy se stalo (a Bůh svou milostí to zmaříž) a představený prikazoval, co by bylo mimo Boha; toho nesluší poslechnouti, a ani já toho nechci; neboť nesluší, aby tvor poslouchal mimo Tvůrce. Ale ve všem jiném rádi vždy po-

slouchejte. Nedbejte své útěchy ani duchovní ani časné.

To vám pravím, protože někdy ďábel dává nám dívat se pod barvou ctnosti a větší zbožnosti. Rádi bychom místa a doby po svém, říkájíce: „V tom čase a místě mám více útěchy a pokoje duše své.“ Poslušnost však někdy nebude chtítí. Pravím, že chci, a povinni jste následovati poslušnosti spíše nežli svých útěch. Pomyslete si, že jest to skrytý klam, jenž potkává všechny služebníky Boží; že pod záminkou lépe sloužiti Bohu, neslouží Bohu. Vězte, že jen vůle to jest, která neslouží a slouží. Máš-li ty, řeholník, vůli, ďábel neukazuje ti jí věcmi hrubými z vnějšku; neboť již jsi jich zanechal, opustiv svět, ale klade ti v ni věci duchovní, říkáje: „zdá se mi, že jsem u větším pokoji a u větší lásce Boží, jsem-li na tom místě a ne na jiném.“ A aby toho nabyl, vzpírá se poslušnosti,

a i když dlužno mu ji konati, koná ji s bolestí. A tak chtěje pokoje, zbavuje se ho. Lépe tedy jest zbýti se vlastní vůle a nic nemysleti na sebe; a jen viděti na sobě plnění vůle Boží a svatého Řádu a plnění poslušnosti svého představeného. Jsem jista, že budete orlíky, učícími se od orla pravého. Lidé světa, kteří se odlučují od vůle svého Tvůrce, takto si počínají: Když Bůh sešle na ně nějaké soužení a pronásledování, říkají: „Toho já si nepřeju; ne tak pro trýzeň, jako proto, že se mi to zdá příčinou toho, že se odlučuju od Boha.“ Klamou se však, neboť jest to falešný pocit smyslný, a obloužením ďábelským vyhýbají se utrpení, a více bojí se utrpení nežli urážky Boží. S každým tedy pokolením zkouší ďábel tento klam. Sluší tudíž zapíratí tuto naši vůli. Lidé svěští poslouchají příkázání Božích; řeholníkům jest poslouchati příkázání i rad,

jak slíbili svatému Řádu. Nuže vzhůru, synové moji! poslušni až k smrti s pravými a opravdovými ctnostmi. Považte, že jak budete pokorní, tak budete poslušni; neboť v poslušnosti pramení žilá pokory, a v pokoře poslušnost; a obě vycházejí ze zdroje nejvroucnější lásky. Tento zdroj lásky vyvedete z boku Krista ukřižovaného. Tam chci abyste ji čerpali, majíce tam místo a příbytek. Víte, že řeholník, jenž jest mimo cellu, jest mrtev, jako ryba, která jest mimo vodu. Proto vám pravím o celle boku Kristova, kdež naleznete poznání sebe i jeho dobroty.

Nuže vstaňte s největší a roznícenou žádostí: jděte, vstupte a přebývejte v tomto sladkém příbytku; a nebude ďábla ani tvora, jenž by vám vzal Milost nebo zabránil vám byste nedošli cíle svého, vidění a požívání Boha. Nic jiného vám nepravím. Poslouchejte až k smrti, následující

Beránka, jenž jest cestou a pravidlem. Koupejte se v krvi Krista ukřižovaného, skrývejte se do ran Krista ukřižovaného. Zůstávejte ve sva-

tém a sladkém milování Božím. Milujte se, milujte se vespolek. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

**BRATRU MIKULÁŠOVI Z GHI-
DY, Z ŘÁDU OLIVETÁNSKÉHO.
(DIKTOVÁN U VYTRŽENÍ.)**

Jménem Ježíše Krista ukřizovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho, přejíc si viděti vás obyvatelem celly poznání sebe a dobroty Boží k vám, kterážto cella jest příbytkem, ježž nosí člověk s sebou, kamkoliv jde. V té celle nabývá se pravých a opravdových ctností, a zvláště ctnosti pokory a nejvroucnější lásky. Neboť poznáním sebe duše se pokořuje, poznávajíc svou nedokonalost, a že není;

ale vidí, že bytí své dostala od Boha. Jakmile pak poznává dobrotu svého Tvůrcena sobě, odvděčuje se mu za své bytí a všelikou milost spočívající na bytí; a tak nabývá pravé a dokonalé lásky, miluje Boha celým srdcem a celou náklonností a celou duší svou. A jak miluje, pojímá nenávisť k vlastní smyslnosti, že z nenávisť k sobě jest rád, že Bůh chce a ví, jak ho trestati za jeho nepravosti, jakkoliv se mu líbí. Takový stává se hned trpělivým v každém soužení, ať jest z nitra či z vnějšku. Má-li je totiž v nitru, rozlič-

nými myšlenkami, snáší je dobrovolně, považuje se nehodným pokoje a klidu myslí, jaký mají jiní sluhové Boží, a považuje se hodným utrpení a nehodným ovoce, jež následuje po utrpení.

Odkud mu to přichází? Ze svatého sebepoznání. Kdo poznává sebe, poznává Boha a dobrotu Boží k sobě, a proto miluje. V čem libuje si tehdy ona duše? Libuje si v snášení bez viny pro Krista ukřižovaného; a nedbá pronásledování světa ani utrhaní lidských; ale zalíbením jejím jest snášeti chyby svého bližního. A hledá, jak snášeti v pravdě námahy Řádu, a raději by zemřel nežli by přestoupil jeho poslušnosti; avšak stále jest poddán netoliko představenému, ale i tomu, který zde nejnižším. Nedomýšlí se totiž o sobě a ničeho si nepřičítá, proto se činí opravdově poddaným každému člověku pro Krista ukřižovaného, ne v poddanství záliby nebo hříchu, avšak s pokorou

a z lásky k ctnosti. Prchá styku se světem a se světskými osobami; a prchá vzpomínce na přibuzné (neřku-li, aby se s nimi stýkal), jako jedovatým hadům. Stal se milovníkem cely a kochá se pěním žalmů s pokornou a ustávicí modlitbou; a cella stala se mu nebem. A raději bude v celle s trýzněmi a mnoha boji s ďáblem, nežli mimo celly v pokoji a klidu.

Odkud má toto poznání a přání? Dobyl a získal ho v celle sebepoznání; kdyby totiž nebyl prve měl tohoto přibytku celly myslí své, nebyl by si přál a nebyl by miloval celly skutečné. Ale že uviděl a poznal v sobě, jak nebezpečno jest vybíhati a býti mimo celly, proto miluje. A věru mnich mimo celly umírá, jako ryba mimo vodu. Ó, jak nebezpečno jest mnichu vycházeti! Jaké sloupy viděli jsme padnouti vybíháním a pobytem mimo celly, kromě času povinného a přikázaného. Kdy-

by to přikazovala poslušnost nebo zvláštní naléhající láska, tím duše by škody neutrpěla, avšak lehkostí srdce a bláhovou láskou, kterou někdy nevědomec — zmámen ďáblem, jenž táhne ho z cely — věnuje svému bližnímu. Nevidí však, že nejprve dlužno mu odvésti lásku od sebe, že totiž nesmí sobě působiti zla viny, ani co by mu bránilo k dokonalosti, pro nějaký prospěch, jež by snad učinil bližnímu svému. Čím to jest, že pobyt mimo cellu skutečnou jest mu tak škodliv? Tím, že duše, dříve než vyjde z cely skutečné, vychází z cely mysli, z cely sebepoznání; neboť kdyby nebyla vyšla, byla by poznala svou křehkost, a proto nebyla by vycházela, nýbrž zůstala by uvnitř. Víte, jaké ovoce přináší vycházení? Ovoce smrti, neboť mysl se rozptyluje, dávajíc se v obcování s lidmi a zanechávajíc obcování s anděly. Vyprazdňuje se mysl ze svatých myšlení na Boha a pl-

ní se zálibou v tvorech; mnoha rozmanitými i špatnými myšlenkami zmenšuje se bedlivost a zbožnost při hodinkách a chladne touha v duši. Tím otvírá brány smyslů svých; zrak totiž, aby viděl, co nesluší viděti, sluch, aby slyšel, co jest mimo vůli Boží a spásu bližního, jazyk, aby mluvil řeči prázdné a zapomínal mluvit o Bohu. Tím činí škodu sobě i bližnímu, připravuje ho o modlitbu, neboť v době, kdy jest mu modlití se zaň, potuluje se; také o vzdělání ho připravuje. Jazyk tudíž nestačí, aby vypověděl, kolik zla z toho vzniká. A nepozoruje toho ani, nedbá-li sebe; i vyklouzl by ponenáhlou tak, že by se odloučil od ovčince svatého řádu. Ten však, kdo zná sebe, vidí toto nebezpečí, proto prchá do cely a tam plní mysl svou, zaujat jsa křížem, společností svatých učitelů, kteří světlem napřirozeným jako opilí mluvili o štedrosti dobroty Boží a své nicotě; a zamilo-

vali si ctnosti, berouce pokrm cti Boží a spásy duší na stole nejsvětějšího kříže, podstupující utrpení s pravou vytrvalostí až do smrti. Nuže, v té společnosti má zalíbení; a když poslušnost by mu kázala ven, krušným se mu to zdá; ale jsa venku, jest doma svatou a pravou žádostí. A v celle živí se Krví a spojuje se se svrchovaným a nejvyšším Dobrem zanícením lásky. Nevyhýbá se ani se nevzpírá práci, ale jako pravý rytíř jest v celle na poli válečném, bráně se proti nepřítelům dýkou nenávisť a lásky a štítem nejsvětější víry. A neobrací hlavy vzad, nýbrž s nadějí a se světlem víry vytrvává, až posléze vytrvalostí dobude koruny slávy. Takový získává bohatství ctností; leč nezískává ho aniž kupuje tohoto zboží v jiném krámě než v poznání sebe, dobroty Boží k sobě; poznáním tím stal se obyvatelem celly myslí i celly skutečné, neboť jinak nebyl by jich ni-

kdy získal.

Pozorujíc tedy, že jinak nám nelze, pravila jsem, že přeju si viděti vás obyvatelem celly poznání sebe a dobroty Boží k vám. Vězte však, že mimo cellu ho nenabudete. Proto chci, abyste se rychle vrátil do sebe a byl v celle; a po byt mimo cellu budiž vám trudným, leda že by vám jej ukládala poslušnost a nejzazší potřeba. A choditi mezi lidi budiž vám jako choditi do ohně, a obcování s osobami světskými budiž vám jako jed. Prchejte však sám do sebe a nechtějte býti ukrutným k duši své. Nejdražší synu, nechci, abychom ještě dále spali, ale procitněme v poznání sebe, kdež nalezneme Krev pokorného a neposkvrněného Beránka. Jiného nic vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Pevně nás odporučte převorovi a všem ostatním. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTIM.

Jménem Ježíše Krista ukřičovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné krvi jeho a přeju si viděti vás založenou v pravé trpělivosti, pozorujíc, že bez trpělivosti nemožno nám líbiti se Bohu. Neboť jako netrpělivost velmi se líbí ďáblůvi a vlastní smyslnosti, a nemá zalíbení než v hněvu, když se jí nedostává, čeho si smyslnost žádá, tak zase velmi se protiví Bohu. A protože hněv a netrpělivost jsou jádrem pýchy, velice se líbí

ďáblůvi. Netrpělivost maří obovoce námahy, zbavuje duši Boha; a začíná okoušeti zavadavku pekla, a potom vydává ji věčnému zatracení; neboť v pekle hoří zlá zvrácená vůle s hněvem, nenávistí a netrpělivostí. Hoří a nestravuje se, ale stále se občerstvuje; nikdy totiž v nich neutuchá, a proto pravím, že se nestravuje. Strávila ovšem a vysušila v jejich duši milost; ale nestrávila jejich bytí, jak jsme pravili, proto trýzeň jejich trvá věčně. I říkají svatí, že zatracenci žádají si smrti a nemohou zemřít, protože duše nikdy neumírá. Umí-

rá sice Milosti smrtelným hříchem, ale neumírá co do bytí. Není neřesti ani hříchu, kterými by se v tomto životě zakoušelo závdavku pekla, jako hněvem a netrpělivostí. Takový jest v nenávisti s Bohem; má v odporu svého bližního, a nechce a neumí snášeti a trpěti chyb svého bližního. A cokoliv jest mu řečeno nebo učiněno, hned tím jedovatí; a cit jeho zmítán jest hněvem a netrpělivostí jako listí větrem. Sám sobě stává se nesnesitelným, neboť zvrácená vůle stále hohlodá, baží po tom, čeho nemůže míti; mívá se s vůlí Boží a s rozumem duše své. A to vše pochází se stromu pýchy, jehož jádrem jest hněv a netrpělivost. A stává se člověk vtěleným ďáblem; a mnohem hůře jest bojovati s těmito ďábly viditelnými nežli s neviditelnými. Ať tedy dobře se jí varuje každý tvor, mající v sobě rozum.

Ale všimněte si, že jsou

dva druhy netrpělivosti. Jest netrpělivost obecná, společná totiž lidem světa; příčinou její bývá nezřízená láska, již chovají sami k sobě a k věcem časným, jež milují mimo Boha; neboť aby jich na byli, nedbají, zahubí-li svou duši a vrhnou-li jí do spárů ďáblových. Takovému není léku, nepozná-li sebe, že urazil Boha, a nevytne-li strom ten dýkou pravé pokory, kterážto živí lásku v duši. Ta pak jest stromem milování, jehož jádrem jest trpělivost a laskavost k bližnímu. Neboť jako netrpělivost dává na jevo lépe než každá jiná neřest, že duše jest zbavena Boha — neboť záhy se usoudí, když jest tam jádro, že jest tam i strom pýchy — tak trpělivost dává na jevo lépe a dokonaleji než kterákoliv jiná ctnost, že Bůh svou milostí jest v duši. Trpělivost, pravím, založená na stromě lásky, aby totiž z lásky k svému Tvůrci pohrdala světem a milo-

vala křivdu, ať přichází odkudkoliv.

Pravila jsem, že hněv a netrpělivost jsou dvojí: obecné a zvláštní. Promluvili jsme o způsobu obecném; nyní povím o zvláštním, u těch totiž, kteří již opovrhli světem, ale chtějí býti služebníky Krista ukřižovaného svým způsobem, pokud totiž nalézají v něm zalíbení a útěchu. To proto, že vlastní vůle duchovní není v nich mrtva; proto žádají a uprošují Boha, by jim dával útěchy a trápení po jejich, a nikoli po svém; a tak stávají se netrpělivými, když se jim dostává opaku toho, čeho žádá vlastní vůle duchovní. Jest to výhonek pýchy, vycházející z opravdové pýchy, jako ze stromu vyrážívá bokem stromeček, jenž se zdá odloučeným od něho, a přece výživní podstata jeho jest z téhož stromu. Tak i vlastní vůle duše, která ráda by sloužila Bohu po svém; a nemůže-li po svém, upadá

v zármutek, a ze zármutku v netrpělivost; a jest nesnesitelný sám sobě, a netěší ho sloužiti Bohu ani bližnímu. A přišel-li by za ním někdo o radu nebo o pomoc, nedal by mu leda výčitky; a nedovedl by nésti s ním jeho potřeby. Všecko to pochází z vlastní smyslné vůle duchovní, vycházející ze stromu pýchy, jenž byl ufat, ale nebyl vykořeněn. Ufat jest, když odtrhl již člověk žádost svou od světa a položil ji v Boha, ale položil ji nedokonalé; zůstal dole kořen, i vyrazil bokem odnož; a tak vidíme i ve věcech duchovních. Nedostává-li se mu tedy útěchy a mysl jeho zůstává jalová a suchoparná, ihned se znepokojuje a rmoutí v sobě; a pod rouškou ctnosti — ježto se mu zdá, že jest zbaven Boha — reptá a ukládá Bohu zákon. Ale kdyby byl opravdu pokorný, s pravou nenávisť a poznáním sebe, považoval by se nehodným

návštěvy Boží v duši a pokládal by se hodným bolesti, kterou trpí, vida se zbaven útechy, nikoli však milosti Boží. Bolest trpí, protože dlužno mu pracovati vlastními zbraněmi, a odtud vůle duchovní cítí bolest z liché bázně, aby neurazila Boha; leč jest to vlastní smyslnost.

Proto duše pokorná, jež vášnivou láskou svobodně vytrhala kořeny pýchy, zapřela svou vůli, hledajíc stále cti Boží a spásy duší; nedbá bolestí, ale s větší uctivostí nese mysl neklidnou než klidnou, chovajíc svatou úctu, že Bůh jí totiž dává a dopřává všeho pro její dobro, aby povstala z nedokonalosti a dospěla dokonalosti. To jest cesta, kterou jí dospívá, neboť jí poznává lépe své nedostatky a Milost Boží, kterou v sobě shledává skrze dobrou vůli, kterou jí Bůh dal, vzbudiv v ní odbor k smrtelnému hříchu. Mimo to úvahou svých chyb a provinění minulých i nyní

ších pojala nenávisť k sobě a lásku k svrchované věčné vůli Boží. Proto snáší s uctivostí a s uspokojením trpí v nitru i zevně, jakkoliv Bůh by jí dopřál. Jen když může plniti v sobě slast vůle Boží a odívati se jí, ze všeho se raduje; a čím více vidí se zbavovanou toho, co miluje, nebo útechy Boží (jak bylo řečeno) neb tvorů, tím více se veselí. Neboť často se stává, že duše miluje duchovně, a nenachází-li té útechy a uspokojení u tvorů těch, jak by si přála, nebo zdá-li se jí, že někoho jiného miluje neb uspokojuje někdo více nežli ji, upadá tím v bolest a rozmrzelost a reptání na bližního a v křivé souzení, posuzujíc myšlení a úmysly služebníků Božích, a zejména těch, od nichž má utrpení. Tím stává se netrpělivou a myslí, nač nemá mysliti, a jazykem mluví, co nemá mluvíti. A chce ještě pěstovati takovými bolestmi pošetilou jakousi po-

koru, jež má barvu pokory, ale jest odnoží pýchy, vyražející bokem, i říká si: „Nechci se již dávat s nimi do řeči ani se mísiti mezi ně. Budu zticha a nebudu ani jim ani sobě připravovati bolesti.“ A jest na zemi v jakémśi zvráceném nevražení. Že jest to nevražení, pozorovati jest ze souzení, jež cítí v srdci, a z reptání jazyka. Nesluší tedy takto činiti, neboť tak nevytrhala by kořenů ani by nevyfala mlází postranního, jež brání duši, aby nedospěla své dokonalosti, v níž započala. Dlužno však se srdcem svobodným, se svatou nenávistí k sobě a s nyjící touhou po cti Boží a spáse duší a se zanícením k ctnosti v duši, vrhnouti se na stůl nejsvětějšího kříže a jísti tento pokrm, a hledati s bolestí a potem, jak získati ctnosti bez útěch Božích i lidských, následovati šlépějí a nauky Krista ukřižovaného a říkati sobě s velikou výčitkou: „Nesluší to-

bě, duše má, jež jsi údem, a bys kráčela jinou cestou než hlava tvá. Nemístno jest, aby pod hlavou trním zbodanou byly údy choulostivé.“ A kdyby vlastní křehkostí, šalbou ďáblovou a rozmanitými hnůtími, vanoucími srdcem, způsobem prve pověřeným nebo jakkoliv něco takového přicházelo, tu ať duše vyskočí na své svědomí a chopí se rozumu a nepustí toho, aby to nebylo ztrestáno a pokáráno nenávistí a odporem k sobě samé. A tak vyrve kořen, a odporem k sobě zapudí odpor k bližnímu, litujíc totiž více nezřízené citlivosti srdce a myšlení nežli bolesti, které by se jí dostalo od tvůrů, nebo jiného bezpráví nebo nelibosti, kterou by jí způsobili.

Toť ten sladký a svatý způsob, jehož se drží ti, kdož jsou celí rozžhaveni Kristem; neboť způsobem tím vytrhli kořen zvrácené pýchy a jádro netrpělivosti, o němž hned

s počátku jsme pravili, že se velmi líbí ďáblu, protože jest začátkem a příčinou všeho hříchu; a jak velice se líbí ďáblu, tak zase velmi se protiví Bohu. Protiví se mu pýcha a líbí se mu pokora. A tak velice zalíbila se mu ctinnost pokory Marii, že byl přinucen svou dobrotou darovati jí Slovo jednorozeného Syna svého, a ona byla tou sladkou Matkou, jež ho darovala nám. Víte asi, že dokud Maria neprojevila hlasem svého slova pokory a vůle své, řkouc: „Ejhle, děvka Páně, staniz mi se podle slova tvého“, Syn Boží nevtělil se v Ni; ale sotva to pověděla, počala v sobě toho sladkého a neposkrněného Beránka, čímž ukazuje nám tu sladkou Pravdu prvotní, jak vynikající jest tato nepatrná ctnost, a jak mnoho dostává se duši, která s pokorou obětuje a daruje vůli svou Tvůrci. Takto tedy v době útrap a pronásledování, bezpráví, příkoří a potup, jichž

se jí dostává od bližního, bojů vnitřných a zbavení útěch duchovních i časných od Tvůrce i tvorů — od Tvůrce, když odejme jí z mysli pocity slasti, i zdá se tehdy, jakoby Bůh již nebyl v duši, takové jsou její boje a trýzně; od tvorů pak útěchy z obcování a vyražení, anť zdá se jí, že více miluje nežli jest milována — ve všem tom, jářku, duše dokonalá s pokorou praví: „Pane můj, ejhle děvka tvá. Děj se ve mně podle vůle tvé, a nikoli čemu já chci smysl ně.“ A tak vydává vůni trpělivosti Tvůrci i tvorstvu i sobě. Zakouší pokoje a klidu mysli; a ve válce nalézá mír, neboť sprostila se vlastní vůle založené na pýše a přijala v duši svou Milost Boží. A nosí v hrudi mysli své Krista ukřižovaného a libuje si v ranách Krista ukřižovaného a nehledá znáti než Krista ukřižovaného; a jejím ložem jest kříž Krista ukřižovaného. Tam utápí svou vůli a stává se po-

kornou a poslušnou.

Není poslušnosti bez pokory a není pokory bez lásky. A to nalézá na Slově; neboť s poslušností Otce a s pokorou běží k potupné smrti kříže, přibíjeje a připoutává se hřebem a poutem lásky a snášeje s takovou trpělivostí, že nezaslechl nikdo jeho hlasu z reptání. Neboť nebyly by hřeby udržely Bohočlověka přibitého a přikovaného na kříži, kdyby láska ho nebyla držela. Nuže toho, pravím, okouší duše, a proto nechce se kochati než Kristem ukřižovaným. A kdyby jí bylo možno získati ctností, uniknouti peklu a nabýti života věčného bez utrpení, a na tomto světě míti potěšení duchovní i časné, nechtěla by jich, ale raději bolestí, trpíc až do smrti, nežli jinými pocity chcedojíti života věčného, jen aby se spodobila s Kristem ukřižovaným a oděna byla jeho potupami a bolestmi. Nalezlať stůl neposkvrněného Beránka

Ó slavná ctnosti! Kdo by se nechtěl tisíckrát vydati smrti a podstoupiti všechny trýzně, jen aby ji získal? Tys královna, jež vládne celým světem; ty sídlíš v životě trvalém, neboť když duše tebou oděná ještě jest smrtelná, ty dáváš jí bydlení zanícením lásky s těmi, kteří jsou nesmrtelní.

Když tedy tak jest vynikající a Bohu líbezna a nám a spáse bližního užitečná tato ctnost, povstaňte, nejdražší dcero, ze spánku nedbalosti a nevědomosti, odvrhnouc slabost a křehkost srdce, aby nepociťovalo bolesti ani netrpělivosti, ať cokoliv na nás Bůh dopustí, a abychom neupadali v netrpělivost obecnou ani zvláštní, jak bylo prve řečeno, ale bychom zmužile, se svobodou srdce a s dokonalou a pravou trpělivostí sloužili našemu sladkému Spasiteli. Jinak činíce, první netrpělivostí pozbyli bychom Milosti, druhou překazili by-

chom své zdokonalení ; a nedospěla byste toho, k čemu vás Bůh povolal.

Bůh, zdá se, volá vás k veliké dokonalosti. Pozoruju to z toho, že zbavil vás všech pout, jež by vám v ní mohla brániti. Neboť podle mého chápání zdá se, že povolal k sobě vaši dcerušku, jež byla posledním poutem z vnějšku. Velmi jsem tomu povděčna, se svatou útrpností, že Bůh vás vyprostil a ji vyvedl z trápení. Nyní tedy chci, a-

byste úplně odřízla svou vůli, aby nebyla připjata než ke Kristu ukřižovanému. A tak naplníte vůli svou i přání moje. A proto jsem vám pravila, neznajíc jiné cesty, jíž byste to naplnila, že přeju si viděti vás založenou v pravé a svaté trpělivosti; neboť bez ní nemohli bychom dojít našeho sladkého cíle. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

**P. JAKUBOVI, MNICHU KAR-
TUZIÁNU V KLÁŠTEŘE PON-
TIGNANSKÉM U SIENY.**

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Nejdražší otče a bratře v
Kristu sladkém Ježíši. Já Ka-
teřina, služebnice a otrokyně
sluhů Ježíše Krista, píšu vám
v drahocenné Krvi jeho, pře-
jíc si viděti vás založeným v
pravé a svaté trpělivosti. Trp-
pělivost ta ukazuje, jsou-li v
duši ctnosti živé či nikoliv.
Trpělivost neprojevuje se leč
v čas trápení; bez soužení
nenalézá se této ctnosti, ne-
boť kdo není soužen, tomu
netřeba trpělivosti, protože
není, kdo by mu činil bez-
práví. Pravím, že trpělivost

ukazuje, jsou-li ctnosti v duši
čili nic. Čím se ukazuje, ne-
ní-li jich tam? Netrpělivostí.
Chceš viděti, jsou-li ctnosti je-
ště nedokonalé a živ-li ještě v
duši kořen sebelásky? Pohled,
jaké ovoce se mu rodí v čas
trápení. Neboť rodí-li se mu
ovoce trpělivosti, jest to zna-
mením, že kořen vlastní vůle
jest mrtev a ctnosti jsou živý;
a rodí-li se ovoce netrpělivo-
sti, z toho přejasně patrné,
že kořen vlastní vůle jest v
něm ještě živ — a proto jest
ho cítiti, neboť co jest živo,
cítí se, co však jest mrtvo, ni-
koliv, — a ctnosti jeví se oně

duše vzdálenými.

Ale všimněte si, že jest dvojího druhu netrpělivost: jedna působí smrt, protože vychází ze smrti, druhá brání dokonalosti, protože vychází z nedokonalosti; jako jest dvojí stav základní, v jednom jest život, ve druhém smrt, v těch totiž, kteří jsou ve smrti smrtelného hříchu. Takoví, dostává-li se jim soužení a pronásledování od světa — není tento život bez trápení, byť byl člověk v jakémkoliv stavu, — rodí netrpělivost s nenávistí a odporem k bližnímu, s reptáním na Boha, posuzující ve svém zlu, co Bůh jim učinil k dobrému a aby je přivedl do stavu Milosti a zbavil je smrti smrtelného hříchu; ale takový, jako nevědomec a ubožák, ponevadž kořen jeho mrtev jest Milosti, plodí mrtvé ovoce netrpělivosti a tímto znamením netrpělivosti dává na jevo smrt, jež jest v jeho duši. Druhá netrpělivost jest ta, o níž

pravím, že brání dokonalosti — a tak tomu věru jest — a ukazuje nedokonalost. A nenapraví-li v tom, může dojít až tam, že pozbude ovoce své námahy a bude v ustavičné trýzni. Takoví jsou ti, kteří povstali z temnoty smrtelného hříchu a žijí v Milosti; ale čím to jest? tím, že kořen sebelásky není v nich ještě mrtev, pročť jsou ještě nedokonalí a citliví k sobě; a citlivostí tou mají k sobě útrpnost. Neboť kdo se ještě miluje, lituje sebe, a co má v sobě (útrpnost k sobě totiž) rád by, aby každý k němu měl. A nenacházeje, že by kdo měl s ním soucit, má bolest; a tak jedna bolest s druhou bolestí, to jest bolest ze soužení, z nemoci, z nesnáze duševní neb z pronásledování lidského, ať přichází odkudkoliv, sdružená s bolestí, kterou trpí, chtěje, aby jiní měli s ním soucit, přivádí jej v netrpělivost a často i v reptání na bližního a v posuzování,

že soudí vůli bližního. Neboť často snad i bude mít s ním soucit, a neprojeví mu ho. A to vše se mu stává, že kořen sebelásky není v něm mrtev. Čím se to ukazuje? netrpělivostí, jak jsme pravili. Zplodilaf ovoce nedokonalé; ne sice ovoce smrti, neboť byl již povstal z viny smrtelné, ale jakýsi odpor a bolest z vlastních útrap a vůči bližnímu, anof se mu nezdá, že by měl s ním soucit, jak by si přál. Toť nedokonalost, bránící velikému zdokonalení mnichů a jiných řeholníků, kteří zanechali stavu nedokonalého lásky obecné, v níž žijí lidé světšti, aby žili v Mílosti a spěli k veliké dokonalosti, kdež jest jim býti zrcadlem poslušnosti a trpělivosti, s vůlí mrtvou a nikoli živou.

Který jazyk by vypověděl, jaké vady z toho vzcházejí? nemyslím, že by který toho dovedl. Ale tré základních vad z toho vzchází tomu, kdo neumrtvil své vůle. První jest,

že jest nevěřící, a nevěří světlem živé víry, nýbrž zastřel mrakem zrak svého vědomí, kdež jest zornice světla víry. A jakmile má tuto základní vadu, zastřev totiž chmurou sebelásky svůj zrak a zatemniv světlo víry, padá ihned do druhé a do třetí, totiž do neposlušnosti, z níž přijde v netrpělivost; a v posuzování, z něhož přijde v reptání a pomluvu. A dobře-li si povšimnete, žádná z těchto tří není sama bez druhé. Není tedy pochyby, že dokud kořen sebelásky není v nás mrtev, zrak jest zatemněn a všechno ovoce ctností jest nedokonalé, neboť všeliká dokonalost plyne z ubíjení vůle smyslné a z oživování rozumu sladkou vůlí Boží.

Je-li tedy živá a nedokonalá, jest neposlušen Boha i představeného. Vždyť kdyby byl poslušen, snášel by kázeň Boží i představeného s náležitou úctou; ale protože ji není poslušen, nýbrž nepo-

slušen s vůlí živou, přichází v netrpělivost vůči Bohu a v neposlušnost. Jestli vůlí Boží, abychom snášeli trpělivě každou kázeň, ať odkudkoliv nám ji udílí, a s pravou trpělivostí přijímali je od něho s tou láskou, s jakou nám je dává; neboť cokoli dává nebo dopouští na nás, jest pro naše posvěcení; pročez s láskou dlužno je přijímati. Nečiníce tak, jsme ho neposlušní a padáme v reptání a posuzování, s citlivostí k sobě, s pýchou a nevěrou, chtějíce sloužiti Bohu po svém. Neboť kdybychom v pravdě věřili, že všechno, co jest, pochází od Boha, vyjma hřích, a že nemůžeme chtítí než našemu dobru, jež vidíme a jehož okoušíme v Krvi Krista ukřižovaného, — vždyť kdyby byl chtěl něčemu jinému než našemu posvěcení, nebyl by nám dal takého Výkupce —, jářku, kdybychom tomu věřili v pravdě, nebylo by světlo naší víry zatemněno sebeláskou, byli by-

chom poslušní a přijímali bychom s uctivostí, co nám dává, a považovali bychom to za své dobro, dané nám z lásky, jakž tomu i jest, a nikoli z nenávisti. Ale protože jest v nás nevěra, pocítujeme bolest a jsme netrpěliví v bolestech, které jest nám snášeti, a neposlušní představeného, posuzující vůli jeho a nevidouce v ní vůle Boží.

Neboť začasť představený učiní s dobrým úmyslem, co učiní vůči poddanému; a poddaný nevěřící a neposlušný bude vše míti za opak. Příčinou toho jest jeho pýcha, a že kořen sebelásky není v něm mrtev; neboť kdyby byl mrtev, věděl by, proč vstoupil do Řádu, aby totiž poslouchal upřímně a bez jakékoliv samolibosti, jako činí pokorný poslušník. A i kdyby představený byl ďábel, pravý poslušník, cokoli mu učiní nebo ukládá-li mu sebe těžší poslušnost, přijímá vše trpělivě, soudě, že to vůle Boží vede

představeného, aby takto si k němu počínal, buď že toho vyžaduje jeho spása nebo aby dospěl veliké dokonalosti. Proto přijímá s pokojem a klidem myslí poslušnost a okouší závdavku života věčného v tomto životě. A jelikož umrtvil svou vůli a vyšel se světlem víry a pravé poslušnosti, okouší sladkého a milostného ovoce trpělivosti v síle a vytrvalosti až do smrti. Ovoce to ukázalo, že v pravdě povstal z nedokonalosti a dospěl dokonalosti. Jako zase neposlušný dává na jevo své vady netrpělivostí. Odtud vidíme, že napořád se pohoršuje, leda že by vše se dařilo po jeho, a představený činil, čemu on chce. Ale činí-li opak, rmoutí se. Proč? protože jest živý. Neboť kdyby byl mrtev, nebylo by tak. Proto jsou takoví i slábi; neboť padne-li jim jen stéblo přes cestu, umdlévají. A prikazuje-li představený, co se mu nelíbí, jest znepokojen.

A je-li nemocen, jest netrpěliv pro citlivost, kterou chová k svému tělu. A často pod záminkou dobra řekne: „kdybych měl jinou nemoc, snáze bych ji snášel. Ale tato nemoc jest cosi skrytého; není jí viděti a proto se mi nevěří; a vadí mi v officiu i v jiných povinnostech řádových, že nemohu činiti jako jiní. I zdá se, že nemožno zde míti pokoje.“ Takový, jakožto nedokonalý a nepatrného světla, jest klamán svou samolibostí a citlivostí k sobě. Čím se to jeví? Jeho netrpělivostí, že se mu zdá, jakoby neměli s ním jiní soucitu. Rád by měl čas i místo i utrpení po svém. Nesluší takto si vésti, ale dlužno pokořovati se pod mocnou ruku Boží a všechno chovati v uctivosti a činiti, co jest v naší moci. A když není možno spláceti Bohu officiemi a jinými povinnými úkony, spláceti trpělivostí. Neboť Bůh nežádá na nás více nežli můžeme.

Ale žádá na nás ovšem lásky se svatou touhou, abychom s trpělivostí snášeli každou bolest a trýzeň, a to v každé době a na každém místě, s nenávistí a odporem k vlastní smyslnosti. Neboť tak činí, kdož chtějí býti dokonalí. A takto okoušeti bude ve svých bolestech v tomto životě života věčného; a bolesti, nebude mít bolesti, ale bolest bude mu osvěžením, pomyslí-li, že možno mu spodobovati se s potupami Krista ukřižovaného. A nebude chtíti on, služebník, držeti se jiné cesty nežli Pán; proto snášeti bude uctivě, koupaje a utápěje se v Krvi Krista ukřižovaného. Krví tou, okouší-li jí duše se zánícením lásky, umrtvuje se vůle jeho. Mrtva-li jest vůle, zmařená jest všechna bolest; neboť jediné vůle činí nám bolesti a trýzně bolestmi; ale mrtva-li jest naše vůle, a jsme-li oděni vůlí Boží, bolest jest nám rozkoší, a rozkoš smyslná pro svatou nenávist sebe byla by

nám trýzní, neboť viděli bychom, že cesta rozkoše není cestou Krista ukřižovaného. Vidí, že i Svatí jí následovali, a vidí, že království nebeské, život věčný, neprodává se za rozkoš, ani se ho nenabývá rozkoší, nýbrž nabývá a získává se království Božího dobrovolnou chudobou, snášením bolesti s rozkoší a mnohým utrpením; a rozkoš jest nám trýzní, jak jsme pravili. Tehdy vůli, zladěné s vůlí Boží, dostává se tohoto závdavku; a proto jsem pravila, že v tomto životě okouší závdavku života věčného.

Takový nepadá do třetí chyby, souzení, totiž posuzování vůle Boží jinak než spravedlivě a s láskou; a vida se jím milován, přijímá všechno z lásky. A také nepadá v posuzování vůle lidí v nějaké věci nebo v nějakém způsobu světa, ani pro trápení ani pro křivdy ani pro pronásledování, jež by mu působili slovy nebo skutky. Ale soudí

se svatou rozvahou, že Bůh to dopouští pro jeho dobro, a že oni tak činí, aby jej zkoušeli v ctnosti. Aniž bude kdy souditi sluhů Božích nebo činů některého tvora; byť i určitě viděl zlo, nevidí ho a nemá ho viděti, aby soudil nebo reptal, ale s útrpností dlužno nositi je před Boha a bráti chyby bližního na sebe.

Tak tomu chce zanícení lásky; a nechce, aby se činilo jako činí nedokonali, zaslepení ještě láskou k sobě. Zdá se, že se živi souzením tvorů, a to nejen lidí světa, ale i služebníků Božích, chtějíce jim určovati způsob svůj, a nejdou-li po jejich, horší se na ně. A často pod záminkou útrpnosti vězí v pomluvě. Takový, aniž toho pozoruje, ukládá zákon Duchu Svatému. Proč toho nepozoruje? protože ďábel jej obestřel rouškou útrpnosti; jest to však spíše zakořeněná závist a domýšlivost nežli útrpnost, an se domýšlí, že ví něco více.

Vždyť kdyby to byla útrpnost a horlivost o spásu duší a čest Boží, užíval by lásky a vyslovil by se přímo osobám, pro něž trpí; a tak získal by i bližního svého i radoval by se, kdyby byl opravdu velikomyslný a měl pravé světlo, vida rozmanité způsoby a cesty, jimiž Bůh vede své služebníky. Proto pravil Kristus požehnaný: „V domě Otce mého jsou příbytkové mnozí.“ A který jazyk by vypověděl, jak rozmanité jsou způsoby a návštěvy a dary a milosti Boží, nejen ve více tvorech, ale jen v jediné duši? Neboť jako ctnosti jsou rozmanité, třebaš všechny táhnou ve znamení lásky, tak jsou rozmanité a rozmanité způsoby a mravy služebníků Božích. Ne že by ten, kdo má dokonale ctnost lásky, neměl všech ostatních ctností; ale někomu jest vlastní ta ctnost, jinému ona, a na tu základní ctnost přibírá ostatní. Pročež jiné způsoby vidíme na tom, ko-

mu jest vlastní ctnost lásky blízké a všecek jest zaujat láskou k svému bližnímu; jiný způsob má ten, kdo si o svojí ctnost pokory s hladem po samotě. V jiném jest spravedlnost; v jiném jakási svoboda, s živou vírou, že není takřka ničeho, čeho by se bál; v jiných kajicnost, i věnují se zcela umrtvování svého těla; jiný snaží se ubíjeti vlastní vůli pravou a dokonalou poslušností. Nuže tak jsou rozmanité způsoby a mravy jejich; a přece každý běží v ctnosti lásky. Odtud máme, že Svatí, kteří jsou v životě věčném, všichni kráčeli cestou lásky, ale rozličnými způsoby; nejsou si navzájem podobní. A i v přirozenosti andělské jest odlišnost; nejsou všichni stejní; odtud také jedinou z rozkoší, jež cítí duše v životě věčném, jest pohled na velikost Boží ve Svatých jeho, jakými rozmanitými způsoby je odměnil. A ve všech věcech stvořených nacházíme tuto

odlišnost, vidouce je v něčem rozdílnými, neboť nejsou všechny na jeden způsob, třeba byly učiněny všechny z téhož zánícení, to jest stvořeny Bohem v téže lásce. Tuto velikou důstojnost uvidí v Bohu, kdo má světlo a chce jen trochu poznati jeho velebnost; nalezneť ji ve věcech viditelných i neviditelných, jak bylo řečeno. Jest tedy věru bláhový a pošetilý, kdo by určoval tvorům způsob svůj a horšil by se na toho, jenž by nešel podle jeho libosti. Ať tedy nepadá do tohoto třetího souzení, ale ať se raduje a v úctě má způsoby a mravy služebníků Božích, říká si v sobě s pokorou: Díky tobě, Pane, za tolik způsobů a cest, jež dáváš svým tvorům a jimiž je vedeš!

A kdyby zřejmě viděl na služebnících Božích nebo na služebnících světa chybu, ať nese ji s velikou útrpností před Bohem. A možno-li laskavě to říci bližnímu, třeba

to říci. Tak činí, kdo jest dokonalý v lásce a pokorný, kdo se nedomýšlí o sobě. Takový jest doopravdy založen a nehorší se na sebe pro bolest, kterou jest mu trpěti, ani na představeného pro těžkou poslušnost, ale poslouchá až do smrti ve všem, vyjma v tom, co by viděl mimo vůli Boží. Neboť co by viděl, že by bylo urážkou Boží, nesmí činiti, ale ostatní vše. A nehorší se na bližního ani pro bezpráví, které by mu způsobil, ani pro způsoby a mravy rozličné, které by na nich viděl; ale ze všeho se raduje a získává a dobývá si ovoce ctností lásky bliženské, jež jest v duši jeho. Čím se to jeví? ctností pokory, jež jasnou a zjevnou učinila ctnost na dokonalém a nedostatek ctností na nedokonalém, anoť na tomto viděti jest opak, totiž netrpělivost. Zajisté tedy jest pravda, že ctnost trpělivosti jest

přesvědčivým znamením, ukazujícím člověka dokonalého a nedokonalého.

Vy jste postaven do stavu veliké dokonalosti, pročez dlužno, abyste byl trpělivý, způsobem, o němž jsme mluvili, koupaje a utápěje vůli vlastní v Krvi Krista ukřižovaného. Jinak totiž škodil byste své dokonalosti, již sloužití jste se uvázal, a tak byste padl do netrpělivosti druhé, o níž jsme se zmínili. A proto jsem pravila, že si vás přeju viděti založeným v pravé a svaté trpělivosti, a byste se v útrapách radoval a okoušel závdavku života věčného a posléze aby se vám dostalo ovoce vašich útrap. Pročez spočítejte na kříži se sladkým neposkvřeným Beránkem. Nic jiného vám nepřavím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JISTÝM DÍVKÁM SIENSKÝM.

Jménem Ježíše Krista ukřiveného a sladké Marie. Nejdražší dcery v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně služů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás služebnicemi věrnými vašemu Tvůrci a vytrvalými, abyste se nikdy pro nic neohlížely za sebe, ani pro štěstí, z přílišné radosti, ani pro neštěstí, z netrpělivosti a hořkosti.

Ale chci a prosím vás, ať nic vás nezbavuje svaté touhy a nepřekáží jí. A aby svatá touha ve vás rostla a neubý-

valo ji, chci, abyste otevřely zrak vědomí a poznávaly nevýslovnou lásku Boží k vám; neboť z lásky dal vám jednoho rozeného Syna svého, a Syn vám dal život svůj s takovým ohněm lásky, že sebe tvrdší srdce povolí ve své tvrdosti.

Nuže tam upřete zrak svého vědomí, přemýšlejíce a rozjímajíce o ceně Syna Božího; a v Krvi umývejte tvář duše své. Ať vstane a procitne ze spánku nedbalosti; a když vstane, chopte se pile a vypravte ji bělostí čistoty, a srdce nejvroucnější láskou, již všemku naleznete v Krvi Berán-

kově. A chci, abyste uvážily, dcery moje, že této čistoty myslí ani těla nelze nabýti častým obcováním s tvory ani náklonností k nim nebo věcem stvořeným, vně vůle Boží, ani sebeláskou a citlivostí k svěmu tělu, ale získává se jí velikým přičiněním v bdění a modlitbě, ustavičným pamtováním na svého Tvůrce a stálým uznáváním nevýslovné lásky Boží k nám.

Když duše způsobem tím nabude čistoty, vidouc, že Bohu ničím nemůže prospěti, rozepne lásku svou na svého bližního, dávajíc mu prospěch, jehož nemůže dáti Bohu; navštěvuje nemocné, pomáhá

chudým, těší zarmoucené; pláče s plačícími a raduje se s radujícími, to jest pláče s těmi, kteří jsou v pláči smrtelného hříchu, majíc s nimi soucit, obětujíc za ně ustavičné modlitby před obličejem Božím, a raduje se s radujícími, jimiž jsou praví služebníci Krista ukřižovaného, a stále si libuje v obcování s nimi. Tak vás prosím, dcery moje, číňte; a takto budete služebnicemi věrnými a nikoli nevěrnými; a toho si přeje duše má na vás viděti. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRU TOMÁŠOVI DELLA FONTE, KDYŽ BYLA V KLÁŠ- TERÍKU V SANTO QUIRICO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší otče duší našich v Kristu Ježíši, Kateřina a Aleksie a všechny naše dcery se poroučejí, přejíce si viděti vás zdravým na duši i na těle, jak se líbí Bohu.

Já Kateřina, neužitečná služebnice Ježíše Krista, vaše dcera nehodná nade všechny vaše dcery, jsem nepatrného hladu po cti Boží a málo jsem chovala v mysli učení, které mi často dal, abych totiž žila mrtva své zvrácené vůli. Nepodrobovala jsem vůle té sná-

ležitou úctou jhu svaté poslušnosti, jak bych byla měla a mohla. Běda nešťastné duši mé, že jsem neběžela se srdcem zmužilým, objímajíc kříž svého nejsladšího a nejdražšího ženicha Krista ukřižovaného, ale usedla jsem z nedbalosti a nevědomosti! Lituju toho tedy a obviňuju se Bohu i vám, nejdražší otče. Prosím vás zbožně, abyste mne rozhřešil a požehnal mně i všem ostatním.

A prosím vás ještě, nejdražší otče, abyste ráčil splniti moje přání, jímž jest, viděti vás sjednoceným a pře-

tvoreným v Bohu. Ale toho nemůžeme, nejsme-li sjednoceni s jeho vůlí. Ó nejsladší Dobroto věčná, jež jsi nás naučila, jak nalézt tvou svatou vůli! A kdybychom se tázali toho nejsladšího a rozmilého Mládence a nejľaskavějšího Otce, odpověď by nám a řekl by takto: „Chcete-li cítiti a naléztí oheň mé vůle, čiňte, abyste stále přebývali v celle duše své.“ Cella ta jest studní, mající v sobě vodu a zemi. Zemí, nejdraší otce, míním naši ubohost a poznávání, že my sami sebou nejsme, ale že bytí své máme od Boha. Ó neocenitelná a rozplameněná ľásko! Živá voda jest s ní spojena, a jest to pravé poznání jeho sladké a pravé vůle, jež nechcemež našemu posvěcení. Nuže vejděme do hlubiny této studně, neboť tam přebývajíce nezbytně poznáme sebe i dobrotu Boží. Poznávajíce, že nejsme, pohrdáme sebou, ponížíjící se, a vcházíme do srdce spáleného, ztráveného

a otevřeného jako okno bez veřejí, které se nikdy nezavírá. A zamíříme-li tam zrakem svobodné vůle, kterou nám Bůh dá, poznáváme a vidíme, že jeho vůle nechce ničemu než našemu posvěcení. Lásko, sladká Lásko, otevři, otevři nám paměť, aby pojala a podržela toľíkerou dobrotu Boží a pochopila; neboť chápající milujeme, milující býváme sjednoceni a přetvořeni milováním matky Lásky; pronikání a pronikající branou Kristem ukřižovaným, jakož byl pravil učedníkům svým: „Přijdu a učiním příbytek s vámi“. A to jest mým přáním, viděti vás v tomto příbytku a přetvoření. Toho přeje si duše má na vás zvláště, a na všech ostatních. Prosím vás tedy, byste byl přibit a přikován na kříž.

Vzkázal jste mi, že jste byl u těla svaté Anežky, a že jste nás odporoučel jí a všem jejím dcerám; byla jsem tím velmi potěšena. A jelikož pravíte,

že nemáte touhy vrátiti se a nevíte proč, pravím, že dvojí může býti toho příčina. Buď že duše, když velice jest sjednocena a přetvořena v Bohu, zapomíná sebe a tvorstva; nebo že jest připoután někdo na některé místo, protože se tam soustředil do sebe. Jsou-li tyto příčiny u vás, jest mi to největším potěšením, neboť ničeho jiného si duše má na vás nepřeje; třeba někdy jsem myslila a myslím, že má ubohost a nevědomost jest příčinou, že čas takto míjí. Myslím, že nevýslovná láska Boží chce ztrestati a napravit mou nepravost. A to činí z obzvláštní milosti, abych sebe poznala.

Máte, tuším, úmysl jíti ně-

kam jinam; i zdá se mi, že byste neměl konati té cesty nyní. Přece však splniž se vůle Boží a vaše. Dejž vám Bůh, byste se chopil toho nejlepšího v tomto i ve všech ostatních dílech; aby to bylo ctí Boží a dobrem duše vaší. Chválen buď Ježíš Kristus ukřižovaný. Poroučím vám vaši Kateřinu; Aleksie se vám velmi vřele poroučí, byste se za ni modlil a požehnal jí jménem Krista ukřižovaného. A proste Boha za Johannu Pazzovu a za Kateřinu, služebnici a otrokyni vykoupenou Krví Syna Božího. Promiňte mi, mluvila-li jsem slova domýšlivá. Bůh vás spálíž láskou. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NERIMU DI LANDOCCIO.

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Nejdražší synu v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina,
služebnice a otrokyně sluhů
Ježíše Krista, píšu tobě v je-
ho drahocenné Krvi, přejíc si
tebe viděti v dokonalém světle
a poznání pravdy věčné, aby
všecky skutky tvoje byly ko-
nány se světlem a rozezná-
ním; neboť bez světla všechno
by se konalo ve tmě. A světla

toho nelze ti dokonale míti,
nesprostíš-li se nenávisť lás-
ky k sobě samému. Nuže při-
čiňuj se se svatou bedlivostí,
abys ztratil sám sebe a tak
získal světla, a aby všechno
tvoje mínění bylo zapřeno v
mínění a chtění sladké Do-
broty Boží. Více nepravím.
Zůstávej ve svatém a slad-
kém milování Božím. Ježíši
sladký, Ježíši lásko.

PANU KRIŠTOFU DIGANO GUIDINI.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Vám, nejmilejší a nejdražší bratře a synu v Kristu Ježíši, já Kateřina, služebnice a otrokyně služebníků Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi Syna Božího, přejíc si viděti vás jedním z těch pravých synů, dokonávajícím a plnícím stále dílo, o němž vám mluví ten pravý Otec nebeský, an dí: „Kdo nepustí otce, matky, sester a bratří a sám sebe, není mně hoden.“ Patrně tedy chce, aby chom je opustili. Zdá se však, že netkví v mysli naší

vůle zachovávatí ta slova, vymlouváme-li se, že by nám svědomí vyčítalo, kdybychom je opustili. Svědomí takové pochází spíše od ďábla než od Boha, aby vás zdrželo od stavu dokonalého, do něhož vás asi Duch Svatý volá. A řeknete-li mi: „Bůh mi poroučí, abych jich poslouchal“, — ovšem, pokud vás neodvádějí od cesty Boží, ale překázejí-li nám v ní, dlužno kráčet přes jejich těla a následovati pravého Otce s přeporem nejsvětějšího kříže.

Ach, sladký bratře v Kristu Ježíši, velmi mne mrzí, že se

vzpíráš a že neznáš toho cti-
hodného stavu. Zdá se mi,
že by ti mělo svědomí více vy-
čítati, neopouštíš-li jich, než
kdybys jich opustil. Ale když
jest tomu takto, prosím svr-
chovanou a věčnou Pravdu,
aby ti držela svou nejsvětější
ruku nad hlavou a řídila tě
v ten stav, který by se jí nej-
více líbil. Prosím tě, měj v
každém stavu a ve všech
svých dílech zrak upřený na
Boha, hledaje vždycky jeho
cti a spásy tvorstva; a nikdy
ti nevycházejž z myslí cena
Krve Beránkovy, zaplacená
za nás s tak velikým ohněm
lásky.

Co se týče nevěsty, odpo-
vídám vám, že se nehrubě
ráda do toho pletu, protože

to náleží více světským lidem
než mně. Přece však nelze
mi odepřiti vaší žádosti. U-
váživši povahu všech tří, —
všechny jsou dobré. Neohlí-
žíte-li se na to, že měla již
jiného chotě, učíte si tak,
když se již chcete plést do
toho zlého a zkaženého světa.
Nepojmete-li té, vezměte si
dceru Františka Ventury di
Camporeggi. Jiného nic ne-
pravím. Prosím svrchovanou
a věčnou Lásku, aby vám
dala, co by bylo k větší její
cti a spáse vaší; kéž sešle na
vás oba plnost své Milosti a
své svrchované a věčné po-
žehnání. Zůstávejte ve sva-
tém milování Božím. Ježíši
sladký, Ježíši lásko.

PANU ANTONIOVI DI CIOLO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v jeho drahocenné krvi, přejíc si viděti vás spojeným svatou touhou v našem sladkém Spasiteli neboť jinak bychom nemohli opovrhovati světem ani dojíti dokonalé čistoty, a mysl a tělo své zachovati ve stavu zdrženlivosti. Neboť duše, která se nepřibližuje Bohu a nespojuje se v něm zanícením lásky, nezbytně se spojuje s tvory mimo Boha a s rozkošemi a

zálibami a hodnosti světa; protože duši nemožno žíti bez lásky, dlužno jí milovati buď Boha nebo svět. A duše vždycky se spojuje s tím, co miluje, a přetvořuje se v to, neboť vždycky bere z toho, co je v tom, co miluje. Miluje-li svět, ve světě nemá leč bolest; neboť hříchem klíčí hloží a trní velikých hořkostí. Tělo naše neposkytuje ničeho jiného než hnis a jed hříchů a zkaženosti; takže spodobuje-li se duše s vůlí těla a náruživosti smyslné, přijímá jed, jenž člověka otravuje takovým způsobem, že ho usmrcuje, zba-

vuje ho života milosti a vrhaje ho do viny smrtelného hříchu. Jiného ničeho se mu nemůže dostati takovouto láskou. Stále žije v zármutku a jest nesnesitelný sám sobě, neboť Bůh dopustil, aby nezřízená náklonnost byla sama sobě nesnesitelná.

A naopak náklonnost spořádaná ve sladké vůli Boží, sjednocená s ním zanícením lásky, dává duši z toho, co má v sobě. Bůh jest svrchovaná a věčná slast, a proto jeho služebníci pocítují takovou rozkoš ve věcech hořkých a trudných, že když Bůh v ní sídlí svou milostí, jest nasycena a pokojna, neboť ničím se nenasytí leč Bohem, protože jest větší jí, a ona jest větší všech věcí stvořených. Co totiž Bůh stvořil, stvořil k službě člověkově, a člověka pro sebe, aby ho miloval celým srdcem a celým svým zanícením a sloužil mu v pravdě. A proto tyto věci světa nenasytí člověka, že jsou méně než on. Má tedy po-

koj a odpočinek, když jest v něm; nabývá širě srdce, že všechny tvory, mající v sobě rozum, by tam pojal zanícením lásky. Mimo to snaží se jim sloužiti, prospívaje bližnímu svému, na němž ukazuje svou lásku k Stvořiteli.

Protože Bůh jest svrchovaná a věčná čistota, duše i tělo stává se jí účastným spojením s ním, zachovávajíc mysl i tělo své v dokonalé čistotě a volíc raději smrt nežli potřísniti a pošpiniti mysl a tělo své nečistotou. Ne že by člověk zabránil myšlenkám srdce nebo často i hnutím těla; ale hnutí a myšlení nepošpiňují duše, nýbrž vůle, když vědomě dává souhlas jeho křehkosti a myšlením srdce. Nesouhlasí-li však, nedopouští se viny, ale má zásluhu, čině svatý odpor a vyváděje tak vždycky z tohoto trní vonnou růži dokonalé čistoty. Nabývá tím většího sebepoznání a se svatou nenávisťí povstává proti vlastní křehkosti, a s láskou se

utíká ke Kristu ukřižovanému s pokornými ustavičnými modlitbami, vida, že mu nelze z tolikerých zel jinak vyvážnouti. A již jsme pravili, že čím více se k němu blíží, tím více jest účastným jeho čistoty. Jest tedy zajisté pravda, že z bojů těch vyvádí nejčistší rúži. Jest tedy lékem proti tomu bíděmu hříchu slabého a křehkého těla a všelikého jiného břemene hříchu, blížiti se k Bohu a spodobovati se s ním zánícením lásky.

A nečekejme času, nejmilší synu; jest krátký a nečeká na nás, i nesluší nám čekati ho. Úžasné jest, když člověk spí v takové slepotě a nechce se probuditi z toho spánku. Ale ovšem nelze nám procitnouti ani dojiti toho spojení beze světla. Dlužno jest nám poznávati světlem nejsvětější víry bídu a vinu naši, a zrakem očištěným vzíti si na zřetel nevýslovnou lásku Boží k nám, kterou nám dal na jevo Slovem jednorozeného

Syna svého, a Syn nám ji projevil svou Krví, prolitou s tak velikým ohněm lásky, běžev jako zamilovaný k potupné smrti nejsvětějšího kříže. A zdržela by se duše, vidouc se tak milována, aby nemilovala? Nezdržela.

Nejdražší synu, nevzdalujte se toho světla, ale s pečlivostí protrhněte chmuru vlastní sebelásky; a s živou vírou zírejte na neposkvrněného a vykrváčeného Beránka, jenž vás s takovou láskou volá. A odpovídaje mu, dojdete toho dokonalého spojení; jsa spojen, pocítíte vůni dokonalé čistoty. Velmi dobré proti této neřesti jest rozjímati o důstojnosti, v níž přišla naše duše i bídné tělo spojením Boha s člověkem, spojením přirozenosti božské s naší přirozeností lidskou. Duše se zastydí, a bude jí to uzdou, by se nevydávala v tak velikou bídu, vidouc se povýšena nade všechny kůry andělů. Když vaše mysl i touha se tak sladce po-

vznese, ztratí se hnis neřesti.

Také dlužno kázniti naše tělo a umrtvovati je bděním a pokornou ustavičnou modlitbou; a upínati se ke stromu nejsvětějšího kříže, prchati co možná nejvíce obcování s těmi, kteří žijí nevázaně. A nepochybujte, že Bůh vám učiní největší milost, jen když budete úsilovně přetínati a nestanete rozvazovati. Spořádejte hbitě všechny svoje činy. Běžte se sladkou a láskyplnou touhou pode jhem svaté poslušnosti; jí ubijete vůli a umrtvíte tělo; jí okusíte závdavku života věčného. A nezdějž se vám to namahavým, neboť námaha stane se největší rozkoší. Jsem jista, že učiníte-li zanícením lásky přibytěk se sladkým a dobrým Ježíšem, učiníte to; jinak nikoliv.

Proto jsem pravila, že si vás přeju viděti spojeného za-

nícením lásky v našem Spasiteli, abyste nabyl pravé čistoty a zmařil náruživost, jež vám působí takovou trýzeň. Nepochybují, že učiníte-li tak, zbavíte se jí; alespoň že by vůle raději zemřela, nežli by chtěla Boha uraziti. Koupejte se v Krvi Krista ukřižovaného a započnete život nový, s nadějí, že naše viny se stráví v krvi a ohni lásky. A já chci vzíti vaše viny a rozpustiti je slzami a modlitbami v ohni božské lásky; a chci nésti pokání za vás. Jen za to vás prosím a k tomu vás vyzývám, abyste se brzy vyprostil ze světa a dal mu brzy výhost. Neboť kdybyste nedal jemu, dal by velmi záhy on vám. Nečinite odporu Duchu Svatému, jenž vás volá. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

FRANTIŠKOVÍ Z PÁNŮ VANNI MALAVOLTI V SIENĚ.

Jménem Ježíše Krista ukřiveného a sladké Marie. Nejdražší a přenejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si dostati tě zase do ovčince i s tvými druhy; a zdá se mi, že ďábel tě tak zabral, že tě nenechává se vrátiti. Já ubohá matka hledám tě a posílám pro tebe, neboť ráda bych si tě položila na bedra hoře a soucitu, jež chovám k duši tvé. Otevři tedy, nejdražší synu, zrak vědomí a pozdvihni jej z tem-

noty; uznej svou vinu, nikoliv se zmatkem v mysli, ale s poznáním sebe a s nadějí v dobrotu Boží. Vidiš, že jsi bídně promrhal statek Milosti, který ti dal tvůj Otec nebeský. Učiň tedy jako onen marnotratný syn, jenž promrhal svůj statek špatným životem; ale když se octl v nouzi, uznal svou chybu a utekl se k otci o milosrdenství. Tak učiň i ty, neboť jsi schudl a jsi v bídě, a duše tvá umírá hladem. Utec se tedy k Otci o milosrdenství, neboť ujme se tě a nepohrdne tvou žádostí, založenou na hořkosti

k spáchanému hříchu, nýbrž sladce ji splní.

Ach, běda, kde jsou sladké žádosti tvé? Já nešťastná shledala jsem, že ďábel zabral duši i svatou touhu tvou. Svět a jeho služebníci nastřádili ti léčky svými zálibami a rozkošemi. Vstaň tedy a vezmi léku! A nespí již! Potěš mou duši; nebuď tak krutý ke své spáse a nedělej drahoty se svým příchodem. Nedej se klamati od ďábla,

ani strachem ani studem. Přetrhni ten uzel; přijdi, přijdi, nejdražší synu. Mohu tě věru nazývati drahým; tolik slzí a potu a mnoha hořkostí mi stojíš. Nuže přijď a uchyl se do svého ovčince. Omlouvám se před Bohem, že více nemohu. A chtějíc, abys přišel, abys tu byl, nežádám od tebe nic jiného než abys činil vůli Boží. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NERRIMU DI LANDOCCIO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti tebe vzdělávati světlo, které ti Bůh dal, aby v tobě rostlo to dokonalé světlo. Neboť bez dokonalého světla nemohli bychom dojíti pravdy, ani jí milovati ani se jí odívat; a neodíváme-li se jí, ono původní světlo obrátilo by se nám v tmu. Proto jest nám

třeba dojíti toho dokonalého světla, neboť k tomu nás Bůh vyvolil. Chci tedy, abys s všelikou pílí obrátil a upřel svůj zrak v pravdu a v propast lásky Boží, a tím dospěješ dokonalého světla nadpřirozeného a dospěješ nejdokonalější lásky k svému Tvůrci a milování bližního; a tak se v tobě splní vůle Boží i žádost má. Více nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PETRU DI GIOVANNI VENTURE ZE SIENY.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti tebe vytrvalým v každé ctnosti, neboť bez vytrvalosti nedostalo by se ti koruny slávy, která se dává pravým bojovníkům. Ale řekneš mi: „Kde získám té vytrvalosti?“ Odpovídám ti, že tak slouží tvor tvorů, jak jej miluje, více nikoliv; a tak ochabuje v službě, jak ochabuje láska; a tak miluje, jak

se vidí milován. Vidiš tedy, že láska vzniká z toho, že se člověk vidí milován; a láska tě činí vytrvalým. Jak otevřeš zrak vědomí a uzříš oheň a propast nevystihlé lásky Boží k tobě, kterou ti ukázal Slovem svého Syna, tak právě budeš dohnán láskou milovati ho v pravdě celým srdcem a celým zanícením a všemi svými silami, zcela svobodně, upřímně a čistě, beze všeho ohledu na svůj vlastní prospěch. Vidiš, že Bůh tě miluje pro tvoje dobro a nikoli pro svoje; jestli naším Bohem a není mu nás

potřebí; tak i tobě a každému tvorů rozumnému dlužno milovati Boha pro Boha, protože jest svrchovaná a věčná dobrota, a nikoli pro vlastní prospěch; a bližního skrze něho a pro něho. Jakmile učiníš počátek, základ zanícením lásky, ihned začíná sloužiti nástroji ctností. Světlem a láskou tedy získáš ctnosti a vytrváš v ní.

Ale měj na zřeteli, že vidíš-li se Bohem milován, dlužno ti dívati se na svou vinu a nevděčnost a potězkávati vinu ve svatém sebezpoznavání, a bys nezapomněl oné maličké ctnosti pravé pokory, a abys se nedomýšlel o sobě a neupadl v zalíbení v sobě. Víš, jak nezbytně jest třeba poznávati a potězkávati naše viny, abychom zachovali a rozhojnili život Milosti v duši? Jako jest třeba pokrmu tělesného, abychom uchovali život v těle. Zaplaš tedy chmu ru své sebelásky, aby nebránila světlu, jímž nabudeš to

ho dokonalého poznání a poznáním lásky a nenávisti; a v lásce nalezneš ctnost vytrvalosti, a tak splníš vůli Boží a touhu mou na sobě. Vůli a touhou tou jest, viděti tebe vzrůstatí a vytrvati až do smrti v pravých a opravdových ctnostech.

A střež se, abys nedůvěřoval sám v sebe; důvěra taková jest jemným dýmem domýšlivosti, vycházejícím ze sebelásky. Neboť hned bys upadal a obracel hlavu vzad a díval se na zorané. Jako totiž láska k Bohu, získaná v sebezpoznaní pravou pokorou, činí tě vytrvalým v ctnosti, tak sebeláska s domýšlivostí, vzbuzující v tobě sebedůvěru, jak bylo řečeno, zbavuje tě ctnosti, vrhá tě v neřest a udržuje v ní. Prchej synu, prchej tomu jemnému dýmu záliby v sobě; a uchyluj se ve všem, skryt sám v sebe, do boku Krista ukřižovaného, a tam polož svou mysl, aby rozjímala tajemství srdce. Tam

se zažehuje zanícenost, anof se vidí, že učinil z těla svého sluji, abys měl se kam utéci z rukou svých nepřátel a odpočinouti a uklidniti mysl svou v zanícení jeho lásky. Tam nalezneš pokrm, neboť vidíš dobře, že ti dal své Tělo za pokrm a Krev za nápoj, upražené na kříži ohněm lásky a podávané na stole oltáře, celého Boha a celého Člověka. Nuže nechť povolí již tvrdost našich srdcí; nechť změkne mysl a přijme nauku Krista ukřižovaného.

Chci, abyste začali hned, ty i ostatní nedbalí synové, spodobovati se s tímto Děťátkem, jímž nám nyní ukazuje svatá Církev vtělené Slovo. A co mocnějšího lze nám viděti na zahanbení naší pýchy nežli viděti Boha poníženého člověku? Výsost božství, sestoupivší v takovou nízkost, jako jest naše člověčenství? Co jest toho příčinou? Láska jej usídluje ve stáji mezi ho-

vádky; láska jej nasycuje potupami, odívá jej trýzněmi a trápí jej hladem a žízní; láska jej žene s ochotnou poslušností až k potupné smrti kříže; láska jej vede do pekel, aby vyloupil předpekli a dal plnou odplatu těm, kteří mu v pravdě sloužili a dlouho očekávali svého vykoupení; láska jej přiměla, by nám zanechal sebe v pokrm; láska po nanebevstoupení seslala oheň Ducha Svatého, jenž nás osvětil jeho naukou, kteráž jest onou cestou založenou na pravdě, jež nám dává život a vybavuje nás z tmy a dává nám světlo u věčném vidění Boha. Všecko tedy způsobila láska.

Jest se věru styděti a hanbiti se v sobě člověku, který nemiluje a neodpovídá na takovou propast lásky. Velmi jest žalostný, kdo moha mítí oheň, zmírá zimou; kdo máje pokrm před sebou, zmírá hladem. Chopte se, chopte se svého pokrmu, Krista sladkého

Ježíše ukřižovaného¹⁾
jiným způsobem; neboť kdy-
byste chtěl jiným způsobem,
nebyl byste stálý ani vytr-
valý. A právě vytrvalost jen
bývá korunována, jak jsme
pravili; a bez ní dostalo by
se duši zahanbení a nikoliv

slávy. O tom uvažujíc, pra-
vila jsem, že si přeju viděti
tebe stálým a vytrvalým v
ctnosti. Více zde nepravím.
Zůstávej ve svatém a slad-
kém milování Božím. Ježíši
sladký, Ježíši lásko.

¹⁾ Něco chybí.

MATOUŠOVI DI GIOVANNI COLOMBINI ZE SIENY.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám, přejíc si viděti vás s pravým a nejdokonalejším světlem, v němž byste poznal a uzřel pravdu. Pravda ta jest tím, co nás osvobozuje, to jest, poznávající ji, milujeme ji; a milujeme-li ji, osvobozuje nás od poroby smrtelného hříchu. Která jest to pravda, již dlužno nám poznati? Jest to pravda, zplozená nevýslovnou láskou Boží; pravdě té

jsme povinni spláceti dluh lásky a nenávisti. Jakým způsobem? Tímto: poznávati svrchované a věčné Dobro a nevýslovnou lásku, s níž nás Bůh stvořil k svému obrazu a podobenství. A pro tu pravdu nás stvořil, abychom o koušeli jeho svrchovaného a věčného dobra, a abychom vzdávali chválu a slávu jeho jménu. A aby splnil tu pravdu na nás, daroval nám Slovo svého Syna a v Krvi té nás stvořil milosti.

Tohoto poznání dojdeme, věnujeme-li mu největší péči; ale nedojdeme ho bez svět-

la; a světla nelze nám mít s chmurou sebelásky. Sebeláska ta zatemňuje zrak vědomí, že člověk nepoznává a nerozpoznává pravdy; ale v pravdě vidí lež a ve lži pravdu; věci pomíjivé považuje za pevné a za veliká potěšení; a všechny přicházejí na zmar, jako květ, utržen jsa, ihned pozbývá své krásy. Čest, bohatství, postavení, rozkoše, to vše míjí jako vítr; všechno to jest proměnlivo; i přicházíme ze zdraví v nemoc, z bohatství v chudobu, z života v smrt.

A člověk pošetilý, milovník sebe sama, jako slepý soudí o všem opačně a tím se i řídí. A čím se ukazuje, že se tím řídí? Nezřízenou láskou a zanícením, jež má k sobě a k světu. To vše se mu přihází, že pozbyl světla; neboť kdyby měl světlo v pravdě, byl by si vědom, že Bůh jest svrchovaně dobrý, dobro neobsáhlé a nevystihlé; že nikdo ho nevystihne, ale jediné

on sám sebe obsahuje a vystihuje. On jest svrchovaný a věčné bohatství; jest spravedlivý a laskavý lékař, jenž dává nám léky potřebné našim nemocem. Tak praví slavný Pavel: „Když lidské pokolení leželo nemocno, přišel veliký lékař světa a uzdravil naše nemoci.“ Každému tedy dává, čeho jest třeba na naše rány, s ohněm božské lásky. Někdy nám pouští krve, odnímaje nám totiž věci, jež jsou škodlivy naší spáse a jsou překážkou mezi Bohem a námi. Proto některým bere děti, jiným časné jmění, jiným zdraví a některým postavení světské, zraňuje nás mnoha útrapami. A toho nečiní z nezávisti, ale z obzvláštní lásky; zbavuje nás marných rozkoší pozemských, aby nám dal plně dobernebeských. Jest dobrotivým a věčným soudcem, a jako spravedlivý pán každému dává, co mu náleží; pročež každé dobro bývá odměněno a každá vina ztřeš-

tána. A se svatým násilím, jež činiti budeme své zvrácené vůli, a s úsilovností získáme pravých a opravdových ctností; a námaha naše bude odměněna dobrou nesmrtelnými. Světlem tím se poznává pravda vůči světu, jenž nemá v sobě pevnosti aniž jaké stálosti. Nadarmo se namáhá, kdo všecek svůj čas věnoval a věnuje světu, čině si Bohem dítky a bohatství; a nepozoruje, že vše to zbavuje ho života. Milosti a přináší mu smrt; a neví asi, že Bůh dopustil, aby nezřízená láska byla nesnesitelná sama sobě; odtud zakouší v tomto životě závdavku pekla, jedině proto, že nepoznala pravdy, jsa zbaven světla.

Nuže chci, nejdražší synu, abychom již nespali, ale s velikou pílí procitli ze spánku, strhnouce chmuru sebelásky se zraku svého vědomí. Tím plniti budete na sobě vůli Boží a moje přání. Neboť pozorujíc, že beze světla nelze nám

poznati pravdy, přála jsem si viděti ve vás právě světlo, abyste dokonale poznal pravdu; to světlo a pravda vás učiní stálým a vytrvalým v tom, co jste započal se svatou a pravou touhou. Nenamítejte mi, že jest dosti času, neboť nejste si jím jist, ale naprosto bez bázně otrocké, s pravou a dokonale nadějí, důvěruje ve svého Tvůrce, spořádejte život svůj. A uveďte se ve všem na pravou míru, žije podle svědomí, a učínte konec a přítrž všemu nezřízenému životu, s pravou vytrvalostí, vyhostě smutek ze svého srdce, a s největší radostí přijímejte nevýslovnou lásku a plnost božského milosrdenství, jež jest vylita na vás.

Svrhněte si již svět pod nohy a odpovídejte Bohu, jenž vás volá, se srdcem ušlechtilým a nikoli námezdným, jako pravý a zákonný syn, rád očisťuje často své svědomí svatou zpovědí; a užívejte přijímání, jak máte k němu

místo a čas. Obcování vaše budiž s těmi, kteří se bojí Boha v pravdě, a věnujte svůj čas, pokud jest vám možno, bdění a modlitbě. Nezapomínejte choditi na služby Boží. Obraznost a mysl vaše budiž stále plna Krista ukřižovaného, nechtějíc stopovati tajných věcí Božích ve skrytých tajemstvích jeho, ale jediné vůli jeho a slast jeho lásky, jež nás tak nevystihle milovala a nehledá aniž chce čeho jiného než našeho posvěcení. A poznávejme své chyby, ponížujíce se pod sladkou mocnou ruku Boží. Stavů manželského, v němž jste, snažte se, prosím vás, užívat jako svatosti, maje v náležitě uctivosti dny Církvi svatou ustanovené. Usilujte od nynějška, vy i vaše choť, zachová-

vati stav andělský, chutnajíce vůně zdržlivosti, aby jste okusili jejího ovoce. Nuže takto sladce upravte a spořádejte svůj život, nečekajíce již na čas, neboť, jak bylo řečeno, čas na nás nečeká. Koupějte se v Krvi Krista ukřižovaného; skrývejte se do jeho nejsladších a přenejsladších ran; tam se rozšíříž a strávíž vaše srdce. Střezte se, ať neobracíte hlavy v zad, hledě na zorané; neboť stěžovala bych si na vás pokornému Beránkovi, a vy neměl byste se ke komu odvolati. Zplozujte mi dítky ctností a nikdy neustávejte počínat láskou vsrdci svém. Nic jiného vám nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANÍ ALEKSII . . .

Jménem Ježíše Krista ukřiveného a sladké Marie. Nejdraží dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, nehodná ubohá matka tvá, přeju si, abys dospěla té dokonalosti, ke které tě Bůh vyvolil. Zdá se mi, že chceme-li jí dospěti, sluší kráčet s jistou měrou a nikoli bez míry. A bez míry a s měrou třeba konati každé naše dílo; bez míry dlužno milovati Boha, a neklásti si v lásce ani míry, ani měřítka ani pravidla, ale milovati bezměrně. A chceš-li dospěti dokona-

losti lásky, dlužno ti spořádati svůj život. Prvním pořádkem budiž, vyhýbati se obcování se všemi tvory, obcování pro obcování, leda žádá-li toho výkon lásky; ale milovati jich mnoho a obcovati s málokterými. A i s těmi, které miluješ láskou duchovní, uměj obcovati s měrou; a kdybys tak nečinila, považ, že oné lásce, kterou jsi povinna přinášeti Bohu bez míry, kladla bys míru, aniž bys toho pozorovala, stavějíc mezi něho a sebe tvora konečného; neboť lásku, kterou bylo by tobě klásti v Bohu, kladla bys v

tvora, milujíc jej bez míry; a to by bránilo tvé dokonalosti. Pročež s měrou zřízenou dlužno ti milovati duchovně.

Budiz nádobou, kterou bys ve zdroji plnila a ve zdroji z ní pila. A byť bys i čerpala lásku z Boha, jenž jest zdrojem vody živé, kdybys však jí nepila bezprostředně v něm, zůstala by prázdná. A znamením, že jí nepiješ plně v Bohu, bude ti toto: pocítuješ-li totiž z toho, co miluješ, bolest, buď pro obcování, které bys měla, nebo že jsi byla zbavena nějaké útěchy, které se ti dostávalo, nebo ať cokoliv by se ti přihodilo, pocítuješ-li tehdy bolest z toho nebo něčeho jiného nežli z urážek Boha, tož zřejmým znamením, že láska jest ještě nedokonalá a čerpaná mimo zdroj. Jakým tedy způsobem učiniti dokonalým, co je nedokonalé? Tímto způsobem: napravovati a třibiti hnutí srdce pravým sebepoznáváním, nenávisť a odpor k své nedokonalosti,

že totiž jsme tak hrubí, a že onu lásku, kterou dlužno dávati celou Bohu, dáváme tvorům, milujíce tvory bez míry a Boha s měrou, neboť dlužno, aby láska k Bohu byla bez míry a láska k tvorům na míru uvedena láskou k Bohu a nikoli měrou vlastních útěch, ani duchovních ani časných. Nuže čiň, abys všecko milovala v Bohu a abys napravila všecku nezřízenou náklonnost.

Učiň si, dcero má, dvoji příbytek: příbytek skutečný v celle, abys nevybíhala na mnohá místa, leč z nezbytnosti nebo z poslušnosti představené nebo z bliženské lásky. Jiný příbytek si učiň duchovní, ježž bys nosila ustavičně s sebou; jest to cella pravého sebepoznání, v němž nalezneš poznání dobroty Boží k sobě. Jsou pak obě celly v jedné; a jsi-li v jedné, dlužno ti býti i v druhé, neboť jinak by duše přišla ve zmatek nebo v domýšlivost. Kdy

bys totiž byla v poznání sebe, nastal by zmatek mysli; a jsouc jen v poznání Boha, přišla bys v domýšlivost. Dlužno tedy, aby se pronikalo jedno s druhým, proto učíš z nich jedno a totéž; a tak čím nic dospěješ dokonalosti. Neboť poznáním sebe získáš nenávisti k vlastní smyslnosti, a nenávisti staneš se soudcem a zasedneš na stolec svého svědomí a chopíš se rozumu, a neujde ti ani chybičky, abys na ní nevykonala spravedlnosti.

Z toho poznání vznikla žila pokory, jež nepřijímá nikdy nijakého domnění a ničím se nepohoršuje; ale trpělivě s radostí snáší každé bezpráví, každou ztrátu útěchy a každou bolest, ať přicházejí odkudkoliv. Zahanbení jeví se jí slávou a veliká pronásledování obcerstvením; a ze všeho se raduje, vidouc se trestána za onen zvrácený řád vlastní vůle smyslné, jež stále se vzpírá Bohu; a vidí se

spodobována s Kristem Ježíšem ukřižovaným, jenž jest cestou a naukou pravdy.

V poznání Boha nalezněš oheň božské lásky. Kde se budeš kochati? Na kříži, neposkvrněným Beránkem, hledajíc jeho cti a spásy duší ustavičnou pokornou modlitbou. Nuže v tom jest všechna naše dokonalost. Jest ještě mnoho jiných věcí, ale tato jest základní, a z ní nabudeme tolik světla, že nezbloudíme v menších věcech, jež následují.

Spodobuj se s rozkoší, dce ro má, s potupami Kristovými. A střež smyslu jazyka, aby jazyk neodpovídal někdy cítění srdce; ale stráviž to, co jest v srdci, s nenávistí a odporem k sobě. Dělej, ať jsi nejmenší z nejmenších, podobena pokorou a trpělivostí každému tvorů pro Boha; nikoli s výmluvami, ale říkajíc „má vina“. A tak se přemohou neřesti v duši tvé i v duši toho, komu bys to řekla.

ctností pokory.

Spořádej svůj čas; noc k bdění, poskytnouc tělu svému spánku, jehož potřebuje, a ráno kostelu, se sladkou modlitbou; a nepromarni ho hovorem až do hodiny příkazané. Od toho a ode všeho jiného neodvrátiž tě leč nezbytná potřeba nebo poslušnost nebo láska, jak bylo řečeno. Po hodině jídla se ušber poněkud v sobě, a potom dělej něco rukama, jak jest

ti třeba. V hodinu nešpor i ty jdi a čiň se trošku; a jak ti Duch Svátý dá, tak čiň. A potom se vrať a ošetřuj svou starou matku bez nedbalosti a opatři jí, čeho potřebuje; a tvým budiž toto břímě. O ostatním až po svém návratu. Hleď, ať činíš tak, abys splnila mé přání. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásco.

KATEŘINĚ DI SCETTO, JEP- TIŠCE OD SV. DOMINIKA.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero a sestro má v Kristu sladkém Ježíši. Já Katerina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti tebe pravou služebnicí a nevěstou Krista ukřižovaného. Služebnicemi jest nám býti, protože jsme vykoupeny jeho Krví. Ale nevidím, že bychom svou službou mohli mu přinést užitek; dlužno nám tedy přinášeti užitek našemu bližnímu, protože skrze něj osvědčujeme ctnost a získáváme ji. Věz,

že každá ctnost dostává život od lásky; a láska se získává v lásce, zdvihneme-li totiž zrak svého vědomí a popatříme-li, jak jsme Bohem milováni. Vidouce se milováni, nejsme s to, abychom nemilovali; milující ho, objímáme ctností zanícením lásky a s nenávistí opovrhujem neřestí.

Vidíš tedy, že v Bohu počínáme ctnosti a v bližním se rodí. Víš dobře, že v tísní bližního svého rodiš dítko lásky bliženské, jež jest v duši; a v bezpráví, jehož se ti dostává od něho, trpělivost. Ty dávej mu modlitbu, zvláště těm,

kterí ti činí bezpráví. A takto jest nám činiti: jsou-li oni nám nevěrní, nám dlužno bychom jim byli věrní a věrně hledali jejich spásy; milovati je z milosti a nikoli z povinnosti. To jest, střež se, ať nemiluješ svého bližního pro vlastní prospěch, neboť nebyla by to láska věrná a neodpovídala bys lásce, kterou Bůh tobě přináší. Neboť jako Bůh tebe miloval z milosti, tak chce, ať bys ty, nemohouc mu splatit té lásky, splácela ji svému bližnímu, milujíc jej z milosti a nikoli z povinnosti, jak bylo řečeno. Ani pro bezpráví, ani když bys viděla, že zmenšuje se láska k tobě nebo zalíbení nebo vlastní prospěch, ať nezmenšuješ a neoslabuješ lásky své k bližnímu; ale miluj ho láskyplně, snášejíc a nadnášejíc jeho chyby; s velikým utěšením a s úctou zirej na sluhy Boží.

Střež se, ať nečiníš jako bláznivé a pošetilé, které chtějí určovati a stopovati a posu-

zovati skutky a mravy sluhů Božích. Veliké důtky zasluhuje, kdo tak činí. Věz, že nebylo by ničím jiným nežli určovati zákon a pravidlo Duchu Svatému, chceme-li, aby sluhové Boží chodili po našem; což by nikdy nebylo možno. Nechť pováží duše, která přichází k tomu soudu, že chmýří pýchy není ještě z ní vykořeněno ani že právě lásky k bližnímu není ještě v ní, by totiž milovala z milosti a ne z povinnosti. Nuže milujme sluhy Boží a neposuzujme jich. Vždyť jest nám milovati obecně každého tvora majícího v sobě rozum; ty, kteří jsou mimo Milost, milovati s bolestí a hořkostí k jejich vině, že urážejí Boha a blíží duši své. Tak se zladíš se sladkým zamilovaným Pavlovým, jenž pláče s plačícími a raduje se s radujícími; tak i ty budeš plakati s těmi, kteří jsou ve stavu pláče, touhou po cti Boží a spáse jejich, a radovati se budeš se služeb-

níky Božími, kteří se radují, okoušejíce Boha zanícením lásky.

Vidíš tedy, že v lásce Boží počínáme ctnosti a v lásce k bližnímu se rodí. Činíc tak, ať bys opravdově, bez všelikého ohledu na vlastní zisk, ať duchovní nebo časný, milovala bližního, budeš pravou služebnicí, a skrze bližního odpovídati budeš lásce, kterou ti přináší Tvůrce tvůj; a budeš nevěstou věrnou a nikoli nevěrnou. Tehdy nemá nevěsta věrnosti k svému ženichu, když lásku, kterou jest jí dávati jemu, dává jinému tvořru. Ty jsi nevěsta. Vidíš dobře, že Syn Boží se s námi se všemi zasnoubil při obřezání, když si dal odříznouti svého těla a dal nám proužek ten jako prsten na znamení, že se zasnubuje s lidským po-

kolením. Rozjímajíc o té nevýslovné lásce, miluj bez jakéholiv prostředí, jež by bylo mimo Boha. Tak budeš služebnicí svého bližního, sloužíc mu ve všem, podle své možnosti. Tedy Kristovou jsi nevěstou a bližnímu jest ti býti služebnicí. Jsi-li nevěsta věrná, poněvadž láskou, kterou dáváme Bohu, nemůžeme jemu přinést užítku ani služby, dlužno nám sloužiti, jak bylo řečeno, bližnímu našemu pravou a srdečnou láskou. Jiným způsobem a v jiné formě nemůžeme sloužiti. Proto jsem pravila, že si přeju tebe viděti pravou služebnicí a nevěstou Krista ukřižovaného. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

**BRATRU FELIKSOVI DA MAS-
SA, Z ŘÁDU SV. AUGUSTINA.
(DIKTOVÁN U VYTRŽENÍ.)**

ménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.

Nejdražší synu v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina,
služebnice a otrokyně sluhů
Ježíše Krista, píšu vám v dra-
hocenné Krvi jeho, přejíc si
viděti vás založeným v pra-
vé a dokonalé pokoře. Neboť
kdo jest pokorný, jest i trpě-
livý, snáše je všelikou námahu
z lásky k pravdě; a protože
pokora jest kojnou a pěstoun-
kou lásky, nemůže býti po-
kory bez lásky. A kdo hoří
ve výhni lásky, není nedbalý,
ale má dokonalou bedlivost,
neboť láska není nikdy zahál-

čiva, ale stále se přičiňuje.

Ale lásky a pokory, jež stra-
vuje nedbalost a vyhlazuje
pýchu, nelze míti beze světla,
a kdyby zrak osvětlený neměl
nějakého předmětu, na nějž
by hleděl. Neboť kdyby oko
vidělo a mělo světlo v sobě
a nebylo by otevřeno, vidění
to nic by mu neprospělo. Pra-
vým zrakem duše naší jest
vědomí, mající světlo nejsvě-
tější Víry, nezastřel-li ho po-
vlak sebelásky. Proto tedy
zrak vědomí, citě se pobádán
zanícením, rychle se otvírá a
upírá na svůj předmět, Krista
ukřižovaného, v němž pozná-

vá — a nejvíce v jeho Krvi — propast jeho nevystihlé lásky.

Ale kde ten předmět uvidí a upře se naň? v domě sebe-poznání, jímž poznává svou ubohost, neboť zrakem vědomí uvidí své chyby a že není; a uvidí to v pravdě. A když člověk poznává sebe, poznává dobrotu Boží k sobě. Kdyby totiž poznával jenom sebe a chtěl poznati Boha bez sebe, nebylo by to poznání založené v pravdě; a nesklidil by z něho ovoce, jež sluší skliditi ze sebezpoznání, ale spíše by pozbýl než získal, neboť sklidil by ze sebezpoznání jen rozmrzelost a zmatek, čímž by vysušil svou duši; a setrvaje v tom bez jiné pomoci, dospěl by zoufalství. A kdyby chtěl poznati Boha bez sebe, z toho sklidil by smrduté ovoce veliké domýšlivosti; domýšlivost tu živí pýcha, a jedna živí druhou. Dlužno tedy, aby světlo vidělo a poznávalo v pravdě a učilo se poznání sebe

poznáváním Boha a poznání Boha poznáváním sebe.

Tehdy duše nepřijde ani v domýšlivost ani v zoufalství; ale z pravého poznání dobude ovoce života, obojí-li jest spolu. Neboť poznáním sebe nabývá ovoce pravé pokory, z něhož plodí nenávisť a odpor k vině a zkaženému řádu, jenž stále jest pohotově bojovati proti duchu. A z nenávisti rodí dítka trpělivosti, jež jest jádrem lásky. A z poznání veliké dobroty Boží, již nachází v sobě, nabývá ovoce propasti rozžhavené lásky k Bohu a k bližnímu svému. Světlem vidí a poznává, že láskou, kterou přináší svému Tvůrci, nemůže mu nijak prospěti, pročž rychle onen prospěch, jehož nemůže učiniti jemu, činí svému bližnímu z lásky k Bohu, neboť miluje tvorstvo, vidouc, že Tvůrce je svrchovaně miluje; a podmínkou lásky jest milovati vše, co miluje osoba milovaná.

Nuže tímto světlem, nej-

dražší bratře, získáme ctnosti pokory a lásky; a s pravou a svatou trpělivostí budeme snášeti a nadnášeti chyby svého bližního; a strávíme nedbalost dokonalou bedlivostí, získanou v ohni božské lásky; a pýcha vyhladí se vodou pravé pokory. A staneme se hladovými po cti Boží a chutnateli a pojídateli duší na stole pokorného neposkvrněného Beránka. Jiné cesty nám není. Pozorujíc tedy, že dlužno nám držeti se této cesty a této ulice pravé pokory, pravila jsem a pravím, že si přeji viděti vás založeným v pravé a dokonalé pokoře; a chci, abyste tak činil bez bolesti a beze zmatku myslí. Ale nyní znovu chci, abyste započal s živou věrou, pevnou nadějí a ochotnou poslušností. A tak chci, abyste ztučňoval duši svou a nevysušoval se zmatkem ani rozmrzelostí myslí,

ale s dokonalou bedlivostí procítl ze spánku nedbalosti, krada ctnosti, když je vidíte na svých bratrích a uchovává je ve své hrudi. A vždycky vás pravda těší a buď v ústech vašich; a hlásejte ji, kdy jest třeba, laskavě, na každou osobu, a zvláště na ty, které jsou milovány zvláštní láskou, ale s přívětivostí, bera chybu jiného sám na sebe. Nedálo-li se tak v čase minulém, s onou opatrností, již jest třeba, napravme se pro budoucnost. A nechci, aby vám to bylo nějakou trýzní. A se mnou se v myšlení netruďte. Ale právě vlny rozbouraného moře všechny ať se přejdou s pravou pokorou a láskou bratrskou a se svatou trpělivostí. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRU JERONYMOVI ZE SL- ENY, Z BRATŘÍ POUSTEVNÍKŮ SVATÉHO AUGUSTIŇA.

ménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.

Vám, nejmilejší a nejdražší
otče a synu v Kristu Ježíši,
já Kateřina, služebnice a o-
trokyně sluhů Božích, píšu v
drahocenné Krvi jeho, připo-
mínajíc si slovo našeho Spa-
sitele, když pravil k učední-
kům svým: „S toužebností
toužil jsem slavit přesnice s
vámi, prve než bych zemřel.“
Tak pravím i já vám, bratře Je-
ronýme, otče a synu můj nej-
dražší. A kdybyste se mne tá-
zal, jaké přesnice toužím s vá-
mi slavit, odpovídám vám:
Není jiných přesnic nežli pře-

snice neposkvrněného Berán-
ka, tytéž totiž, které učinil ze
sebe sladkým učedníkům. Ó,
sladký Beránku, upečený na
ohni božské lásky a na rožni
nejsvětějšího kříže! Ó, po-
krme přelahodný, plný rado-
sti a veselí a potěšení! V to-
bě se nenedostává praničeho;
neboť duši, která tobě v pra-
vdě slouží, stáváš se stolem,
pokrmem i přísluhovatelem.
Vidíme zajisté, že Otec jest
stolem a ložem, na němž by
duše odpočinula; a vidíme
Slovo jednorozeného Syna je-
ho, jenž se ti dal za pokrm
s tak velikým ohněm lásky.

Kdo ti ho přinesl? Přísluhovatel Duch Svátý. A pro ne-smírnou lásku, kterou k nám má, není spokojen, by nám bylo přísluhováno jiným, ale sám chce býti přísluhovatelem.

Nuže u tohoto stolu touží duše společně s vámi slaviti Přesnice, prve než bych zemřela; neboť když mine život, nemůžeme jich slaviti. A vězte, synu můj, že k stolu tomu dlužno nám jíti svlečeným a oblečeným. Svlechte se, pravím, ze všeliké sebelásky a záliby ve světě, z nedbalosti a smutku a zmatku mysli (neboť nezřízený smutek vysušuje duši); a dlužno nám odíti se nejvroucnější jeho láskou. Ale té nemožno nám míti, neotevře-li duše zraku poznání sebe samé, aby viděla, že není, a kterak jsme činiteli toho, co není, a že nepoznáváme na sobě nekonečné dobroty Boží. Neboť když duše pohlíží na svého Tvůrce a na tak nekonečnou dobrotu, jakou v něm

nalézá, nemůže ho nemilovati; a láska rázem ho odívá pravými a opravdovými ctnostmi; a raději by zemřel, nežli by činil něco protivného tomu, koho miluje; ale stále s bedlivostí hledá činiti, v čem on má zalíbení. Pročež miluje, co on miluje, a nenávidí, čeho on nenávidí, neboť láskou splynul s ním v jedno.

Toť ona láska, jež nás zbavuje všeliké nedbalosti, nevědomosti a smutku. Neboť paměť se zdvihá, aby slavila svátek s Otcem, uchovávajíc ve své paměti dobrodiní Boží; rozum se Synem, pročež s moudrostí, světlem a poznáním poznává a miluje vůli Boží; a zdvihá rychle lásku a touhu svou a stává se milovníkem svrchované a věčné Pravdy, takže nemůže a nechce milovati ani sobě žádati leč Krista ukřižovaného. A netěší ho nic, leč snášeti potupy a trýzně jeho; a tak ho těší a líbí se mu, že má nedůvěru ke všemu ostatnímu.

Za slávu si považuje trpěti příkoří a pronásledování světa a ďábla pro Krista.

Roznětž tedy, roznětž oheň svaté touhy a zírejte na Beránka, vykrvácevního na dřevě nejsvětějšího kříže; neboť jinak nelze nám jísti s tohoto sladkého a ctihodného stolu. Čiňte, aby v celle duše vaší stále byl zasazen a vztyčen strom nejsvětějšího kříže; neboť s toho stromu sklídíte ovoce pravé poslušnosti, trpělivosti a hluboké pokory; a odumře ve vás všeliká záliba v sobě a sebeláska; a nabudete hladu, abyste byl pojídatelem a chutnatelem duší, vida, že z hladu po naší spáse a cti Otcově ponížil se a vydal sebesama potupné smrti kříže, jako šílený, opilý a zamilovaný do nás. Nuže toť přesnice, které toužím s vámi slaviti.

A jelikož jsme pravili, že třeba nám býti pojídatelů a chutnatelů duší, touží duše má viděti to na vás, protože

jste hlasatelem slova Božího. Chci tedy, abyste byl nádobou vyvolenou, plnou ohně nejvroucnější lásky, nose sladkého jména Ježíšova a zasévaje toto vtělené slovo Kristovo v pole duše. Ale vyzývám vás a chci, abyste, sbíraje semeno, sklízíje totiž ovoce z tvorů, ukládal je v čest Otce věčného, dávaje totiž čest a slávu jemu a ztrácejí všelikou slávu a zálibu k sobě samému. Neboť jinak byli bychom lupiči a kradli bychom, co jest Boží, a dávali bychom to sobě. Ale myslím, že toto z milosti Boží nás se netýká; neboť zdá se mi jistým, že první hnutí a začátek jest jen pro čest Boží a spásu tvorů.

Stává se nám však jistě často, že míváme nějakou zálibu ve tvorech. Ale protože chci, abyste byl dokonalý a vydával ovoce dokonalosti, nechci, abyste miloval nějakého tvora, ani obecně, ani zvláště, leč toliko v Bohu. Ale rozumějte, jakým způso-

bem pravím. Neboť vím, že milujete v Bohu duchovně, ale někdy, buď pro málo pozornosti nebo když člověk má povahu k tomu náchylnou, jako vy, miluje duchovně, a v lásce má zálibu a potěšení, že někdy smyslnost bere v tom svůj podíl, třebaš pod barvou ducha. A kdybyste mi řekl: „Jak upozoruju, že jest ve mně tato nedokonalost?“ — pravím vám : Když byste viděl, že osoba milovaná není v něčem po vaší vůli, to jest, že buď nejedná s vámi podle způsobů obyčejných, nebo se vám zdá, že miluje někoho jiného více než vás, a pojmá-li vás tehdy nevole nebo jakási polo-
loviční nelibost, již ochabuje láska, kterou jste prve měl, buďte jist, že láska ta byla ještě nedokonalá. Jakým způsobem ji tedy učiniti dokonalou? Nepravím vám, nejdražší synu, jiného způsobu, leč ten, který kdysi oznámila prvotní Pravda své služebnici, řkouc : „Dcero má nejdražší,

nechci, abys činila jako ten, kdo nabere násosku plnou vody z pramene, a pije, když ji byl oddálil, a tak zůstává prázdná, aniž toho pozoruje. Ale chci, abys plnil nádobku duše své a splývajíc láskou a zánícením v jedno s tím, koho miluješ z lásky ke mně, neoddalovala jí ode mne, pramene vody živé; ale drž tvora, kterého miluješ z lásky ke mně, jako násosku ve vodě; a tak nebudeš prázdná ani ty ani ten, koho miluješ, ale stále budete plni božské milosti a ohně nejvroucnější lásky.“
A tehdy nepojme vás nevole aniž jaká nelibost, neboť kdo miluje, vida rozmanité způsoby, nebo že se někdo vzdaluje obcování s nimi, nemá z toho nikdy bolesti skličující, jen když vidí a slyší, že žije se sladkými a opravdovými ctnostmi, neboť miloval ho pro Boha a ne pro sebe; třebaš i cítí přece jakési malé pohnutí, vida se vzdalován toho, co miluje. Nuže toť pra-

**vidlo a způsob, jehož chci a=
byste se držel, abyste byl do=
konalý. Více nepravím. Zů=**

**stávejte ve svatém a sladkém
milování Božím. Ježíši, slad=
ký, Ježíši láske.**

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTÍM.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu, sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti tebe spoutánu poutem božské lásky. Pouto to drželo Boha Člověka přibitého a přikovaného na dřevě nejsvětějšího kříže; neboť hřeb nebyl by ho udržel, kdyby láska ho nebyla držela. Toť ono sladké pouto, jež poutá duši s Bohem a jímž splývá v jedno s ním; neboť láska sjednocuje. Ó, sladká a milostná

láska, jež očisťuješ duši a trháš mrak vlastní náruživosti smyslné a osvětluješ zrak vědomí hloubáním v Pravdě věčné a plníš paměť milostmi a dary, jež duše přijímá od svého Tvůrce, čímž stává se vděčnou a uznalou za přijatá dobrodiní, a nasycuješ duši sladkou a milostnou touhou! Odtud pravil svatý Prorok: „vzdechy jsou mi pokrmem a slzy nápojem.“ Co ho mělo k tomu, aby vzdychal a plakal? Láska, to sladké a lahodné pouto. Nuže, nejdražší dcero, když jest tak sladká a takové rozkoše a jest nám

nezbytna, nesluší nám spáti, nýbrž povstati se svatou a pravou touhou a bedlivostí a hledati jí zmužile.

A kdybyste se mne tázala: „kde ji naleznu?“ odpovídám vám: v domě sebepoznání, kdež naleznete nevýslovnou lásku, již má k vám Bůh; jenž z lásky vás stvořil k obrazu a podobnosti svému a z lásky vás přetvořil k milosti Krví jednorozeného Syna svého. Naleznouc lásku a poznajíc, že ji máte sama v sobě, nemohla byste jí nemilovati. A znamením, že jste našla a pojala lásku, bude, připouštíte-li se poutem lásky na bližního svého, milujíc ho a

sloužíc mu laskavě; neboť dobro a prospěch, jehož nemůžeme dáti Bohu, jest nám dávati bližnímu, a snášeti s pravou trpělivostí všechny trampoty, jichž by se nám dostalo od něho. A to jest znamením, že v pravdě milujeme svého Tvůrce a že jsme spoutáni tímto sladkým poutem. Jinak neměli bychom účasti na milosti a nedospěli bychom onoho cíle, pro který jsme byli stvořeni. Proto jsem vám pravila, že toužím viděti vás spoutanu poutem božské lásky. Nic jiného nepravím. Zůstávej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

JISTÉ JEPTIŠCE Z KLÁŠTERA SVATÉ ANEŽKY V MONTE PULCIANO.

ménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.

Nejdražší a nejmilejší dce-
ro má v Kristu Ježíši. Já Ka-
teřina, služebnice a otrokyně
Pána našeho Ježíše Krista a
sluhův jeho, posiluji tě a žeh-
nám tobě a píši ti v draho-
cenné krvi Syna Božího, přejíc
si, abys byla pravou nevěstou,
oddanou ženichovi, ozdobe-
nou a oděnou ctností. Víš,
nejmilejší dcero má, že nevě-
sta, když jde před ženicha,
ozdobuje se a strojise; a zvlá-
ště se ozdobuje a odívá barvou
nachovou, aby se líbila své-
mu ženichovi; tak chci, abys

činila i ty: abys měla na sobě
roucho lásky, bez něhož bys
nemohla jíti na svatbu, ale
bylo by ti řečeno ono slovo,
jež pravil Kristus o tom slu-
žebníku, jenž byl přišel bez
roucha svatebního, i přikázal
služebníkům svým, aby byl
vyhnán a vyvržen ven do tem-
not. Nechci, aby toto se při-
hodilo i tobě, nejmilejší dcero
má; abys, pozvána jsouc na
svatbu, byla nalezena bez to-
hoto sladkého roucha. Ale
chci a poručím ti, abys mi
se vyzdobila krumplováním,
to jest svatou a pravou po-
slušností, jsouc vezdy zacho-

vavatelkou svého Řádu, poddána a poslušna paní i každé sebe nižší. Vezmi na sectnost pokory, jež vypěstí v tobě ctnost svaté poslušnosti; uznávajíc dary a milosti, kterých se ti dostalo od něho. Čiň, abys byla nevěstou věrnou; a víš, kdy budeš věrna svému ženichovi? když ne budeš milovati nikoho než jeho. A proto nechci, aby ve tvém srdci se nalézal někdo jiný než Bůh; vyprázdni je z

všeliké sebelásky a smyslné lásky k příbuzným neb komukoliv. Beze vší bázně o život nebo o smrt; ale se srdcem svobodným, oděna jsouc tímto svatým rouchem, vrhni se v náruč svého Ženicha věčného; a v jeho vůli se vrhni, abys v ní činila a nečinila, co by bylo jeho ctí a lepší tebe. Nic jiného nepravím. Zůstavej ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

CTIHODNÉMU ŘEHOLNÍKU PANU VILÉMOVI, GENERÁLU ŘÁDU KARTUZIÁNSKÉHO.

J ménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší a důstojný otče v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi Jeho a přejí si viděti vás koupaným a ztopeným v krvi Syna Božího pozorujíc, že když se paměť naplní Krví Krista ukřižovaného, neprodleně vědomí se obrací a zírá v tuto paměť, kde nalézá Krev, v níž vidí oheň božského milování, lásku nevystihlou, smočenou a prosáklou Krví; neboť láskou byla prolita a nám darována. Vůle

jde hned za vědomím, milujíc a žádajíc si toho, co zrak vědomí byl uzřel; pročez rázem pozdvihuje zanícení a lásku svou v lásku Krista ukřižovaného, již nalézá v Krvi, jak bylo řečeno. Tehdy duše se utápí v této Krvi, to jest zapírá a zabíjí všecku svou zkaženou vůli smyslnou, jež vzdoruje často svému Tvůrci, a všecek sebelásku odvrhuje od sebe a odívá se věčnou vůlí Boží, již duše okusila a již našla v Krvi. Ukazuj jí Krev, že Bůh nechce než jejímu posvěcení; neboť kdyby byl chtěl něčemu jinému, nebyl by nám

dal Slovo jednorozeného Syna svého.

Proto dobře vidí, že co Bůh dopouští v tomto životě na člověka, nedopouští za jiným účelem. Vidí, že všecko, co má bytí, jest od Boha; a proto z ničeho, co ji potkává, ani ze soužení ani z pokušení ani z bezpráví ani příkoří ani z opovržení aniž z čeho jiného, co by ji mohlo potkati, nemůže a nechce se rmoutiti; ale jest spokojena a má je v náležité úctě, pozorujíc, že přicházejí od Boha a dány jsou nám z milosti k dobru, z lásky a nikoliv z nenávisti. Nemůže tedy a nesmí si naříkati, protože by si naříkala na své vlastní dobro, a není obyčejem duše oděné sladkou vůlí Boží, naříkati si na něco, co by ji potkalo, leda na urážky Boha. Těch lituje a dlužno jich, litovati, protože vidí, že jsou proti jeho vůli. Proto hřích jest hoden nenávisti, že není z Boha a tudíž není ničím. Všecky ostatní věci, mající v sobě bytí,

jsou z Boha; a proto duše láskou ke Kristu roznicená je miluje a má v úctě. Duše ta nevidí sebe pro sebe, ale vidí sebe pro Boha, i Boha pro Boha, poněvadž jest svrchovaná a věčná dobrota, zasluhující, aby byl milován; i bližního pro Boha a nikoli pro vlastní prospěch. Ta nevolí si ani času ani stavu po svém, ani trápení ani útěch, ale jak se líbí božské Dobrotě, přijímá se zápalen lásky. Ve všem nalézá rozkoš, neboť kdo miluje, nemůže nalézati bolesti skličující.

V bojích se raduje; pronásledován-li jest světem, veselí se; poddaným-li jest, s velikou radostí a trpělivostí nese břímě poslušnosti; představeným-li, s trpělivostí snáší a nadnáší chyby svých poddaných, všeliká totiž pronásledování, jichž by se mudostalo, nebo nevděk, jež by shledal u nich k sobě. Jest odhodlán k smrti, aby vytrhal trní neřestí, jako dobrý zahradník, a nasázel ctnosti do jejich du-

ší, konaje opravdově spravedlnost, zlahoděnou milosrdenstvím. Nedbá bolesti, nevyhýbá se námaze, ale s velikou radostí ji nese. Nechce ztratiti čas, jež má, pro čas, jehož nemá, neboť někdy přicházejí takovéto myšlenky do srdce: kdybys neměl takové tísně a námahy prelátství, bylo by ti možno lépe požívatí Boha v pokoji a klidu svém. To však ďábel nám staví na oči, abychom v čas pokoje byli v ustavičné válce. Neboť kdo neupokojí své vůle ve stavu, jaký mu Bůh dal, jest stále v trýzni a jest nesnesitelný sám sobě; a tak pozbývá času jednoho i druhého; neboť času prelátství neužívá a času klidu nemá; a tak nechává přítomnosti i budoucnosti. Nesluší tedy věřiti jeho zlobě, ale třeba chopiti se rázně toho, který máme; jako činí duše oděná vůlí Boží prve řečenou, jež pluje v každé době, jak v čas námahy, tak v čas potěšení; neboť jest člověk svlečen z

vlastní sebelásky, z všeliké citlivosti a naruživosti smyslné, z níž pramení všecko zlo a všechna trýzeň. Neboť mítí, co člověk nechce, toť cesta, z níž vychází utrpení. A oděnlí jest věčnou vůlí Boží a nikoli svou, splývá v jedno s ním; zánícením lásky stává se soudcem věčné vůle Boží, vida, usuzuje a jist jsa, že Bůh nechce než našemu posvěcení. A proto nás stvořil k obrazu a podobnosti svému, abychom byli v něm posvěceni, radující se a okoušejíce věčného našeho patření; což jsme uviděli a poznali zrakem vědomí v Krvi Krista ukřižovaného, který byl tím prostředníkem, jenž nám zjevil pravdu Otce věčného. Ó slavná Krví, jež dáváš život, jež neviditelné učinila jsi nám viditelným; zjevila jsi nám božské milosrdenství, smývajíc hřích neposlušnosti poslušností Slova, z něhož Krev vyšla.

Nuže, pro lásku Kristovu, koupejte, koupejte se v Krvi,

a buďte v ustavičném bdění a modlitbě, nejdražší otče, bdě zrakem vědomí. Tehdy budete bdít i nad svými poddanými, hladem a péčí o čest Boží, a spásu duší, a tak budete v ustavičné modlitbě, to jest v ustavičné svaté touze. To jest vám nezbytno, abyste svou spásu ve stavu, v němž jste, uchoval. Jelikož vás Bůh postavil ve stav prelátství, nesluší vám býti nedbalým ani bázlivým, ani jako nevědomý kráčet s očima zavřenýma. Proto vás prosím, buďte hladový, uče se od Beránka vykrvácevního a strávivšího se pro nás, jenž s takovou rozkoší a hladem po cti Otcově a spáse naší běžel k potupné smrti kříže. Máte tudíž předmět, který vám Bůh ukázal a postavil na oči, Slovo jednozeného Syna svého a Krev, aby vás zbavil všeliké bázně a nedbalosti a slepoty nevědomosti. A pravíte-li: „Jsem nevědomý a ani sebe dobře neznám, neřku-li to, co jest

mi činiti pro poddané;“ — odpovídám vám, že budete-li hladověti po cti Boží a nebudete-li něčeho mítí sám sebou, Bůh ve vás způsobí, čeho bude třeba pro spásu vašich poddaných.

Mějte jen hlad a touhu. Přece však nevidím, že by bylo možno mítí tento hlad bez Krve; a proto jsem vám pravila, že si přeju viděti vás koupáným a ztopeným v Krvi Krista ukřižovaného. Neboť v Krvi se pozbývá lásky k vlastnímu životu, té lásky zvrácené, kterou chová člověk sám k sobě, která nenechává konati spravedlnosti, z bázně, bychom nepozbyli postavení, nebo bychom hověli a líbili se více lidem než Bohu; nenechává představených konati podle vůle Boží, ani podle dobrého svědomí, ale podle zlíbení a zdání lidských konají; a to právě ničí a ničí řád. Jako když se nekárá a neustanovují se představenými osoby bezúhonné, ale porušených

mravů a nespolehlivé. Neboť špatný prelát kazí poddané, jako dobrý je zdokonaluje. A to vše pramení v sebelásce. V Krvi Kristově se pozbývá této lásky; a nabývá se lásky nevýslovné, ano se vidí, že z lásky nám dal život, aby vykoupil toto přivlastněné dítě, lidské pokolení. Když člověk vidí takovou lásku, láskou přitahuje lásku, pozdvihuje zanícení a touhu svou, aby miloval, co Bůh miluje, a nenáviděl, čeho Bůh nenávidí. A protože vidí, že Bůh svrchovaně miluje své tvorstvo, jež má v sobě rozum, počíná duše lásku ve spáse duší; a nezdá se, že by se jí kdy nasytila. Nenávidí neřestí a hříchů, jelikož nejsou v Bohu; a miluje ctnosti v nich pro čest Boží. Tím pozbývá nedbalosti a stává se bedlivým; a pozbývá lásky k svému tělu a vydal by se tisícíre smrti, bylo-li by třeba. Pozbývá slepoty a nabývá světla, protože strhl se sebe chmuru sebelá-

sky a postavil před sebe slunce božské lásky nejvroucnějšího milování, kteréž mu strávil v sobě všelikou nevědomost. A toho všeho nabyl Krvi.

Ó slavná a drahocenná Krvi pokorného a neposkvrněného Beránka! Kdo bude tak nevědomý a zatvrzelý, aby se nechopil nádoby srdce a nespěl se zanícením lásky k boku Krista ukřižovaného, jenž v sobě chová a vylévá proudy Krve? V něm nalézáme Boha, to jest přirozenost božskou spojenou s přirozeností lidskou, nalézáme oheň lásky, jež otvorem bočním nám vykazuje tajemství srdce, ukazujíc, že oněmi mukami konečnými nemohl tolik lásky ukázati, jak touha a vůle jeho byla větší, protože nebylo srovnání mezi jeho trýzní konečnou a nekonečnou láskou. Nuže neváhejme již, nejdražší otče; ale s dokonalou bedlivostí v tom mžiku času, který vám Bůh ponechal, a zvláště nyní, kdy nastává doba ka-

pitulu, kdež se lépe vidí chyby, buďte bedliv a trestejte je; aby úd porušený a zkažený nenakazil zdravého; konaje spravedlnost vždycky s milosrdenstvím. A nepočínejte silehkomyslně, ale hledejte a pátrejte po pravdě skrze osoby spolehlivé a dobrého svědomí. A co jest vám konati, konejte vždycky s radou Boží, to jest skrze svatou modlitbu; a potom s poradou lidskou, jež jest také Boží, dobrých a milých služebníků Božích. A vždycky chtějte viděti je sobě po boku, aby byli zrcadlem řehole. A nade všechno ostatní prosím vás, dbejte toho, aby byli ustanoveni dobří převorové, kteří by byli osobami ctnostými a schop-

nými řízení. Jsouť mnozí, kteří jsou dobří v sobě, ale nejsou dobří k správě; a tak se kazí řehole; a naopak zase se zdekonalují. Naleznete-li některé dobré, ponechejte je. Jen bez bázně, pro lásku Krista ukřižovaného! Jsem jista, že budete-li se koupati v jeho Krvi zanícením lásky a budete-li v ní utápěti všelikou vlastní vůli, stravuje ji ve věčné vůli Boží, kterouž naleznete v Krvi, učiníte to i vše ostatní, čeho bude třeba pro vás i pro ně.

Nic jiného nepravím. Promiňte mé nevědomosti. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

BRATRU ŠIMONOVÍ Z CORTONY Z ŘADU BRATRŮ KAZATELŮ.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás koupaným a ztopeným v Krvi Beránkově, aby ste jako opilý běžel do pole bitevního a bojoval jako udatný rytíř proti ďáblu, proti světu a proti vlastní křehkosti, se světlem nejsvětější víry a s nevýslovnou láskou, maje stále zalíbení v boji. Ale vězte, že bojovati a dobýti vítězství nebylo by nám možno,

kdybychom neměli světla nejsvětější víry; a světla bychom neměli, kdyby se zraku našeho vědomí nebyla sloupnuta hlína všeliké náklonnosti pozemské a stržen mrak sebe lásky; neboť to jest ten zvrácený mrak, jenž nás ve všem zbavuje všeho světla duchovně i časně. Časně zabráňuje nám poznati naši křehkost a nepatrnou pevnost a stálost světa; a jak tento život jest planý a prchavý; a klamy ďáblovy, jak skrytě nás klame v těchto věcech pomíjejících, a začasť pod barvou ctnosti. Duchovně tato slepota nám

brání poznati a rozeznati do-
brotu Boží, ale často to, co
Bůh nám dává k našemu do-
bru, bereme naopak; a to vše
se nám stává, že v jeho ta-
jemstvích nerozjímáme jeho
úmyslů, ani s jakou láskou
nám je dává, ale jako slepi
nebereme nežli skutek.

Někdy na nás Bůh dopou-
ští, abychom byli pronásledo-
váni světem a aby se nám dá-
lo bezpráví od tvorů nebo by-
la nám uložena nějaká pos-
lušnost našim představeným;
a my nerozjímáme vůle Boží,
jež to činí k našemu posvě-
cení, a nesoudíme, že jeho vů-
le z lásky to na nás dopouští,
nýbrž soudíme vůli lidí a tak
přicházíme často v nelibost
vůči svému bližnímu a dopou-
štíme se mnoha chyb a nevě-
domostí proti Bohu i jím. Co
jest toho příčinou? málo svě-
tla. Neboť sebeláska zastřela
zornici zraku nejsvětější víry.
Proto jsme-li v těžkostech,
které nám ďábel působí, a je-
li tato slepota tehdy v našem

zraku, přijímáme ten klam, i
přijdou-li ony těžkosti a myš-
lenky do srdce šalbou ďáblo-
vou, tehdy myslíme, že jsme
od Boha odvrženi. A tím při-
jdeme ve zmatek mysli; a od-
tud zanecháme cviku modlit-
by, jakobychom se nezdáli
příjemnými Bohu; a přijdeme
v rozmrzelost a budeme sami
sobě nesnesitelní. Proto i po-
slušnost nám bude těžkou; a
opouštětí budeme cellu a bu-
deme mítí zálibu ve spolec-
nosti. A to vše, i mnoho ji-
ných nenáležitostí, se nám
stává, že jsme nestrhli k ze-
mi mrak své sebelásky, ani
duchovně ani časně; proto ne-
poznáváme pravdy a neko-
cháme se také v Kříži s Kři-
stem ukřižovaným. Tím způ-
sobem tedy nebyli bychom ry-
tíři zmužilými a nebojovali
bychom proti svým nepřáte-
lům pro Krista ukřižovaného,
ale byli bychom bojácni a dě-
sili bychom se svého vlastní-
ho stínu.

Ceho jest nám tedy třeba?

jest nám třeba Krve; v té Krvi Kristově nalezneme pevnou naději, jež nás zbaví všeliké bázně otrocké; a nalezneme živou víru, zakoušejíce, že Bůh nechce než našemu dobru. A proto nám dal Slovo jednorozného Syna svého; a Syn nám dal život, aby nám vrátil život, a z Krve nám učinil lázeň, aby omyl malomocenství našich nepravostí. Tím tedy duše poznává a jest jista živou vírou, že Bůh nedopustí ďáblům, aby nás obtěžovali více, než bychom snesli; ani světu, aby nás soužil více, než bychom byli schopni pochopiti; ani představenému, aby na nás kladl větší poslušnost, nežli bychom unesli.

Stímto sladkým a slavným světlem nepřijdete v rozmrzelost ani ve zmatek nějakým bojem; a nebudete se vzdalovati celý ani vybíhati do společnosti lidí, ale objímati budete kříž a nezhodíte zbraně modlitby ani jiných cvičeb duchovních. Ale pokorujete své

mu Tvůrci budete mu přinášeti pokorné a ustavičné modlitby; a ani v čas boje ani v čas klidu a vůbec v žádný čas nebudete zdržovati kroků; nýbrž s bedlivostí a bez nedbalosti nebo zmatku sloužiti budete Bohu a zachovávatí svůj Rád v pravdě.

Co toho bude příčinou? světlo nejsvětější víry, jež jste našel v Krvi. Co jest příčinou světla? láska k žhoucímu milování, jež jste našel v Krvi. Neboť z lásky běželo to sladké milostné Slovo v potupnou smrt kříže; a žár božské lásky zničil a strávil tmu sebelásky, jež stínila zraku, aby neviděl. Proto nyní vidí a vida miluje a miluje bojí se Boha a slouží svému bližnímu. Tím pak stává se zmužilým rytířem a bojuje se štítem víry a zbraní lásky, jež jest dýkou dvojsečnou, nenávisti totiž a lásky, lásky k ctnosti a nenávisti k neřesti a vlastní smyslné náruživosti. A jako zamilovaný kochá

se křížem a získáváním ctností s utrpením, hledaje se zánícením lásky cti Boží a spásy duší. Kde našel tuto svatou touhu? v Krvi. Jinak byste ji nenašel.

Proto jsem vám pravila, že si přeju viděti vás koupaným a ztopeným v Krvi Krista u-

křížovaného: a pravím vám, že tehdy budete mít jméno a já znovu naleznu syna. Nuže koupejte a ztápějte se v Krvi; bez rozmrzelosti a zmatku. Nic jiného nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU MATOUŠOVI, SPRÁVCI DOMU MILOSRDENSTVÍ V SIENĚ.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synu v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás zrcadlem ctností, abyste vpravdě vzdával slávu a chválu jménu Božímu a abyste přinášel užitek předně sám sobě, potom svému bližnímu, a to jak příkladem svatého a počestného života a naukou slova, tak pokornými a ustavičnými a věrnými modlitbami. Považte, že jest to dluh, jehož Bůh zde na nás

žádá; ničeho nechce než květ slávy a chvály svého jména; a naším, chce, aby bylo ovoce a užitek. Nuže, odpovídejme zmužile veliké té lásce, a jelikož Jemu nemůžeme přiněsti nějakého užitku, obraceme se na toho, koho vidíme, že on velmi miluje, totiž na svého bližního. Na tom spočíť všecka naše péče; a ničeho nehledejme než jísti duše pro čest Boží. A kam půjdeme jísti ten sladký pokrm? na stůl nejsvětějšího kříže, Kochající se snášením bolestí a muk, bezpráví, potup a výčitek, abychom mohli jísti ten

slavný pokrm. Leč nevidím, že bychom ho mohli bráti, a niž bychom prve získali pravých opravdových ctností. A proto jsem vám pravila, že si přejuvideťi vászrcadlem ctností; o to se tedy, prosím vás, přičiňujte. Více zde nepravím.

Posílám vám privilegium dané bullou papežskou, odpustků, které jsem vyžebřala pro sedm a sedmdesát osob... Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši láske.

SESTŘE CHRISTOFOŘE, PŘED- STAVENÉ KLÁŠTERA SVATÉ ANEŽKY V MONTEPULCIANO,

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší dcero v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu Tobě v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti tebe i ostatní následovati šlépějí naší matky, slavné svaté Anežky. A o to vás prosím a chci, abyste následovaly nauky a způsobů jejích. Víte, že vždycky vám dávala nauku a příklad pravé pokory. To právě byla její základní ctnost. A nedivím se tomu; mělať to, co sluší míti nevěstě, která chce následo-

vati pokory svého ženicha. Měla tu lásku nestvořenou, jež ustavičně hořela a šířila v jejím srdci; byla požídatelkou a chutnatelkou duší. Stále si hleděla bdění modlitby; a nebyla by jinak měla ctnosti pokory, neboť není pokory bez lásky; živíť jedna druhou.

Víte, co ji přivedlo k dokonalé a opravdové ctnosti? Svobodné dobrovolné svlečení, jímž se vzdala sebe i statků světa, nechtějíc míti ničeho. Dobře pozorovala slavná ta panna, že jmění časné přivádí člověka k pýše; jím pozbývá nepatrné ctnosti pra-

vé pokory, nabývá sebelásky, ochabuje v zanícení lásky; ustává v bdění a modlitbě. Neboť srdce a zanícení, jež jest plno země a sebelásky, nemожно naplniti Kristem ukřižovaným aniž okoušeti pravých a sladkých modliteb. To pozorujíc sladká Anežka, svléká se se sebe a odívá se Kristem ukřižovaným. A netoliko ona sama, ale totéž zachává nám; a k tomu vás zavazuje, a vy povinny jste jste toho dbáti. Víte dobře, že vám, nevěstám oddaným Kristu, nesluší míti, co jest otcovo, ježto jste šly za Ženicha, ale držeti a míti, co jest Ženicha věčného. Vašeho otce jest vlastní smyslnost, již dlužno opustiti, když nastala doba rozdělení, a následovati ženicha a míti jeho poklad. Jaký byl poklad Krista ukřižovaného? Kříž, potupa, bo-

lest, muka, spílání, hany a výčitky, dobrovolná chudoba, hlad po cti Otcově a naší spáse. Pravím, že budete-li se držeti toho pokladu silou rozumu, puzeného ohněm lásky, dojdete oněch ctností, o nichž jsme mluvili; budete pravými dcerami své matky a nevěstami bedlivými a nikoli nedbalými; a zasloužíte si býti přijaty Kristem ukřižovaným; jeho milostí otevře se vám brána života trvalého. Více nepravím. Ztápějte se v Krvi Krista ukřižovaného. Vzchopte se s pravou bedlivostí a sjednoceností. Budete-li spjaty a nikoliv rozděleny, nebude ani ďábla ani tvora, jenž by vám uškodil nebo zbavil vás vaší dokonalosti. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU PETROVI, KNĚZI V SE- MIGNANO.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší otče úctou koné Svátosti, již jste přisluhova-
telem. Já Kateřina, služeb-
nice a otrokyně sluhů Ježíše
Krista, píšu vám v drahocen-
né Krvi jeho, přejíc si viděti
vás nádobou vyvolenou, no-
sící jméno Kristovo, a abyste
v zanícení a touze prožíval
život svůj, usmíruje sebe s
naším Tvůrcem a člověka s
člověkem. Neboť dlužno vám
tak činiti a jste k tomu po-
vinen. A myslím, že nečinil-li
byste tak, dostalo by se vám
velmi velkého a tuhého po-

kárání od Boha. Buďte, buďte
zrcadlem ctností; a uvažujte
svou důstojnost, neboť Bůh
svým milosrdenstvím posta-
vil vás v takovou vznešenost,
jako jest býti přisluhovatelem
ohně božské lásky, to jest
Těla a Krve Krista ukřižova-
ného. Považte, považte, že při-
rozenost andělská nemá tak
vysoké důstojnosti. Vizte, že
v nádobu duše vaší vložil své
slovo. Vizte dobře, že mluvě
v osobě Kristově máme moc po-
svěcovati onu nejsladší Svá-
tost; proto dlužno vám ji no-
siti s největším ohněm lásky
a s čistotou myslí i těla a se

srdcem usmířeným; a vypu-
diti všeliké zášti a nenávist
z duše.

Ach, ach, kde jest čistota
sluhů Syna Božího? Považte,
že jako vy požadujete čistotu
kalicha, který jest vám vzíti
k oltáři, a nechtěl byste ho,
kdyby byl špinavý; tak po-
važte, že Bůh, svrchovaná a
věčná Pravda, žádá duši vaši
čistou a prostou všeliké skvr-
ny smrtelného hříchu, a zvlá-
ště hříchu nečistoty. Ach, ne-
šťastná duše má! Dnešního
dne viděti pravý opak té či-
stoty, kterou Bůh žádá; ne-
boť nejen že nejsou chrámem
Božím a nenosí ohně jeho Slo-
va, ale stávají se chlévem a
místem prasat a jiného do-
bytka, nosíce oheň hněvu, ne-
návist, zášti a zlou vůli v do-
mě duše své. Neboť on pře-
chovává u sebe prasata, to
jest nečistotu, jež neustále se
válí uvnitř jako prase v bah-
ně. Ach, jaká to hanba, viděti,
že Pomazaní Kristovi vydá-
vají se takové bídě a nepra-

vosti! A nemají v úctě stvo-
ření, — jsouť stvoření k ob-
razu a podobenství Božímu,
— ani Krve, kterou jsou vy-
koupeni, ani své důstojnosti
svátosti, jež dána jim byla z
milosti a nikoli z povinnosti.

Ach, nejdražší otče, otevřte
zrak poznání a nespěte již v
takové bídě. A nehleďte, že
Bůh nyní jako by neviděl;
neboť až přijde chvíle smrti,
již nikdo se nevyhne, ukáže
zajisté, že viděl; a tehdy to
člověk zpozoruje. Každá vi-
na totiž bude ztrestána a ka-
ždé dobro odměněno. Na to
nepomyslí pošetilci, kteří ne-
vidí, že Bůh jest nad nimi.
A já pravím, že Bůh vidí v ni-
tro srdce; i skryjeme se ovšem
zraku tvora, zraku Tvůrcovu
však nikoliv.

Ach, což jsme dobytek ne-
bo hovada? Věřu, pozoruju,
že jsme; nikoli co do stvo-
ření a bytí, jež dal nám Bůh,
ale podle špatného zřízení na-
šeho, neboť bez jakékoliv u-
zdy rozumu dáváme se vésti

tou stránkou smyslnou a cho-
díme za ní, libující si v hr-
bých a marných zálibách; a
honíme se po rozkoších světa,
naduti pýchou. A tak povy-
šuje pýcha srdce pošetilcovo,
že dává se jí ovládati a ne-
chce se pokořiti ani Bohu ani
člověku. Pročež stane-li se
mu někdy bezpráví, smrti ne-
bo jinými věcmi časnými, pro
svou pýchu nechce se poko-
řiti a odpustiti svému nepří-
teli, ale chce ovšem, aby nej-
větší viny a bezpráví, které
spáchal Bohu, byly mu od-
puštěny. Klame se však, ne-
boť jakou měrou měří jinému,
naměřeno bude i jemu:

Nechci tedy, abyste i vy
byl z takových; ale chci, a-
byste udatně byl nádobou pl-
nou lásky a milování a zaní-
cení. Neboť velmi se divím,
že někomu vám rovnému mo-
žno chovati nenávist, když
vás Bůh vyvedl ze světa a
učinil pozemským andělem v
tomto životě mocí svátosti;
a vy svou chybou vlétáte se

do světa. Nevím, jak se od-
važujete sloužiti mši. Proto
pravím vám, že zůstal-li by-
ste zatvrzele v nenávisti a o-
statních svých chybách, jest
vám čekati soudu Božího, jenž
bypřišel na vás. Pravím vám:
dosti již toliké nepravosti!
Napravte život svůj a pomy-
slete, že jest vám zemřiti a
nevíte kdy. Koupejte se v Krvi
Krista ukřižovaného; a ne-
pochybují, že budete-li patřiti
na Krev tohoto Beránka, svle-
čete své srdce a zanícení z
všeliké bídy a zvláště z ne-
návisti. O to vás žádám pro
milost a milosrdenství; a chci,
abyste učinil tento mír. Jaká
přece hanba, viděti dva kněze
ve smrtelné nenávisti! Veliký
div, že Bůh neporučí zemi,
aby vás oba pohltila!

Vzhůru tedy zmužile! Do-
kud jste v čase, kdy možno
dostati milosrdenství, utíkejte
se ke Kristu ukřižovanému,
jenž vás přijme dobrotivě,
chcete-li jen. A pomyslete, že
kdybyste toho neučinil, padl

by na vás ten ortel, jenž byl vynesen na onoho služebníka nešlechtného, kterému se dostalo takového milosrdenství za veliký dluh jeho u pána, a potom služebníku svému nechtěl prominouti nepatrné částky, ale svrhl si ho pod nohy a rdousil jej; i zvěděv to pán, právem odvolal své milosrdenství k němu a učinil s ním spravedlnost, přikázav služebníkům svým, aby ho svázali na rukou i na nohou a aby vyvržen byl do temností zevnitřních. Nemyslete, že by sladká božská dobrota dob-

rého Ježíše podávala toto podobenství, leda pro ty, kteří žijí v nenávisti s Bohem i s bližním svým. Nechci tedy, abyste ještě déle čekal tohoto potrestání; ale chci, abyste milosrdenství, jehož se dostalo a dostává vám, sdílel se svým nepřítelem; neboť jinak nemohl byste míti účasti na milosti Boží a byl byste zbaven patření naň.

Více nepravím. Odpovězte mi o svém úmyslu a vůli. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

NEJMENOVANÉMU LAIKOVÍ.

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejmilejší a nejdražší bratře v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně Boží, píšu vám a posiluji vás v drahocenné Krví Syna Božího, přejíc si vidět vás pravým služebníkem Ježíše Krista, zachovávatelem jeho přikázání; nemůžet nikdo mítí života Milosti, není-li jich plnítelem. Chci tedy, nejdražší bratře, abyste otevřel zrak vědomí, poznání sebe sama, a poznával, že nejste, ale stále činitelem toho, co není, totiž hříchu. A vida člověk, že

sám sebou není nic, všecek zpokornuje, poznáváje dobrodiní svého dobrodince; a tak vzrůstá v lásce, poznáváje, kterak v něm působí veliká dobrota Boží, že raději by zemřel, nežli by přestoupil při kázání svého nejsladšího Tvůrce. Tento svatý strach nás přivádí k největší lásce. A lásky té načerpáme ze zdroje Krve Syna Božího, jež byla proliata na naše vykoupení, jen aby smyla spáchanou vinu hříchu. Ó, jak hrozný jest hřích a odporný Bohu, když ho nenechal bez trestu a vykonal zaň spravedlnost a pomstu na svém

těle! Byl by věru bídný ubožák, kdo by nechtěl pomstít hříchu.

Prosím vás tedy, nejdražší a nejsladší bratře, chopte se těch dvou křídel, které vás učiní zachovatelem příkázání Božích, a dospějete-li při kázání, ponesou vás k životu trvalému: nenávisť totiž a odporu k hříchu a vlastní sebelásce (z níž rodí se všeliká neřest), a býti milovníkem ctnosti. A ctnost miluje, protože vidí, že jest mu nezbytná; vidí, že Bůh chce, aby byl milovníkem ctnosti a opovrhovatelem neřesti. Ó jak vám bude sladko, míti tuto ctnost, jež vás zbavuje otroctví ďáblů a daruje vám svobodu; zbavuje vás smrti a daruje vám život; zbavuje vás tmy a daruje vám světlo! A naopak hřích uvádí člověka do všech béd.

Velmi jest se přičiňovati, a nedopouštěti se již nedbalosti po ten mžik času, jenž vám a celé vaší rodině zbyl; se sva-

tou bedlivostí. Prosím vás pro lásku Krista ukřižovaného, buďtež zrak vaší duše všelikým vašim konáním naměřen k Bohu. Ó, jakou rozkoš a radost pocítí duše vaše, až přijde čas, kdy povolána bude prvotní Pravdou, a pocítíte se v průvodu ctnosti, podepřen holí nejsvětějšího Kříže, kdež jste získal svatých příkázání Božích! A uslyšíte ono sladké slovo při svém skonání: „Pojď, požehnaný synu můj, a vládni královstvím nebeským, neboť jsi s bedlivostí odtrhl zanícení a touhu od spodobování se světem a živil jsi a pěstoval svou rodinu svatou bázní mou. Nyní ti dávám dokonálý odpočinek, neboť jsem odplatitelem všech vašich námah, jež jste pro mne podstoupili.“

Již nic více nepravíme, nejdražší bratře můj, leč že prosím prvotní věčnou Pravdu, aby vás naplnila svou věčnou a nejsladší milostí a vedla vzhůru od ctnosti k ctnosti,

byste byl odhodlán dáti život
za ni. Zůstávejte ve svatém

a sladkém milování Božím.
Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANÍ ANEŽCE, VDOVĚ PO PANU ORSOVI MALAVOLTIM.

CHválen budiž náš sládký Spasitel. Vám, nejdražší a nejmilejší dcero, paní Anežko a ostatní dcery, já Kateřina, neužitečná služebnice Ježíše Krista, píšu s láskou a touhou — vzpomínajíc slova, jež pravil Kristus: „Stoužebností jsem toužil“ — viděti vás spojeny a přetvořeny v oné dovršené a nejvroucnější lásce. Jako činila ona zamilovaná apoštolokyně Magdalena, v níž bylo tolik oné nejvroucnější lásky, že se nestarala o nic stvořeného. Ó, nejmilejší dcery mé, učte se od této svaté panny Anežky

svaté pravé pokoře; neboť vždycky sebou zhrdala, podobujíc se každému tvorů pro Boha, vděčně uznávajíc, že všechna milost a ctnost jest od Boha; a tím udržovala v sobě ctnost pokory. Pravím, že planula také ctností lásky, stále hledajíc cti Boží a spásy tvorů, stále sebe dávajíc v modlitbě s láskou šlechetnou a štědrrou každému tvorů; a tím ukazovala lásku svou k svému Tvůrci. Jinou ctností byla ustavičná její bedlivost a vytrvalost; neustalal nikdy ani pro ďábla ani pro člověka v ctnostném životě. Ó, nejslad-

ší panno, jak jsi se shodla s onou mučednicí zamilovanou Magdalenou! Neboť, dobře-li pozorujete, nejmilejší dcery, Magdalena se pokorila a poznala sama sebe; a proto spochinula s takovou láskou u nohou našeho sladkého Spasitele. A pravíme-li, že mu dala na jevo lásku, vidíme to dobře u onoho svatého kříže; nebojíť se Židů ani se nebojí sama o sebe, ale jako schvácená běží a objímá kříž. Není pochyby, že aby viděla svého Mistra, topí se v Krvi. Opájí pak se láskou Magdalena na znamení, že jest zpita svým Mistrem. Ukazuje ji na jeho tvorech, což činila po svatém vzkříšení, kdy kázala v městě Marsilii. Pravím také, že měla ctnost vytrvalosti; a to jsi ukázala, nejsladší Magdaleno, když hledala jsi svého nejsladšího Mistra a nenacházela ho na místě, kde jsi ho položila: ó, Magdaleno, ty šílíš láskou; nemělať jsi srdce, ano bylo u-

loženo s tvým nejsladším Mistrem a naším sladkým Spasitelem. Ale chopila jsi se dobré myšlenky, abys našla svého sladkého Ježíše; neboť ty vytrváváš a nedáváš konce svému prevelikému bolu. Ó, jak činíš dobře! Neboť ty vidíš, že právě vytrvalostí nalezneš svého Mistra.

Nuže vidíte, nejdražší sestry mé, jak se tyto dvě nejmilejší matky a sestry spolu shodují. Proto vás prosím a poručím vám, vejděte do toho přesvatého středu, neboť stojíte v tomto svatém středu, s kterékoli strany chcete, všude nacházíte ctnost; a tehdy budete spoutány, že nebude vám možno utéci abyste nebyly spoutány. A zejména vám, paní Anežko, dcero má, poručím, připoutejte se k té svaté panně Anežce. Pozdravte a požehnejte od Krista i ode mne paní Rainieru; a všechny ostatní mé dcery mi požehnejte; a pozdravujte mi Kateřinu Ghetovu tisíckrát

ode mne; a od Aleksie i ode mne všechny. Vězte, že se nám chce říci: „Udělejme si zde tři stánky“, neboť věru zdá se nám rájem s těmito přesvatými pannami; a jsou tak zpity námi, že nám nedají odejít, a oplakávají vždy náš odchod. Dostaly jsme váš dopis. Požehnejte dceru mou Kateřinu a rcete jí, ať prosí Boha, aby ji naplnil ctností, a-

by byla hodna býti z těchto svatých žen. Buďte pozdraveny všechny od Ježíše Krista a od nové jeho choti a nevěsty.

(Já Cecca jsem skoro již jeptiškou, neboť začínám úsilovně zpívat hodinky s těmito služebnicemi Ježíše Krista.¹⁾)

¹⁾ Dodatek Františky Gori, která diktovaný list píše.

SANOVI DI MACO A JINÝM SVÝM SYNŮM.

(DIKTOVÁN U VYTRŽENÍ.)

Jménem Ježíše Krista ukřižovaného a sladké Marie. Nejdražší synové v Kristu sladkém Ježíši. Já Kateřina, služebnice a otrokyně sluhů Ježíše Krista, píšu vám v drahocenné Krvi jeho, přejíc si viděti vás služebníky věrnými našemu sladkému Spasiteli, kterážto služba není býti sluhou, ale kralovati. A služebník bez věrnosti, bez víry, nemůže býti v pravdě, neboť služebníkem-li jest a není-li věrným, jest námezdníkem, poněvadž slouží z ohledu na vlastní prospěch a jest sluhou

z bázně otrocké. A protože služba tato není dokonalá, se světlem víry, není silný ani vytrvalý, nýbrž pluje po každém větru. Vane-li tedy vítr útěchy, zmítá se lehkomyšlností; a vane-li vítr trápení, zmítá se netrpělivostí; a vane-li vítr bojů a soužení dáblůvých, zvlažňuje a usedá v rozmrzelosti se smutkem srdce, anť se mu zdá, že jest zbaven Bohá, když se vidí zbaveným útěchy a pocitu myslí své. To všechno se mu stává proto, že duše miluje více dar nežli dárce milostí a že slouží

více z ohledu na sebe než se zřetelem na svrchovanou věčnou dobrotu Boží. Jak jest tedy nedokonalou láska, tak je nedokonalém i světlo víry.

Ale kdo dokonale miluje, slouží věrně a s živou vírou. A věří v pravdě, že co Bůh dává a dopouští, dává pro jeho posvěcení, neboť nechce smrti hříšníka, nýbrž aby se obrátil a živ byl. A uviděl světlem nejsvětější víry, že s toutéž láskou, s jakou nám dává veliké útechy, dopouští, aby nás ďábel trápil v mysl naší a aby nás tvorové pronásledovali. Z toho vidíme, že Bůh jest svrchovaně dobrotivý a že z něho nemůže se zroditi leč svrchovaná dobrota, a vidíme, že nic nestává se bez Boha, leč jediné hřích. A proto duše věrná objímá všechno s láskou, že všechno jest dobré a dáno pro naše spasení, a nemožno a nesluší mrzeti se ze svého dobra.

A kdybyste mi řekli, nejdražší synové: „v čas bojů

se nám zdá, jakobychom byli odbojníky a uráželi Boha; pro to více nás bolí toto nežli ona trýzeň“ — odpovídám vám, že jest to právě tak vlastní smyslnost duchovní, která bolí, jako něco jiného. A tato vašeň, skrytá pod bázní neuraziti Boha, vmetla na zrak vědomí, kdež jest zornice nejsvětější víry, trochu prachu, jenž nenechává poznati ani rozeznati pravdy. Kdyby totiž před zrakem jeho vědomí ničeho nebylo, poznal by, že Bůh mu dává těchto bojů s měrou. A třeba dobře viděti, že žádný boj ani trápení ďáblovo nebo z naší křehkosti těla není hřích ani že se tím neuráží Bůh, leč když vlastní vůle souhlasí s myšlením srdce. Ale duše, která jest služebnicí věrnou, to jest se světlem nejsvětější víry, dobývá velikých zisků v čas bojů; a činí pravý základ, odlučující se od námezdné sebelásky; a srdce stává se upřímným a zanícením velikomyslným. V

čas bojů vede velikou válku sám se sebou; a válkou a svatou nenávistí, kterou pojal, stává se trpělivým jako věrný sluha. A stále si libuje býti v boji pro Krista ukřižovaného; a vzrůstá v lásce, poznáváje svatou a dobrou vůli jeho nikoli ze sebe, nýbrž ze svrchované a věčné dobroty Boží, která z milosti a nikoli z povinnosti mu ji dala.

Ó slavná službo věrná, jež zbavuješ duši zvrhlého otročení ďáblu, světu a sobě samému! Člověk jest osvobozen od ďábla, neboť spoutal vůli poutem rozumu a nedává souhlasu k jeho trápení, ani pro jeho trýzně nenechá duši dospěti k nezřízenému zmatku; ale dobírá si ho, libuje si býti v poli válečném. Proto jest tehdy ďábel spoután a zbit, a to holí lásky a jest spoután poutem pravé pokory. Tím tedy člověk stává se pánem a nebojí se ďábla, ale ďábel se bojí jeho, pro Krista ukřižovaného, jímž všechno může.

Pravím, že se stává svobodným a pánem světa, neboť nechává se ovládati rozkošemi a velikostmi jeho s nezřízenou náklonností, nýbrž stává se jich pánem, pohrdaje jimi a vtipy si z nich děláje, neboť uviděl a poznal světlem nejsvětější víry, že bohatství světa jest svrchovaná chudoba, jeho rozkoše a libosti že jsou ubohy nade všecku ubohost a odpor; a tak se mu jeví odpornými, že si jich oškliví jako jedovatého hada. A není sluhou lidí mimo vůli Boží, neboť nechce se spodobovati s jejich vůlí, leč pokud směřuje k hledání a milování Pravdy věčné. A proč je miluje a slouží jim? protože uviděl sladkým světlem, že bližní jeho jest oním prostředím, které Bůh ustanovil, aby na něm ukazoval svou lásku. A tuto službu činí zcela svobodně, neboť neslouží bližnímu s vinou hříchu. Pravím také, že jest věrný a svobodný a nikoli otrokem vlastní

smyslnosti, kterou ušlapal nohama zápalu, zhrdaje jí a srázeje jí dýkou nenávisti a lásky: lásky k ctnosti a nenávisti k neřesti. Věru tedy stal se králem a pánem touto sladkou službou, neboť nehledal sebe pro sebe, nýbrž sebe pro Boha, protože jest svrchovaná věčná dobrota, zasluhující, aby byl námi milován a abychom mu sloužili; i bližního pro Boha a ne z ohledu na vlastní prospěch.

Který jazyk by vypověděl pokoj duše věrné? Nepravím, že by byla v pokoji, že by byla sprostěna vln a bouří mořských; ale jest v pokoji vůle své, neboť splynula v jedno se sladkou vůlí Boží. Odtud bouře jest jí klidem, poněvadž se nestará o sebe. Slouží svému Tvůrci ať ve válkách nebo v míru; a tak milou jest jí válka jako mír, a mír jako válka, nebo světlem víry vidí a viděním poznává, že obojí vychází z téže lásky. Takový nikdy se nepohoršuje nad blíž-

ním svým, neboť není soudcem vůle člověkovy, nýbrž jediné vůle Boží. A proto jest prost pomlouvání. Nemyslím však, že by i ve vás toto bylo nebo tato dokonalost; ale často pod barvou dobra a soucitu pomlouváte a posuzujete druh druhá, což není bez úrážky Boží, nýbrž protivno jest to Bohu i mně převelice. Takové učení není nám dáno, nýbrž abyste se milovali ve spolek, snášejíce a nadnášejíce chyby druh druhá. Nikoho není bez chyby; jediný Bůh jest bez chyby. A to všechno se vám stává, protože jste se nestali ještě služebníky věrnými; neboť kdybyste byli služebníky věrnými, ani úsměšků ani pomluv ani pohoršování ani neposlušnosti by ve vás nebylo, ani zřetu ani zezlosti.

Pozorujíc tedy vaši nedokonalost, a že nedokonalost ta jest z toho, že světlo nejvyšší víry není ve vás dokonale, pravila jsem, že si přejí viděti vás služebníky věr-

nými; službou tou kralovati budete v tomto životě Milostí a panovati světu, tělu i ďáblu; a jsouce svobodni budete spjati poutem lásky, pokorní a přívětiví a s pravou a svatou trpělivostí. A na konec budete kralovati s pravými a sladkými chutnateli života trvalého, kdež duše jest odměněna za všecku námahu. Tam jest sytost bez přesycení a hlad bez trýzně, neboť vzdálena jest trýzeň hladu a přesycenost sytosti.

Nuže, synové nejsladší, běžte o tuto cenu; a přičiňte se, ať jen jedinýjji má, to jest

srdce vaše není rozděleno, nýbrž ať jest jedno s vaším bližním zanícením lásky. A aby se vám lépe běželo, syťte se a opájejte se Krví Ježíše Krista, kteráž člověka pohání k běhu, a rozohněná k zápasu nevzpírá se práci, neobraceje hlavu vzad ze strachu před svými nepřátely, neboť nedůvěřuje v sebe, nýbrž v Krev Krista ukřižovaného. Nespěte tedy, nýbrž běžte ke Krvi Krista ukřižovaného, probudíce se ze spánku nedbalosti. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

PANU MATOUŠI, SPRÁVCI DO- MU MILOSRDENSTVÍ V SIENĚ.

Jménem Ježíše Krista ukři-
žovaného a sladké Marie.
Nejdražší synu v Kristu
sladkém Ježíši. Já Kateřina,
služebnice a otrokyně Ježíše
Krista, píšu vám v drahocen-
né Krvi jeho, přejíc si viděti
vás nositelem břemen tvorů
ze zánícení a touhy po cti Boží
a spásy jejich, a pastýřem prav-
ým, s bedlivostí spravujícím
ovce, které vám jsou nebo byly
by vloženy do rukou, aby jich
vlk pekelný neodnesl. Neboť
kdybyste se dopustil nedba-
losti, bylo by se vám z toho
potom zodpovídati. Nyní jest
čas ukázati, má-li kdo hlad

čili nic a má-li kdo soucit s
mrtvými, které vidíme ležeti
zbaveny života Milosti. Při-
čiňujte se zmužile a s pravým
poznáním a s pokornými a
ustavičnými modlitbami až k
smrti. Vězte, že toto jest ce-
sta, chceme-li dojít poznání
a býti ženichem věčné Prav-
dy; a jiné není. Hleďte, byste
se nevyhýbal námahám, ale
s radostí je přijímejte, vychá-
zeje jim vstříc s dokonalou
touhou, řka: „Budťtež mi vře-
le vítány“, a říkáje: „Jakou
milost činí mi můj Stvořitel,
nechávaje mne snášeti a tr-
pěti pro slávu a chválu jména

svého!“ Takto budete-li čí-
niti, hořkost bude vám slasti
a občerstvením, budete-li obě-
tovati slzy se sladkými vzde-
chy z úzkostlivé touhy za u-
bohé ovečky, které jsou v ru-
kou ďáblů. Tehdy vám vzde-
chy budou pokrmem a slzy
nápojem. Neukončujte života
svého jinak, než libuje si v
kříži a ukládaje se naň s Kři-
stem ukřižovaným. Jiného nic
vám nepravím.

Dověděla jsem se, že jste
měl a máte přetěžkou nemoc,
pročež toužila jsem býti u vás.

Nyní mi to není možno; ale
jsem s vámi ustavičnou mod-
litbou. Nechci žádným způso-
bem světa, abyste byl ještě
nemocen, bysť lépe mohl sná-
šeti. A číňte, co vám porou-
čím: ať nejste nyní v nijaké
létosti, ale chápejte se každé
posily, která jest na snadě.

Víc zde nepravím. Jan chu-
dák přišel ke mně...

Zůstávejte ve svatém a sla-
dkém milování Božím. Utá-
pějte se v Krvi Krista ukři-
žovaného. Ježíši sladký, Je-
žíši lásko.

BRATRU VILÉMOVI Z ANG- LIE, Z BRATŘÍ POUSTEVNÍ- KŮ SV. AUGUSTINA.

Jménem Ježíše Krista u-
křižovaného a sladké Ma-
rie. Nejdražší synu v Kri-
stu sladkém Ježíši. Já Kate-
řina, služebnice a otrokyně
sluhů Ježíše Krista, píšu vám
v drahocenné Krvi jeho, pře-
jíc si viděti vás s pravým svět-
lem, neboť beze světla nebylo
bynám lze kráčet cestou pra-
vdy, ale kráčeli bychom ve
tmě. Dvojiho světla jest po-
třebí. První jest, abychom byli
osvětlení poznáním pomíjejí-
cnosti věcí světa, které ve-
směs jako vítr přecházejí. Ale
to se dobře nepozná, nepozná-
me-li své vlastní křehkosti,

kte-
rak jest náchylná se zvrá-
ceným zákonem, uvázaným
v naše údy, aby se bouřily
proti svému Tvůrci. Světlo to-
to jest nezbytno každému tvo-
ru, majícímu v sobě rozum, ať
v jakémkoli stavu jest, chce-li
míti Boží Milost a býti účasten
ovoce Krve neposkvrněného
Beránka. Toto jest světlo o-
becné, to jest obecně každé
osobě jest ho třeba, neboť kdo
ho nemá, jest ve stavu zatra-
cení. A důvodem toho, že není
ve stavu Milosti, nemaje svět-
la, jest, že kdo nezná zla vi-
ny a co jest její příčinou, ne-
může se jí vyhnouti ani nená-

viděti příčiny té. Taktéž kdo nezná dobra a příčiny dobra, totiž ctnosti, nemůže milovati toho dobra aniž po něm toužiti.

A když duše přišla a získala světla povšechného, nesmí na tom zůstat, nýbrž dlužná jí kráčet s všelikou bedlivostí k světlu dokonalému. Poněvadž dříve než jsme dokonalí, jsme nedokonalí, třeba se světlem kráčet k dokonalosti.

Dvoji dokonalí kráčeji v toto dokonalé světlo; někteří totiž dokonale podrobují kázně tělo své, konajíce příkré největší pokání, a aby smyslnost nevzdorovala rozumu, všecko své snažení složili více v umrtvování těla než v ubíjení vlastní vůle. Takoví se krmí u stolu pokání a jsou dobří a dokonalí, avšak nemají-li veliké pokory a neodhodlávají-li se zcela býtisoudci vůle Boží a nikoli vůle lidí, často poškozují svou dokonalost, stávající se posuzova-

tely těch, kdož nekráčeji toutéž cestou jako oni. A to se jim stává, protože položili své snažení a svou žádost více v umrtvování těla než v ubíjení vlastní vůle. Takoví chtějí vždy voliti doby a místa a útěchy duchovní po svém, ba i soužení světa a boje ďáblůvy, říkajíce z vlastního sebeklamu, oklamáni jsouce vlastní vůlí, která slove vůle duchovní: „Rád bych měl tuto útěchu a nikoli tyto boje a útrapy ďáblůvy; ne k vůli sobě, ale abych se více líbil Bohu a požíval ho; neboť zdá se mi, že lépe ho požívám tímto způsobem než oním“. A takto často upadá v bolest a rozmrzelost a tím stává se nesnesitelným sám sobě; a tak poškozuje svůj stav dokonalý. A vězí v tom zápach pýchy, aniž toho pozoruje, neboť kdyby byl pokorný a nedomyšlivý, viděl by zajisté, že sladká Pravda prvotní dává stav, místo, čas, útěchu a soužení dle toho, jak jest

třeba k naší spáse a k naplnění dokonalosti, k níž jest duše vyvolena. A viděl by, že všechno dává z lásky a tudíž s láskou.

A s uctivostí dlužno přijímati všechno, jako činí druhí, kteří jsou v tom sladkém a slavném světle, kteřížto jsou dokonalí, ať jsou v jakémkoliv stavu, a v tom, co Bůh na ně dopouští, všechno mají v náležité uctivosti, považující se hodnými strastí a pohoršení světa a býti zbaveni útek svých. A jako se považují hodnými strastí, tak se považují nehodnými ovoce, které vyplývá ze strasti. Takoví ve světle poznali a okusili věčné vůle Boží, kteráž nechce než našemu dobru a aby chom byli v něm posvěceni, a proto je dává. A jakmile ji duše poznala, odívá se jí a nedbá ničeho než aby viděla, jak zvýšiti a zachovati svůj stav dokonalý pro slávu a chválu jména Božího. A proto upírá zrak vědomí na svůj

cil, Krista ukřižovaného, jenž jest pravidlem, cestou a naukou dokonalým i nedokonalým; a vidí zamilovaného Beránka, který jí dává nauku dokonalosti. A vidouc ji, zalibuje si v ní.

Dokonalost jest toto: Slovo, Syn Boží, nakrmil se u stolu svaté touhy po cti Otce a naší spáse a s touto touhou běží s velikou pílí k postupné smrti kříže, nevyhýbaje se námaze ani práci, nedávaje se odvracetí naším nevědkem a nevědomostí neznávající jeho dobrodiní, ani pronásledováním Židů, ani posměchy, ani nadávkami a reptáním lidu; ale všechno to přechází jako náš velitel a pravý rytíř, který přišel, aby nás naučil cestě a nauce a pravidlu svému, dospěje k bráně s klíčem své drahocenné Krve, prolité s ohněm lásky a s nenávistí a odporem k hříchu. Jako by pravilo toto sladké a zamilované Slovo: „Hle, udělal jsem vám cestu

a otevřel bránu Krví Svou. Nebuďte tedy nedbalí následovati ji, usedajíce se sebe-láskou a s nevědomostí, nechtějící znáti cesty, a s domýšlivostí, chtějící ji voliti po svém a nikoli po mém, který jsem ji učinil. Vstaňte tedy a následujte mne, neboť nikomu nelze kráčet k Otci leč skrze mne. Já jsem cestou a bránou.“

Tehdy duše zamilována a hnána úzkostlivou láskou běží ke stolu svaté touhy; a nevidí sebe pro sebe, nehledá jíc vlastní útěchy, ani duchovní ani časné, ale jako osoba, která v tomto světle a poznání naprosto utopila vlastní vůli, nevyhýbá se žádné námaze, ať by s kterékoliv strany přicházela, nýbrž se strastí, s potupou a mnoha útrapami ďáblovými a pomluvkami lidskými jí na stole kříže pokrm cti Boží a spásy duší. A nehledá nijaké odměny ani od Boha ani od tvorů; to jest neslouží Bohu pro vlastní roz-

koš, ani bližnímu pro vlastní vůli a prospěch, nýbrž z pouhé lásky. Takoví ztrácejí sami sebe, svlékajíce se s člověka starého, to jest z vlastní smyslnosti, a odívají se v člověka nového, Krista sladkého Ježíše, zmužile ho následující. To jsou ti, kteří se krmit u stolu svaté touhy a kteří položili péči více v ubíjení vlastní vůle než v ubíjení nebo umrtvování těla. Oni ovšem umrtvili své tělo, ale to není jim hlavním účelem, nýbrž jako nástrojem, který by pomáhal a ubíjel vlastní vůli; neboť hlavním účelem má býti a jest, ubiti vůli, aby nehledala a nechtěla než následovati Krista ukřižovaného, hledajíc cti a slávy jeho Jména a spásy duší. Takoví jsou stále v klidu a míru, a nemají, kdo by jich pohoršoval, neboť zničili to, co působí pohoršení, totiž vlastní vůli. Všecka pronásledování, která svět a ďábel mohou způsobiti, všechna mu běží pod nohama;

stojí ve vodě zavěšen na vět-
verozžhavené touhy a nezmá-
chá se. Takový raduje se ze
všeho; a není soudcem sluhů
Božích a žádného tvora ma-
jícího v sobě rozum, nýbrž
raduje se z každého stavu a
z každého způsobu, který vidí,
řka: „Dík budiž tobě, Otče
věčný, jenž v domě svém máš
příbytky mnohé!“ A více se
raduje z rozmanitých způsobů,
které vidí, nežli kdyby je vi-
děl kráčetí všechny jednou ce-
stou, vida, že se tím projevu-
je více velikost dobroty Boží.
Ze všeho se raduje a čerpá
vůni růže. Ba ani toho, co by
viděl určitě hříchem, nebere
s usuzováním, ale spíše se
svatým a pravým soucitem,
říkaje si: „Dnes tobě, zítra
mně se to přihodí — kdyby
nebylo Milosti Boží, která mne
chrání.“

Ó myslí svaté, pojídatelé
u stolu svaté touhy, kteří jste
s takovým světlem dospěli to-
ho, že se krmíte tím pokrmem
svatým, oděni sladkým rou-

chem Beránkovým, totiž jeho
zanícením a láskou! Vy ne-
maříte času lichým posuzová-
ním ani služebníků Božích ani
služebníků světa; vy se nepo-
horšujete žádnou pomluvou,
ani k vůli sobě ani k vůli ji-
nému. Láska vaše k Bohu i k
bližnímu jest spořádána a ni-
koli nezřízena. A protože jest
spořádána, nikdy se nepohor-
šují takoví, nejdražší synu, nad
těmi, které milují, neboť jejich
zdáni jest mrtvo, a neusoudi-
li, že by byli vedeni lidmi, ný-
brž jedině Duchem Svatým. Vi-
díte tedy, že takoví okoušejí
závdavku života věčného v
tomto životě.

K tomuto světlu, ráda bych,
abyste dospěl vy i jiní synové
nevědomí; neboť vidím, že této
dokonalosti se nedostává vám
i jiným. Vždyť kdyby se vám
ji nedostávalo, nebyli by-
ste dospěli k takovým pohor-
šením a pomluvám a křivému
soudu, myslíce totiž a říkají-
ce, že jiný jest veden a držen
vůli tvora a nikoli vůli Tvůr-

ce. Bolí mne srdce i duše, když vidím, že škodíte své dokonalosti, k níž vás Bůh povolal, pod záminkou lásky a barvou ctnosti. A přece jest to omen koukol, který ďábel nasel do pole Páně, a to učinil, aby udusil zrno svatých tužeb a nauky, která jest zasetá do vašich polí. Nechtějte již tedy činiti takto, když vám Bůh ze své milosti dal více světla: první opovrhovati světem, druhé umrtvovati tělo, třetí hledati cti Boží. Neškodte dokonalosti té svou duchovní vůlí; ale přejděte od stolu pokání k stolu touhy po Bohu, kdež duše ve všem mrtva jest vlastní vůlí, krmíc se bez bolesti ctí Boží a spásou duší, zvyšující dokonalost a nepoškozující ji.

jíc dokonalost a nepoškozující ji.

Pozorujíc tedy, že beze světla nelze toho míti, a vidouc, že ho nemáte, pravila jsem, že toužím, a toužím viděti vás s pravým a dokonalým světlem. A tak vás prosím pro lásku Krista ukřižovaného, vás i bratra Antonia a všechny ostatní, a zejména vás, přičiňujte se, byste ho nabyli, abyste byl v počtu dokonalých a nikoli nedokonalých. Jiného nic nepravím. Zůstávejte ve svatém a sladkém milování Božím. Všem se vám poroučím. Koupejte se v Krvi Krista ukřižovaného. Ježíši sladký, Ježíši lásko.

Leunclouy

OBSAH

LIST	STRANA
1. — Paní Lapě, své matce	1
2. — Knězi Ondřeji de Vitroni	3
3. — Proboštu v Casole a Jakubovi di Manzi tamtéž	9
4. — Jistému mnichu Kartuziánovi, když byl ve vězení	15
5. — Panu Františku z Montalcina, doktoru práv	19
6. — Paní Lapě, své matce	23
7. — Kardinálu Petrovi z Ostie	25
8. — Bratru Justovi, převorovi Olivetánskému	29
9. — Nejmenované paní	33
10. — Beninkasovi Jakubovu, svému pokrevnému bratru	37
11. — Petrovi kardinálu z Ostie	39
12. — Opatovi v Sant Antimo	43
13. — Markovi Bindimu, kupci	47
14. — Třem svým bratřím ve Florencii	53
15. — Židu Konsilioví	55
16. — Jistému vznešenému prelátovi	57

17. — Ctíhodnému bratru řeholnímu Antonínu z Nizzy, z řádu sv. Augustina v Selva di Lago	63
18. — Svému bratru Beninkasovi, když byl ve Florencii	67
19. — Mikuláši di Caterino Petroni ze Sieny	69
20. — Svému bratru Beninkasovi ve Florencii	71
21. — Osobě, jejíž jméno zamlčeno	73
22. — Martinovi z Passignana, opatu ve Vallombrose	79
23. — Nanně Beninkasové, své neteři ve Florencii	83
24. — Berengarů Arzocchi, faráři v Asciano	87
25. — Bratru Tomáši della Fonte, z řádu bratří Kazatelů v San Quirico	91
26. — Sestře Eugenii, své neteři, v klášteře sv. Anežky v Montepulciano	93
27. — Martinovi z Passignana, opatu ve Vallombrose	101
28. — Panu Barnabáši Viskontimu, pánu milánskému	105
29. — Paní choti Barnabáše Viskontiho	113
30. — Abatyši kláštera sv. Marty v Sieně a sestře Mikuláše z téhož kláštera	121
31. — Paní Mitarelle, choti Vika z Mogliana; senátora roku 1373 v Sieně	127
32. — Bratru Jakubovi z Paduy, převoru kláštera olivetánského ve Florencii	131
33. — Velkému opatovi řádu olivetánského u Sieny	135
34. — Převorovi bratří olivetánů u Sieny	139
35. — Bratřím Mikuláši z Ghidy, Janovi Zerrimu a Mikuláši Jakubovu z Vannuzzia, olivetánům	143
36. — Jistým novicům z řádu olivetánského Svaté Marie	149

37. — Bratru Mikuláši z Ghidy, z řádu olivetánského		155.
38. — Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Malavoltim		159
39. — P. Jakubovi, mnichu Kartuziánu v klášteře pontignanském u Sieny		167
40. — Jistým dívkám sienským		177
41. — Bratru Tomášovi della Fonte, když byla v klášteříku v Santo Quirico		179
42. — Nerimu di Landoccio		183
43. — Panu Křištofu di Gano Guidini	, , ,	185
44. — Panu Antoniovi di Ciolo		187
45. — Františkovi z pánů Vanni Malavolti v Sieně		191
46. — Nerrimu di Landoccio		193
47. — Petru di Giovanni Venture ze Sieny		195
48. — Matoušovi di Giovanni Colombini ze Sieny		199
49. — Paní Aleksii		203
50. — Kateřině di Scetto, jeptišce od sv. Dominika	,	207
51. — Bratru Feliksovi da Massa, z řádu sv. Augustina		211
52. — Bratru Jeronymovi ze Sieny, z bratří poustevníků svatého Augustina		215
53. — Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Malavoltim		221
54. — Jisté jeptišce z kláštera sv. Anežky v Montepulciano		223
55. — Ctíhodnému řeholníku panu Vilémovi, generálu řádu Kartuziánského		225
56. — Bratru Šimonovi z Cortony z řádu bratří kazatelů		231
57. — Panu Matoušovi, správci domu milosrdenství v Sieně		235

58. — Sestře Christofoře, představené kláštera svaté Anežky v Montepulciano	237
59. — Panu Petrovi, knězi v Semignano	239
60. — Nejmenovanému laikovi	243
61. — Paní Anežce, vdově po panu Orsovi Malavoltim	247
62. — Sanovi di Maco a jiným svým synům	251
63. — Panu Matouši, správci domu milosrdenství v Sieně	257
64. — Bratru Vilémovi z Anglie, z bratří poustevníků sv. Augustina	259

Po korektuře zůstalo v sazbě několik chyb, které však snadno lze postřehnouti i opravit. Leč chyby jen pravopisné nebo přehození liter, — což podotýkáme, by snad za chyby nebyly považovány změny vazeb nebo rčení nezvyklá, jež jsou jen překladem originálu a mají smysl jasný jako na př. na str. 122. „pečeti a pečeti“ a pod.